

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ

НАД 100 000 000
ПРОДАДЕНИ КНИГИ
В ЦЯЛ СВЯТ

**РИТУАЛЪТ
НА НОЩТА**

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ РИТУАЛЪТ НА НОЩТА

Превод: Стилиян Данов

chitanka.info

За първи път у нас супер бестселърът на американската писателка Джанет Дейли, една от петте най-четени съвременни писателки в света.

В нашумелия роман „Ритуалът на нощта“ авторката сблъсква съдбата на красивото момиче Лана Маршал с любовта на мултимилionера от щата Аризона Джон Фокнър и неговите синове. След внезапната смърт на бащата, който ѝ завещава по-голямата част от огромното си богатство, съперничеството между братята се превръща в истински двубой между любовта и коварството, между невинността и притворството... Низ от сцени на сладострастие, ревност и саможертвена любов, фино и по женски пресъздадени от Дейли.

ЧАСТ ПЪРВА

*„... С твоите мокасина от тъмен облак,
ела при нас! С твоите наколенки от тъмен
облак, ела при нас! С твоята риза от тъмен
облак, ела при нас! С твоята качулка от тъмен
облак, ела при нас!*

... Днес погадай на мен“

ГЛАВА ПЪРВА

Пейзажът се простираше безкраен като въображението, прорязван от потоци и увенчан от стръмни скалисти плата и възвишения. Кедри и борове джуджета тъмнееха по склоновете, а туфи пелин и трева се стелеха разхвърляни по пустото плато; Високо в яркосиньото небе над резервата на индианците навахос дълга бяла ивица дим, оставена от самолет, постепенно изчезваше. Резерватът граничеше с четири щата — Аризона, Ню Мексико, Юга и Ню Хемпшир Колорадо, и се простираше на територия колкото Кънектикът, Масачузетс и Ню Хемпшир, взети заедно.

В южния му край, на границата с Аризона, се намираше каньон, сякаш изсечен с длето в огромния масив от червен пясъчник. Най-горните клони на гигантското дърво като че се мъчеха да достигнат билото му. Гъстата им зеленина закриваше входа на пещера, издълбана в скалата. Тя беше празна, напусната от древните жители, които, смятайки я за свещено място, за да я достигнат, бяха издълбали многобройни захватки по стената на каньона. От пещерата се откриваше гледка към целия каньон, в дъното на който, като малко петънце, се виждаше едно-единствено жилище — шестоъгълен градеж от трупи, затварящ едно помещение и врата, обърната към свещената посока изток. До него примитивен навес от сухи клони даряваше прохлада и спасение от парещите слънчеви лъчи. Отзад се виждаше стара открита каруца, подпряна на оградата от дървени колове.

Конят, който запрягаха, стоеше с наведена глава, а опашката му се мъчеше да пропъди бръмчащите наоколо мухи. Куче с нещастен вид и щръкнали ребра се беше свило в прохладна дупка в сянката на колибата.

Едно момче на около девет години изтича от колибата. Носеше керемиденочервена риза, наполовина извън платнените панталони, и беше обуто в мокасини от мека кожа. Лицето му беше с цвят на тъмна мед, но очите бяха сини като небето, окъпано от пролетна буря. Жълта лента пресичаше челото и стягаше косите, буйни, гъсти и черни като гарваново крило.

Младата жена, наведена над земята, в която засяваше царевица, се надигна при шума от малките крачета. Погледна момчето, което се приближаваше, и ъгълчетата на устните ѝ се привдигнаха в усмивка на гордост и обич. Очите ѝ блестяха като разпалени въглени и излъчваха топ лота и любов. Черните, гладки и прави коси, прибрани от бяла панделка на кок зад тила, откриваха и подчертаваха изпъкналите скули и яката челюст. Коланът „кончо“, направен от големи сребърни розетки, очертаваше талията под блуза от зелено кадифе. От дългата пола се подаваха краищата на множество шумолящи фусти, които стигаха до мокасините от сърнешка кожа, украсени с блестящи копчета и стигащи до глезена. Имаше фигура на млада жена, с висок бюст и все още тесен ханш.

— Чисх кин гоне ях юнил. — Момчето се спря до нея, леко задъхано от бягането от колибата до царевичното поле.

— Не. — Жената поправи: „Този-който-трябва-да-пробяга-две-пътеки-като-клати-глава.“ — Трябва да го кажеш на английски. Той каза, че не го говориш добре. Трябва да го научиш, защото това също е твоят език.

Израз на спокойно примирение се изписа по лицето на момчето:

— Донесох вкъщи всичките дърва само на едно отиване — повтори то предишната си мисъл, внимателно подбирайки думите. — Дали ще дойде днес?

Жената откъсна поглед от вдигнатото нагоре детско лице и се взря в хоризонта на юг. Нямаше никакъв път. Само бледи следи тук-там показваха, че все пак някаква кола е успяла да стигне по тези места. Вятърът на Аризона бързо заличаваше следите. На изток, на стотина километра, се намираше град Флагстаф от същия щат. Галъп, в Ню Мексико, беше на запад, на около сто и осемдесет километра. На север се простираше само територията на навахос, набраздена от едва забележими пътеки, зле поддържани пътища и редки магистрали. На юг се намираше ранчото на мъжа ѝ.

— Може би — каза замечтано детето. Държеше в ръка кол за засяване и това ѝ припомни работата, която трябваше да свърши.

— Сега, след като си донесъл дървата за огъня, можеш да ми помогнеш да засеем царевицата — и му подаде торбичката със семената.

Царевницата не се засяваше на редове, какъвто бе обичаят на белите, а на купчини. Колът беше инструментът, който позволяваше да се зароят семената на трийсетина сантиметра в почвата, където индианската царевница пускаше дълбоки корени в търсене на влага. „Четири зърна за нощната пеперуда, четири за гарвана, четири за калинката и четири, за да пораснат“ гласеше древната поговорка. Царевницата беше основната им храна. Използваше се всяка част на растението. От покълналите зърна, сварени, се правеше салатата. Крехките стъбла се изпичаха в пепел. От първите мамули, млечни и крехки, се приготвяше нещо като качамак и хляб. От средно зрелите се правеше супа, докато напълно узрелите се смिलाха за брашно. Царевницата беше свещено растение не само заради хранителните й качества. Според митовете на навахос прародители на човешкия род били два кочана царевница и едва когато били засети четири бели, четири сини, жълти и разноцветни зърна, се родила земята.

Бяла салвия знаеше, че белите не вярват земята да се е появила така. В резервата имаше много мисии, поддържа ни от членовете на различни религиозни секти на белия човек. Църквите на францисканци, методисти, баптисти, мормони и епископската църква твърдяха всяка по отделно, че тяхната религия е истинската. Объркването, което цареше сред белите, усилваше вярата във вековните вярвания на народа навахос.

Да оставим това, но всички тези християни говореха за някаква далечна земя, наречена Палестина, и за някакъв град, наречен Витлеем, които Бяла салвия не можеше дори да си представи. Напротив, народът навахос разправяше истории за четирите свещени планини и тя самата можа да види Сан Франциско Пик, т.е. Западната планина, отвъд Флагстаф. Свещената книга на белите говореше за Бог-мъж и почти всички други също бяха мъже. Бяла салвия чувстваше липсата на Жената-която-се-мени, централен образ в много истории, а също така и на други божества, като Жената паяк и Жената сол. Белият човек вярваше, че неговият Бог е всемирна доброта, но тя знаеше, че във всяко нещо има и зло, освен добро. Вярванията на белия човек бяха лишени от смисъл.

Детето се наведе, за да разпреди зърната на една купчинка. Докато жената ги заравяше под купчината пръст, то се изправи и се огледа внимателно. Нервен спазъм набразди челото му.

— Ние бедни ли сме? — попита то.

— Не, не сме бедни. Нима нямаме достатъчно храна? Баща ти се грижи за всичко, от което имаме нужда, дори повече отколкото трябва. Той е богат.

Мери Бяла салвия беше убедена в това, защото само един много богат мъж можеше да си позволи да издържа две домакинства. Белите учителки в училището на резервата твърдяха упорито, че е лошо един мъж да има две жени. Въпреки това Очи-които-се-смеят ѝ беше казал, че белите също го правят, и то доста често. Много се бяха смели над глупостите на белите, които проповядваха едно, а в действителност вършеха съвсем друго. Тя го бе разбрала чудесно, когато Очи-които-се-смеят ѝ каза, че на първата му жена няма да се хареса да живеят под един и същи покрив. Представите на първата му жена бяха твърде различни от тези на Мери. Беше се случило вече на една приятелка на Мери, която се бе омъжила за мъж, женен за друга жена. Приятелката на Мери трябвало да се кара постоянно с първата, защото била мързелива. Най-сетне, за да запази спокойствието, мъжът построил втора колиба, на километър и половина разстояние от първата, като разделил по този начин двете жени.

— Има ли много овце? — попита момчето. Престижът на един навахос често се измерва с броя на овцете, които притежава.

За разлика от това, което ставаше с индианците, живеещи извън резервата, земята не принадлежеше само на един човек. Съществуваше нещо като „ползване на наследствена собственост“, която принадлежеше на цялото семейство. Мъжът, който е глава на семейството, я контролира, но не може да я продава или отнема от останалите членове на семейството. Всъщност управлява земите благодарение на доверието на истинските „собственици“ — жена му и децата. Всеки член на семейството наследява правото да отглежда добитък в точно определено пространство, чиито размери зависят от броя на отглежданите животни. Колибата, в която живееше Бяла салвия, се намираше на територия, „собственост“ на семейството на майка ѝ. На по-малко от три километра разстояние се намираше колибата на чичо ѝ, Куция крак.

— Той има много, много добитък — отвърна жената, което правеше голямо впечатление, тъй като животните имат нужда от повече земя, за да намират достатъчно храна. — И има много, много

хора, които работят за него като онзи човек Роулинс, с когото беше тук при нас.

— Ние трябва да имаме овце — каза твърдо детето, — Аз съм достатъчно голям, за да се грижа за тях. Куция крак ми дава да гледам неговите, когато му отидем на гости.

— Не можеш да гледаш овце, ако ходиш на училище — отсъди майката.

Сините му очи, преди така прозрачни и лъчисти, по тъмняха от обида и потиснат бунт.

— Няма нужда да ходя на училище. Ти можеш да ме учиш и той може да ме учи на всичко, което трябва да знам.

Тези думи ѝ се сториха странни в устата на сина ѝ. Винаги беше жаден за знания, а и се учеше много бързо, бе по-любопитен дори от който. Спря и го загледа изпитателно.

— Защо не искаш да ходиш на училище?

Отговорът не последва веднага:

— Защото казват, че аз съм един от Народа на хората.

Навахос определят себе си като „дине“, т.е. „народ на хората“. Думата произлиза от името, което им дали индианците тева-пuebло, апахи от Навахау, и означава „врагове на засетите нивя“.

— Кой го казва?

— Всички — сви рамене то, за да отбегне конкретния отговор. — Това е, защото нямам прави коси като техните и очите ми са сини, а не тъмни.

Бяла салвия се поколеба за миг, колкото да долови един особен звук, различен от всичко, което можеше да се отнася до земята. Обърна се притеснено, вглеждайки се в облака прах, който се приближаваше, и щом различи малкия камион, погледът ѝ омекна и проблесна.

— Идва — каза на сина си.

Момчето хвърли в ръцете ѝ торбичката с царевични зърна. Допреди миг леко намръщено, сега то засия от ненадейна и безгранична радост. Изтича с лекотата на антилопа, за да стигне до колибата преди пристигането на камиона. Като знаеше, че повече няма да работи, докато той е тук, Бяла салвия бавно прибра торбичката и пръта за засяване и последва момчето. Въпреки че не тичаше, стъпките ѝ бяха също така нетърпеливи като тези на сина ѝ. Фустите ѝ шумоляха и танцуваха по земята при всяка дълга, грациозна крачка.

Когато камионът спря, момчето вече беше там, готово да се хвърли в обятията на високия мъж, който слезе, хвана го и го подхвърли нагоре. Ритуалът по посрещането беше винаги един и същ. Детето се смееше щастливо, като чувстваше, че го вдигат над главата на баща му. После го свалиха и една силна ръка го държеше, сякаш висеше на кука:

— Как може синът ми да порасне само за два дена? — Погали весело главата му, разрошвайки косите, готови да убегнат от жълтата лента, която напразно се опитваше да ги задържи от двете страни на челото.

— Аз съм като царевицата. Винаги раста. Знаех, че днес ще дойдеш.

Загледан в бащиното лице, момчето лесно можеше да разбере защо майка му го наричаше Очи-които-се-смеят. Беше заради мрежата от ситни бръчици, които браздыха ръбовете на очите му, придавайки им усмихнато изражение. Тези очи бяха малко по-светли от неговите, а и кожа та му беше по-светла, с цвят на бронз. Там, където слънце то не беше я достигнало, беше дори бяла.

— Донесох ти нещо.

Мъжът бръкна в джобчето на бялата си риза и извади пакетче дъвка, любимия подарък на сина му. Джон Б. Фокнър сложи пакетчето в нетърпеливо протегнатите ръчички и остави момчето на земята.

Като разкъса опаковката, момчето взе една дъвка, разви я и я налапа. Преди още да е омекнала напълно, втора дъвка беше разопакована.

— Ще имаш за по-дълго, ако дъвчеш само една дъвка — отбеляза бащата, усмихвайки се с разбиране, но Онзи-който-трябва-да-пробяга-две-пътеки не можа да му отговори, защото устата му беше много пълна.

Бяла салвия гледаше тази размяна на нежности между баща и син и забави крачка, за да им даде тези няколко мига на близост. Погледът ѝ се изпълни с гордост, като наблюдаваше стройния мъж, който беше неин съпруг. Беше висок, с широки рамене, облечен в бяла риза и пан талони от кафяво рипсено кадифе. Каубойската шапка покриваше почти изцяло тъмния му перчем. Не беше се променил от първия път, когато го видя. Беше в нощта на Ритуала на Врага, по време на Танца на Девојката, единствената част от обряда, на която можеха да присъстват и да вземат участие хора, чужди на Народа на

хората. Белите го наричаха Танца на Скоу и малцина разбираха, че всъщност ставаше дума за боен танц. Момичетата на възраст за женене танцуваха и си търсеха другар сред присъстващите мъже. Бяла салвия участваше за първи път. Беше облякла най-хубавите си дрехи. Дори носеше тежкия гердан от сребро и тюркоази на майка си със символа на цвят от тиква.

По време на танца тя го забеляза, че седи с кръстосани крака, и разбра, че гледа само нея и никое друго момиче. Нещо я подтикна да го помоли да я придружи в следващия танц и той прие. Не си спомняше точно колко кръга около стълба на мъченията направиха преди останалите да почнат да ги наблюдават. Беше започнала да се страхува, защото той не знаеше, че трябва да плати, за да престане да танцува. Обикновено непознаването на техните обичаи от страна на чужденците се приемаше като забавление, но Бяла салвия не искаше хората да се подиграват на този човек с усмихнати очи. Така тя му го пошушна на ухото, като показваше добрите си познания по английски език, който бе научила в училище.

— Но аз не искам да спра да танцувам с теб — й отвърна той. Когато го погледна дълбоко в очите, тя разбра, че той иска да се слее с нея. От своя страна почувствува леко неудобство при същото желание, въпреки че беше не-ударена-от-слънцето, беше девица. Най-накрая той плати десет пъти повече от които и да било друг и се върна в кръга на мъжете, за да не й позволи да танцува с други.

Той обаче успя да открие името на нейния род и мястото, където живееха родителите й. Много пъти им ходи на гости, като винаги носеше подаръци за нея и семейството й. Джон беше един от малкото бели, които Народът на хората уважаваше. Бяла салвия узна, че притежава голямо ранчо на юг, от резервата и че често наема навахос, които да му работят. Един месец след първата им среща той отиде при вуйчо й, за да организира сватбата им по обичая на навахос.

Първата брачна нощ Бяла салвия откри странния му навик да спи гол. Нощно време навахос носеха същите дрехи, каквито и през деня, но Бяла Салвия си спомняше, че бялата учителка й бе казала, че те нощем обличат други дрехи. А Очи-които-се-смеят не носеше нищо и настояваше и тя да прави същото. Постепенно бе свикнала със странната черта от неговия характер.

Но всичко това принадлежеше на миналото. Сега той бе при нея и ѝ се усмихваше. Тя неспокойно тръгна към него и силните му ръце я обгърнаха. Тази прегръдка сякаш щеше да я смачка, докато полека сведе глава, за да притисне буза до нейната.

— Липсваше ми. — Дрезгавият глас, който шушнеш в ухото ѝ, ѝ припомни шума на вятъра в кедровите клони. — Мисля, че живея само за да бъда с теб.

Бяла салвия почувствува желанието на ръцете, които я докосваха, и разбра, че за него нощта нямаше да дойде скоро. С усилие мъжът вдигна глава и погали бузата ѝ с ръка:

— Притеснявам се за теб, когато съм далече. Добре ли беше?

— Да — успокои го тя и погледна към момчето, което вече слагаше в устата последната дъвка от пакетчето. Бузата му се беше издула, сякаш бе налпало цяло птиче яйце. — Детето винаги ми помага.

— Радвам се да чуя това. — Гласът му стана по-спокоен и прегръдката му се разхлаби, докато гледаше сина си. — Защото съм му донесъл нещо друго, освен пакетчето с дъвка. Добре ще сториш да надникнеш в багажника на камиона, момчето ми!

Докато челюстите му работеха здраво, за да сдъвчат огромната маса от дъвка, момчето притича до камиона, чийто заден капак бе вече свален. Сините му очи се разшириха от изненада:

— Седло! — И като се повдигна над багажника, сграбчи прекрасното кожено седло, за да го покаже на майка си. Беше много тежко и голямо и едва успяваше да го премести, но не помоли за помощ.

Подаръкът трябваше веднага да бъде изпробван, което означаваше, че трябва да хванат коня в задния двор и да го оседлят. След като стремената бяха нагласени на нужната дължина, Онзи-който-трябва-да-пробяга-две-пътеки пожела да поязди малко. Направи широк кръг пред колибата, така че родителите му да могат да го виждат.

— Искан ми се и Чад да можеше да язди така — промърмори Джон Бъкенън, но изглежда веднага съжали, че бе споменал другото си семейство.

— Язди откакто беше по-малък и от стеблото на юка. — Бяла салвия говореше за сина си, но не спомена името, защото ако много

повтаряш едно име, може да се изхаби. Беше обичайно нещо за Народа на хората да имат по много имена. Освен неназованото си име той имаше и прякора Онзи-със-сините-очи, а в училище го бяха нарекли Джим Бяла салвия.

— Днес ми каза, че трябва да си имаме овце, които той да гледа. Не иска вече да ходи на училище, защото му казват, че не е от Народа на хората.

— Но той не е индианец. — Думите бяха неочаквано остри, но веднага бяха смекчени от по-спокойното обяснение: — Зная, че децата от смесени бракове често се смятат за членове на Народа на хората, но не искам той да отрича, че е наполовина бял. Ще завърши училище и ще отиде в университет. Вече сме говорили за това.

Тя кимна, но си спомни колко болезнено беше за нея, щом разбра, че се подиграват на нейния начин на живот и се отнасят с презрение към вярванията на нейното племе. Беше се случило, когато тя и семейството ѝ бяха отишли във Флагстаф, и всички ги гледаха с презрение. Бяла салвия се уплаши от думите, които някои бели мъже ѝ подхвърляха по улиците. Беше доволна, че избяга и се върна при земята, защото всичко ѝ бе близко и родно. Чувствуваше се щастлива от разходките, които редовно правеше до близката пощенска станция и разменяше някоя и друга дума с клиентите. Държеше я един мормон, който нямаше дори и косъм на главата си, защото всичките растяха по лицето му. Съпругата му беше симпатична жена, с метално сиви коси. Бяла салвия нямаше никакво желание да напуска резервата. Беше загрижена за сина си, който щеше да я остави, за да завърши образованието си, но може би Очи-които-се-смеят знаеше кое беше най-добро за тях.

— Трябва да говориш с него — каза Бяла салвия. — Не му харесва да е различен от другите и от това страда.

— Но той е различен и това е само началото — тъжно отвърна той. Когато я погледна, се усмихна, но това не беше искрена усмивка. Бяла салвия усети фалшивата нотка и се притесни. — Добре де, ще му поговоря.

Щом се отдалечи от нея, мъжът направи знак на момчето да се приближи. То се подчини с нежелание, като подкара коня към задния двор, където баща му го чакаше. Бяла салвия видя, че Очи-които-се-

смеят поема юздите на коня, което позволи на момчето да скочи на земята. След това тя се обърна и влезе в колибата, за да приготви обяд.

Джон Бъкенън закара коня в задния двор и върза поводите за една греда:

— Каква е тази история, че ти си искал да напускаш училище? — попита той с привидно безразличие, докато момчето се повдигаше на пръсти, за да откопчае колана под корема на коня.

— Казват, че сме бедни, защото нямаме овце. Ние не сме бедни и значи трябва да имаме овце, за да докажем, че не сме бедни. Когато ги докараш, ще си стоя вкъщи, за да ги гледам. Вече съм достатъчно голям — дори и за миг то не погледна баща си, който внимателно се взираше в него.

— Това ли е единствената причина, поради която не искаш да ходиш на училище? — въпросът бе посрещнат с мълчание. — Подиграват ти се, защото си различен, така ли?

— Аз не съм различен. Аз съм също като тях. — Момчето се обвеси на ръба на седлото, за да го свали от гърба на коня.

Джон Бъкенън пристъпи да му помогне.

— Това не е вярно. Ти си различен.

— Не — настоя момчето.

— Глупаво е да твърдиш, че си индианец. Не си нито бял, нито индианец. Ти не си нито едното, нито другото. Няма нищо лошо в това, да бъдем различни. — Като видя, че момчето продължава да гледа настрана, Джон Бъкенън го вдигна и го сложи да седне на най-високата напречна греда на оградата, така че да може да го гледа в очите, докато му говори. — Трябва да се гордееш с това. Никога няма да можеш да бъдеш само едното или само другото. През целия ти живот индианците ще очакват от теб да действаш като индианец, повече от самите индианци, а белите — да бъдеш по-бял и от самите бели.

Сините очи помръкнаха, недоверчиви и внимателни:

— Но как мога да бъда и двете?

— Научи всичко, което можеш от Народа на хората, и всичко, което можеш от белите. Вземи всичко най-добро и най-мъдро и от двата и го направи свое. Разбра ли?

Момчето кимна колебливо, после попита:

— Как ще знам какво трябва да избира?

— Това е нещо, което самият ти трябва да решиш. — Усмивката на Джон Бъкенън се превърна в тъжна гримаса. — Аз не мога да ти помогна, нито твоята майка може да ти помогне. Тук си сам. И ще става все по-трудно, когато пораснеш.

Вдигна поглед към небето, където самотен сокол се оставяше да го носят въздушните течения:

— Ти трябва да станеш като този сокол — сам, независим от когото и да било, освен от самия себе си и способен да летиш над всичко и над всички.

Момчето вдигна глава към небето и се взря в сокола, чиито широко разперени криле го носеха в полет, лишен от усилия. Нямаше нито едно облаче. Само соколът браздеше, самотен в безкрайното синьо пространство.

— От този ден аз ставам нов човек — заяви детето със странен глас на възрастен. — От този момент името ми ще бъде Джим Синия сокол. — И се обърна към баща си: — Харесва ли ти?

Гордостта избистри и смекчи погледа на светлосините очи:

— Да, харесва ми — отвърна Джон Бъкенън Фокнър.

ГЛАВА ВТОРА

Това лято в утробата на майка му растеше нов живот. Тъй като бе започнал да се самосъзнава, Сокола откри много нови неща, за които да мисли, й започна да гледа света наоколо с нови очи — очи любопитни и внимателни, като тези на птицата, чието име бе взел. Когато през есента отново тръгна на училище в резервата, се научи да слуша бялата учителка, без да се чувства засегнат от нещата, противоречащи на вярванията на Народа на хората. Имаше и такива, които все още правеха бележка за сините му очи и за къдрите в косите му, станали по-забележими, откакто бе престанал да носи лентата, с която се опитваше да ги заглади и прибере. Сокола знаеше, че е различен, и тъй като беше различен, щеше да стане най-различният.

Преди да настъпи пролетта, му се роди сестричка. Сокола отбеляза с интерес, че и тя беше различна, но не по същия начин. Очите й бяха големи и тъмни като на майка им, но косите й бяха кестеняви като ствола на кедър, а не черни и лъскави като гарваново крило. Нарекох я Момиченцето Кедър. Сокола започна да нарича сестричката си Онази-която-плаче-за-всичко. И наистина тя плачеше, когато беше гладна, когато й се спеше, когато чуеше малко по-силен шум, когато майка й я вземаше на ръце и когато я слагаше да спи. Нищо и никой не можеше да я успокои освен Очи-които-се-смеят. В началото Сокола страдаше от ревност при грижите, които родителите полагаха за новодошлата. Неговите потребности отстъпваха място пред тези на малката. При това положение се чувствуваше наистина самотен като соколче, прогонено от гнездото, за да се грижи само за себе си. Но той можеше да го стори. Нима вече не беше възрастен? Нима вече не му даваха да обува панталони? Нима не бе посветен в тайните на племето? Сокола започна да изпитва жалост към сестра си, толкова зависима от другите.

Именно защото малкото момиченце отнемаше много време на майка му, Сокола започна да поема по-големи отговорности. Баща му продължаваше да идва два-три пъти седмично, като носеше подаръци и храна. Оставаше за няколко часа или за част от нощта, но винаги си

тръгваше преди разсъмване. Така задълженията, които трябваше да се паднат на баща му, ако той живееше през цялото време с тях, легнаха върху крехките му плещи.

Поради тази причина, когато вуйчо му се разболя и шаманът нареди да изпълнят Ритуала на Планинския връх, всички роднини трябваше да участвуват в разноските. Докато някои приеха да докарат овце, за да изхранят стотиците, а може би и хиляди хора, които щяха да присъстват на обряда, продължаващ девет ноци, Сокола реши да събере дърва за огъня, като участие на майка му, въпреки че тя всеки ден ходеше до колибата на вуйчо си, за да помага в приготовленията.

Един ден, когато свърши училище по-рано от обикновено, първата му мисъл беше за количествата дърва, които щеше да успее да насече преди да се е стъмнило. Леката снежна покривка нямаше да го спре, но снегът, който се изсипа от катранените облаци, скриващи небето, съвсем не бе малко. Когато училищният рейс го остави на две, мили от дома, беше паднал два сантиметра сняг и продължаваше да вали. Сокола съзнателно пропъди от ума си тревогата на учителката, която бе предвидила бурята.

Снежинките тежко се стелеха върху земята. Преди да стигне до колибата, задуха силен вятър, който завихряше преспите наоколо. Видимостта бе ограничена, но Сокола нямаше нужда да влиза в колибата, за да разбере, че там не гори огън, който да я сгрее. Над комина не се виждаше и следа от дим. Със сетни сили Сокола стигна до вратата, сигурен, че майка му и сестричката му са задържани при вуйчото от бурята.

Когато мина покрай задния двор на животните, конят изтрополи. Сокола замръзна на място. Очите му диреха източника на шума през гъстата бяла пелена. В задния двор бе дорестият кон, подготвен за впряг, но каруцата я нямаше.

Обърна се, за да погледне в посока на вуйчовата си колиба, но бе поет от снежния вихър. Не виждаше нищо и всичко бе неподвижно, освен снегът, който падаше. Сокола отново се обърна и хукна назад. Без да се погрижи да свали сбруите и да го оседлае, яхна коня и се заплете в поводите, като с ръце се опитваше да ги скъси.

Дорестият кон не искаше да излиза в бурята и Сокола трябваше многократно да го пришпорва и да дърпа юздите, за да го накара да се

подчини. Сетне го насочи към колибата на вуйчо си, по път, който животното добре познаваше.

С протегнатата напред шия към свирещия вятър, животното с мъка напредваше сред силните пориви на снежната буря. Сокола почти бе стигнал колибата на вуйчо си, когато откри каруцата със счупен ок. Беше сигурен, че не е подминал майка си и сестра си. И продължи напред. След като са били така близко до колибата, логично бе да се мисли, че са я стигнали, за да се скрият там.

Но майка му не беше при вуйчо му. Сокола остана само толкова, колкото да стопли премръзналите си крайници. Роднините му се опитаха да го убедят, че няма никаква надежда да открие майка си в стихията, но Сокола не промени решението си да продължи да я търси. След като баща му отсъстваше, той носеше отговорността. А Сокола знаеше, че върши онова, което баща му би сторил на негово място. Увит в топлата наметка, която един братовчед му бе дал, той отново излезе. Бурята се бе разразила с пълна сила температурата бе спаднала, а вятърът все по-продължително свиреше. Като ледено острие по челото му премина вихрушката. Снегът бясно танцуваше около каруцата, а Сокола почти не я виждаше.

Снегът бе станал дълбок, вятърът все по-силно виеше. Конят все повече се уморяваше — снегът стигаше до корема му. Най-сетне Сокола си призна, че е безсмислено да продължава. Слезе от коня и завърза юздите за впряга с премръзнали от студ ръце. Конят, почувствувал се свободен, обърна гръб на вятъра и се отправи бавно към дома. Като търсеше защита, Сокола откри малко възвишение и се сви зад него. Направи от наметалото нещо като палатка. Не каза и не стори нищо срещу обстоятелствата, които бяха против него. Като всички индианци, Сокола сякаш приемаше всяко положение. Това бе удобен случай, за да поднови вътрешната си сила, да се научи да не обръща внимание на студа, на снега и на вятъра, който гневно виеше около му. Като отпусна душа и тяло, той се остави на нещо като самоналожена дрямка, в която нищо друго не съществуваше извън онова, което беше у него.

Времето течеше, неумолимо. Сокола не промени нито за миг стойката на тялото си, подобна на йогите, в палатката наметало. Снегът, който се бе натрупал отгоре й, служеше за изолатор срещу студа.

Някакво особено чувство му подсказа, че бурята е свършила. Протягайки се, изтърси снега, който тежеше над покривалото, и се наметна, като кръстоса краищата му на гърдите си. Светът бе станал бял и неподвижен, странен и нов. Пейзажът, който той добре познаваше, бе скрит под дебелия сняг. Постепенно очите му привикнаха да разпознават отправните точки под бялата маска, която се опитваше да го заблуди. Сокола се отправи към дома си.

Ако той бе успял да оцелее в бурята, можеше да се предполага, че майка му и сестра му също са успели да се спасят. Може би вече бяха в колибата и се притесняваха за него. Ако случайно още не бяха стигнали, щеше да се наложи отново да ги търси.

Не беше изминал и стотина метра, когато забеляза едно яркочелно петно на белия сняг. Беше в същия цвят като любимата блуза на майка му. Препъвайки се в дебелия сняг, хукна в тази посока. Когато спря, откри формата на човешко тяло под преспата сняг. А другата, по-малка преспа, можеше да бъде само люлката на сестра му. Нищо не помръдваше. Сокола постоя мълчалив и неподвижен, после колебливо се отправи към по-малката преспа и започна да почиства снега от люлката. Няколко сълзи бяха замръзнали на лицето на Момиченцето Кедър.

Отстъпи крачка назад, после още една.. Изведнъж се обърна и побягна лудешки, за да се отдалечи колкото може повече от трупите на майка си и на сестра си. Студът предизвика болезнен спазъм в дробовете му, като го накара да забави крачка. Без да се обръща назад, се отправи с мъка към колибата.

В тишината на този бял свят до него достигна, приглушен, тропотът на конски копита и скърцането на кожено седло. Сокола вдигна очи и видя да се приближава конник в галоп, който следваше някакъв криволичещ маршрут, а облаци бяла пара излизаха от ноздрите на коня. Конникът водеше за юздите втори кон — това бе оседланият им дорест кон.

— Соколе, Соколе! — извика баща му, махайки с ръка.

Конят изцвили и изпръхтя, после мъжът дръпна юздите, за да го спре, и щом скочи на земята, побягна към момчето и го хвана за раменете. За миг сянка на облекчение се мярна в разтревожения му поглед:

— Намерих коня... Къде е майка ти? А детето? — Големите ръце в ръкавици галеха плещите на момчето, покрити с наметалото.

— Отидоха си — гласът му бе равен, лишен от всякаква емоция.

— Отидоха си? Какво значи, че са си отишли? — Джон Бъкенън Фокнър отчаяно крещеше.

— Отидоха си по пътя, който води само в една посока. — Сокола отвърна на питащия поглед на баща си с нещо като стоическо приемане на нещата.

— Не, по дяволите! Няма да ги оставя да умрат! — Бащата бясно крещеше. — Заведи ме при тях!

— Не — Момчето отстъпи уплашено, като се опитваше да се освободи от ръцете, които го държаха здраво.

— Ти трябва да ме заведеш при тях, чуваш ли? — Заповедта му бе придружена от рязко разтърсване, което отметна главата му назад.

Мъжът не му даде никаква възможност да откаже и го повлече за ръка, карайки го да се завърти около себе си. Следвайки следите в снега, прекоси пътя, извървян от Сокола, стъпките му нервно скърцаха в снежната покривка. Промърмори, когато видя следите, водещи до зеленото петно и малката преспа, почистена от сняг, разкриваща лицето на бебето, побеляло от студа. Мъжът се затича, влачейки момчето, което загуби равновесие и падна в дълбокия сняг. Влачи се няколко крачки преди баща му да го пусне и да продължи да тича сам.

Дебелата снежна покривка омекоти падането на Сокола, който се изправи на колене, забравяйки наметката си, паднала на няколко крачки от него. Трепереше по-скоро от студ, отколкото от страх. Ужасът му нарастваше полека-лека при вида на Очи-които-се-смеят, който почистваше снега от телата с мощни загребвания на ръцете с ръкавици. Устните му издаваха ужасни звуци — звуците на един побъркан ум.

— Не! — извика ужасен Сокола, когато видя мъжа да вдига тялото на майка му от нейното заснежено смъртно ложе.

Кристали заледена кръв покриваха челото ѝ. Сокола отмести поглед, за да не види побелялото ѝ от студа лице. Страхът му се усили, когато видя, че баща му разтрива вкочанените ѝ крайници. С пресипнал от болка глас Очи-които-се-смеят я молеше да му говори, като продължаваше да я вика по име. Когато най-сетне го видя да допира уста до устните на майка му, опитвайки се да вдъхне живот на

тялото, Сокола изпита за баща си по-голям страх от този, който изпитваше за себе си.

— Не! — Изтича до прикленалата фигура на баща си, дърпайки го за ръката с трескав ужас. — Трябва да ги оставиш! Не трябва да ги гледаш! Моля те! Моля те!

Гласът му се задави от хълцане:

— Стават ужасни неща с онзи, който гледа мъртвите! Техните духове могат да се вселят в теб! Да се махнем оттук!

Някои от думите му изглежда бяха стигнали до целта, защото баща му се обърна да го погледне. Ужас накара Сокола да изтръпне. Лицето на този човек бе изкривено в страшна гримаса, подобна на някои идоли на племето.

— Остави ме на мира! — изръмжа баща му.

Впечатлен от изражението на това лице, Сокола до последния миг не забеляза ненадейното замахване на ръката, когато бе твърде късно да се предпази. Силата на удара го накара да политне назад, но Сокола бе припаднал, преди още да се просне в снега.

Не усети ръцете, които нежно го вдигнаха, нито защитените с ръкавици пръсти, които, треперещи, погалиха червената следа, заемаща почти половината му буза. Не чу дори гласа, който го молеше за извинение. Беше пропаднал в дълбока черна дупка, където нищо не можеше да достигне.

Когато най-после дойде в съзнание, разбра, че е сам в колибата. Огънят, който гореше, носеше топлина във всеки кът на стаята. Усети пулсираща болка от дясната страна на лицето си. Предпазливо допря длан до подутата си буза. Болеше го!

Тъкмо се повдигаше на лакти, когато вратата се отвори. При вида на огромната фигура Сокола инстинктивно се сниши. Това действие не бе продиктувано от страх пред баща му, а от страх от духовете, които сигурно го бяха обладали. Когато мъжът се доближи до светлината Сокола забеляза, че от лицето му бе изчезнало онова ужасно изражение. Но също и усмивката си беше отишла. В този миг очите му бяха пълни с отчаяна тъга, а погледът го отбягваше.

— Гладен ли си? — Баща му стоеше прав пред огъня и грееше ръцете си. Стоеше с гръб към него. — Братовчедка ти е приготвила малко супа.

Дрезгавият и рязък глас го върна към действителността. Думите пробудиха сетивата на Сокола, а миризмата на яденето му припомни, че стомахът му е празен. С мъка се привдигна и тръгна към димящия супник. Чувстваше, че дясната страна на лицето му е странно натежала. Взе метална паница от една полица, загреба от горещата супа и отиде до огъня, за да я изяде на спокойствие.

Баща му се чувствуваше неловко в негово присъствие. Сокола го разбираше от начина, по който той избягваше погледа му. Опитва се да сръбне от горещата супа, но щом отвори уста, кожата на подутата му буза се опъна и по цялото му тяло премина болезнена тръпка. Подскочи, неспособен да прикрие неволното движение.

— Не исках да ти причиня болка, момчето ми, наистина не исках — дрезгавият глас издаваше огорчение и разкаяние.

— Не трябваше да ги гледаш! Стават лоши неща. Ако нещата не се правят както трябва, ще дойдат техните духове.

— Не вярвам в духове. Такива неща не съществуват — остро възрази бащата. — Как можеш да мислиш, че майка ти ще дойде, за да ти стори зло? Ти знаеш колко те обичаше!

— Духът е лошата част. — Докато отпиваше още една глътка от супата, погледна надолу и видя ръката на баща му да се свива в юмрук. Това бе израз на ярост, която той отчаяно се опитваше да контролира:

— Какво вярваш...Какво Народът на хората вярва, че става с мъртвите? — баща му се опитваше най-точно да формулира въпроса си.

— Отиват на едно тъмно място на север. — На Сокола не се харесваше да говори за мъртвите и за това, което става с тях, за да не подканя, мислеше си той, духовете да се върнат. — Умрелият човек стига до това място за четири дни и по пътя е придружен от някой близък, по-рано умрял. В подножието на едно възвишение има вход, който води там, под земята. Преди човекът да влезе, трябва да го прегледат двама пазачи, за да се уверят, че наистина е умрял.

Баща му стоеше със затворени очи и здраво стиснати зъби, докато ръбът на брадата му видимо трепереше. Когато Сокола свърши с обясненията си, чу, че баща му мълвеше думи, без да си дава сметка за това:

— Боже мой, какво ужасно място! — огромният гръден кош се изви, докато той дълбоко вдишваше, а после бавно издиша. Вдигна очи

и безизразно се загледа в огъня: — Да, не вярва в това белият човек. Белият човек вярва, че когато човек като майка ти умре, отива в рая. Това е едно място на небето, където има само красота и щастие. Там няма нито глад, нито студ, нито болка. Там той може да намери мир и удовлетворение, каквото не е получил на земята.

Сокола прие замислено това обяснение. Един учител в училище беше говорил за подобно място, но той не вярваше, че съществува. Обаче след като баща му вярваше, може би...

— Ако този... рай е така хубав, защо ти не искаше тя да отиде там? Защо искаше да я върнеш назад? — попита той.

— Защото постъпих като егоист. Не исках да остана сам на земята, без да виждам топлатата и усмивката и да чувствам нежния допир на ръката ѝ. Аз... — думите изглеждаха го задушаваша. Отдалечи се от огъня и от очите на Сокола, които го следяха. — Късно е. Скоро ще се стъмни. — Смени темата. Сега говореше рязко:

— Ще прекараме нощта тук, а утре сутринта ще тръгнем.

— Да тръгнем? Но има още толкова работи да вършим. Трябва да съберем нещата, които тя би искала да бъдат погребани с нея. После има четири дни траур и жертвоприношения, които трябва да бъдат направени на гроба, за да се успокои духът ѝ. Ние... — Щеше му се да изреди всичко, но баща му се обърна и го прекъсна.

— Казах ти, че духовете не съществуват! — Търпението му се изчерпваше. Сокола го погледна внимателно, за да се убеди, че вече не е обладан от тях. Баща му с усилие разтвори юмрук и го погали по челото:

— Извинявай. Не трябваше да крещя. Нервен съм... защото... не мога да взема със себе си телата на майка ти и на сестра ти, за да ги погребя. Трябва да ги оставя тук.

Сянка на страшна болка премина по лицето му, преди да замълчи, и остави изречението незавършено:

— Братовчедка ти вече събра нещата, които майка ти би желала да бъдат погребани с нея. Приех да я погребат според техните вярвания. — Остротата, с която произнесе тези думи, показваше, че той не споделя подобни вярвания и че нямаше да позволи и на Сокола да ги изповядва.

— Ще ме заведеш ли в твоята колиба, за да живея с теб?

Баща му отново се почувствува неловко:

— Ще те взема с мен, но...няма да можеш да живееш с мене.

— Защо? — Сокола не разбираше. — Другата ти жена не ме ли иска? Аз съм силен. Мога да върша много работи, мога много да ѝ помагам.

— Дявол да го вземе, Соколе! Дори и да ти обясня, няма да ме разбереш — промърмори нервно бащата, после тъжно въздъхна: — Когато станеш достатъчно голям, сам ще намериш отговора, без да се налага да ти обяснявам. Междувременно ще живееш с едно познато семейство. Мисля, че с радост ще приемеш. Ти вече познаваш мъжа — Том Роулинс. Работи за мен и живее в моето ранчо.

Нещо от неувереността на мъжа се придаде и на Сокола. Положението не се харесваше на баща му, затова не се хареса и на него. Беше виждал Том Роулинс няколко пъти. Като всички от Народа на хората той гледаше с недоверие на всеки човек, който не бе член на неговия род.

— Мога да отида да живея при Куция крак. Има нужда от някой, който да се грижи за овцете. — Сокола предложи новото решение на баща си, защото не искаше да бъде откъснат от света, който му беше познат.

— Не — прозвуча решителният отговор. — Докато майка ти бе жива, ти живееше с нейния народ. Сега ще живееш с моя, на белия човек, и ти е време да преминеш по пътищата му, да опознаеш ценностите и обичаите му. Това е светът, в който трябва да си намериш място и да вършиш всичко сам. Ще ти помагам, ако мога, въпреки че съм обвързан... обвързан с една система, която ти още не разбираш.

Мъжът изглеждаше уморен и покрусен:

— Едно време мислех само за себе си и за онова, което ще ми е необходимо, за да съм щастлив. Много се грижех за тези неща и загубих най-свидното. Сега има много други хора, които биха страдали. Преди не мислех за тях, но трябва да го сторя сега.

Погледна Сокола и видя объркване в притворените сини очи. Устните му бяха изкривени в странна гримаса.

— Ти не разбираш за какво ти говоря, нали?

Сокола, объркан, поклати глава и потвърди, че не беше разбрал, особено последната част от обвиненията. Можеше да разбере какво значи да преминеш пътеките на белия човек, защото трябваше да учи

много неща, това бе ясно. Но другите думи относно хората и техните страдания му бяха напълно непонятни.

— Ще се опитам да ти го обясня с един пример — промърмори бащата. — Ако ти имаш стадо овце и едно агънце изостане назад и го нападне вълк, ти ще искаш да го спасиш, да го защитиш. Да, но ако ти го сториш, знаеш, че ще дойдат вълците и ще нападнат цялото стадо. Ще предпочетеш ли да спасиш агънцето и да загубиш цялото стадо или ще останеш при стадото с надеждата, че агънцето по някакъв начин ще успее само да оцелее?

— Ще остана при стадото — каза Сокола.

— И аз точно това правя. Ти си моето агънце — поясни бащата. — Има неща, които мога да сторя за теб, но не мога постоянно да бъда край теб.

Докато говореше така, погледна в далечината, неволно подсилвайки думите си с това действие:

— Ще отида да подготвя конете за през нощта. Ще трябва да спим тук. Не ми се искаше да го правя, но...

— Нали не вярваш в духове — припомни му Сокола, защото за него това беше единствената причина, поради която не биваше да остават в колибата да спят.

— Не. Не заради духовете. Единственото, което ме преследва, са спомените.

Излезе през вратата, която по традиция бе обърната към свещената посока изток, а Сокола остана вътре. *Сам.*

При първите лъчи на утрото двама конника се отдалечаваха от колибата, яздейки сред безкрайното снежно пространство. Тънка струя дим от гаснещ огън излизаше от комина на изоставената колиба. Утрото багреше сивия дим във всички оттенъци на лилавото.

В щипещия утринен мраз двамата мълчаливо напуснаха каньона. Мъжът бе вдигнал яката на шубата си, за да се защити от пронизващия студ. Шапката му бе нахлупена ниско над челото. Момчето яздеше гологлаво, а черните му рошави коси проблясваха на светлината на първите лъчи на слънцето. Плещите на мъжа бяха отпуснати. Момчето седеше изпънато като струна, с някакво диво, но естествено чувство за благородство.

Пътуваха все на юг и навлязоха в територия, която Сокола никога по-рано не бе виждал. Беше толкова странна, че привлече вниманието му. Погледът му се рееше безспир — гледаше, търсеше, разпознаваше, забелязвайки и най-малката особеност, попаднала в зрителното му поле.

Слънцето се бе вдигнало, когато забеляза стадо едър рогат добитък. И преди това бе виждал стада крави, но не така многобройни, а животните не бяха такива едри, с червеникав косъм, с бели и къдриви муцуни. Ноздрите му потръпнаха при миризмата, излъчвана от топлата, козина на животните. Хвърли поглед към баща си, но той сякаш не го забеляза.

Сокола гледаше в упор мъжа. Мрежата ситни бръчици, които едно време се извиваха нагоре и придаваха усмихнато изражение на очите му, сега бяха остри и прави, лишавачи погледа от жизненост и щастие. Тези очи рядко го поглеждаха, а когато това станеше, се спираха на него само за миг.

Сам. Без да си дава сметка, Сокола бе принуден да приеме този факт. По същия начин, по който индианското му мислене го бе накарало да приеме смъртта на майка си и на сестра си. Не че не го болеше. Неговата майка му липсваше. Колибата му се бе сторила прекалено тиха без плача на капризната му сестричка. Въпреки това нещата не можеха да се променят, затова трябваше да се приемат такива, каквито са.

Язди напред и забрави. Слънцето огрява новия ден.

ГЛАВА ТРЕТА

Щом забеляза няколкото големи къщи, Сокола си помисли, че влизат в град. Пътища от отъпкана пръст свързваха всяка дървена сграда със съседните. Кривите линии се пресичаха в белия сняг. Но колкото и да се оглеждаше, очите му не успяваха да открият никаква пощенска станция. Имаше много заграждения с добитък, направени от бели рендосани колове. В някои от тях имаше по един или два коня, но имаше и едно, в което имаше повече коне, отколкото в останалите. Конете бяха едри и мускулести като този, който яздеше баща му.

Близо до загражденията имаше три сгради. Баща му се насочи към едната от тях. Сокола си помисли, че това са оборите, за които веднъж му бе разказвал и в които държат животните, за да ги предпазят от зимните бури. До този ден Сокола не бе излизал от резервата. Всички контакти, които бе имал с белите, ставаха посредством учителите в училището на резервата, мормоните от пощенската станция и онзи човек, Роулинс, който няколко пъти бе идвал с баща му в колибата. Сокола не включваше баща си в списъка на белите хора, които бе срещал. Въпреки това бе научил много за света на белите от всичките тези източници, преди всичко от баща си. Сега той виждаше неща, които преди само му бяха описвани, и ги оглеждаше внимателно.

Един мъж стоеше изправен на каруца без ритли, теглена от голяма машина на три колела, в момента спряна пред двора с животни. Сокола разпозна в голямата машина трактор, като си припомни картинката в учебника, и се почувствува горд, че знае за тези неща. С дълга вила човекът хвърляше сухо, жълто сено в двора, за да храни конете.

Когато минаваха покрай него, запътени към централната сграда, човекът помахаше с ръка в знак на поздрав към баща му.

Смешната дълга сграда, наречена обор, имаше в единия край висока врата, позволяваща оттам да влезе човек на кон, без да е принуден да слиза от седлото. Конят му се дръпна при вида на вратата, но после нервно последва бащиния в конюшнията.

След като бяха яздили дълго време при ярката слънчева светлина, отразяваща се в снега, сега вътрешността изглеждаше съвсем тъмна. Сокола потърси с очи най-тъмния ъгъл, за да се ориентира по-бързо в полумрака. Вдишваше сух и дразнещ прах, примесен с миризмата на кон, кожа и изпражнения. Беше топло вътре, въпреки че нямаше слънце. Няколко метра след входа баща му спря коня. Сокола последва примера му. Коженото седло проскърца и едното стреме пое цялата тежест на бащата, докато слизаше от седлото. Сокола се подвоуми за миг, после изниза крака от стремната и се плъзна безшумно на твърдия под. Тъй като не знаеше какво да прави, почака, докато видя, че баща му започва да разседлава коня. Сокола откачи навитата на руло наметка зад седлото, в която се намираха всичките му вещи, и я остави на пода. След като метна едното стреме над седлото, Сокола започна да разкопчава ремъка. Беше пораснал, откакто преди година и половина бе получил като подарък седлото, и вече нямаше нужда да се повдига на пръсти, за да го достигне.

Всичко, което го заобикаляше, беше толкова странно, че сетивата му бяха болезнено изострени. Острият му слух долови шума на приближаващи се стъпки още преди проскърцването на снега да наближи вратата.

— Идва някой — предупреди той с много нисък глас.

Баща му вдигна поглед, когато стъпките вече бяха достатъчно близо, за да бъдат чути и от бял човек. Малкият му дорест кон беше зад коня на баща му и всъщност двете животни представляваха чудесно скривалище за момчето, което предпазливо гледаше към голямата врата. Човекът бе среден на ръст. Носеше дебели джинси, тежка шуба, подплатена с овча кожа, закопчана до гърлото. Яката ѝ бе вдигната така, че опираше периферията на шапката. Сокола разпозна Роулинс. Очите с цвят на кал, ведрото лице напомняха на Сокола спокойното разливане на реката на местата, където скоростта и силата на течението са невидими за човешките очи.

В походката на мъжа се усещаше едва доловимо колебание, когато влизаше:

— Най-сетне се върна. Почвах да се безпокоя за теб, Джон.

Очите на мъжа, непривикнали към сумрака, не забелязаха веднага втория по-малък кон. Баща му не отвърна веднага. След като

свали седлото от гърба на коня, заобиколи животното и отиде да постави седлото право до стената. Роулинс спря на няколко сантиметра от него и го загледа втренчено:

— Как мина всичко? — Роулинс се колебаеше как да формулира въпроса си.

Последва дълго мълчание, през което баща му стоеше неподвижно, вгледан в мъжа. После Сокола забеляза силната тръпка, която премина през цялото му тяло:

— Мъртва е, Том. А също и малката. Била е на гости на вуйчо си и си е тръгнала малко преди да почне бурята — думите струяха от устата леко и свободно, като водите на поток зад стената на дига, готови после да избият на воля. — Счупил се е окът на колата. Тя е разпрегнала коня и сигурно е мислела да се върне, яздейки. Очевидно конят я е хвърлил. Имаше кръв... Имаше рана на челото. Том... умрели са от замръзване, тя и малката. Аз... — Нещо задържа в гърлото му края на изречението, защото Сокола видя, че баща му преглътна, извърна се към коня, сведе глава и скри лицето си в ръце.

Роулинс се наведе към баща му. После пхна ръце в джобовете и погледна настрана:

— Съ...съжалявам.

— Да-а-а — думата звучеше като стържене и не значеше нищо. Баща му вдигна ръка към бузата си, сякаш неумело бършеше нещо. Сетне подсмръкна, като да бе настинал.

— А какво стана с момчето?

Като спря да прибира останалите сбруи и постелката на коня, баща му го погледна през рамо учуден. После се премести към Сокола, от другата страна на коня. Най-накрая се изгуби в празното пространство.

— Доведох го с мен — остро отсече и свали всички сбруи и седлото от коня. Сигурно бе забелязал трепването на Роулинс, защото добави отчетливо: — Не можех да го оставя там.

Държейки поводите, баща му отведе коня в другия край на голямото и широко помещение, като по този начин откри малкия дорест кон, който Сокола разседлаваше. В мига, когато очите на Роулинс го забелязаха, Сокола сведе глава и се задълбочи в работата си, като се криеше в полусянката. Баща му бе отвел коня в другия край,

при полуотворената врата. Сетне свали юздите, тупна го с ръка по хълбока и го изпрати в съседното помещение.

— Джон — гласът на Роулинс звучеше и настойчиво, и колебливо.

— По дяволите! Не можех да го оставя там. Казах ти вече. Има нужда от възпитание и да води живот, който ще му даде повече възможности от тези, които би имал в резервата. А освен това... искам да е близо до мен. — Последното решение бе изказано с приглушен, но решителен тон.

— Но... — Роулинс потръпваше, притеснен от думите на баща му.

— Знам. — Баща му въздъхна тежко и хвърли поглед към Сокола, който бе свалил седлото, бе го подпрял на стената и сега се криеше зад коня. — Кетрин може...

Очевидно се чувстваше неловко, но завърши фразата си: — Мислех си, надявах се, че ти и Вера ще можете да го вземете.

Роулинс не каза нищо, но ококори широко очи. Баща му го изгледа мрачно:

— Съжалявам, но няма на кого друго да се доверя. Тишината бе такава, че Сокола можеше да чуе скриптенето на една сламчица, която, въртейки се във въздуха, падна на пода, твърд като желязо. Полуизвърнат, баща му я наруши:

— Соколе, ела тук.

Сокола се наведе, за да събере купчинката с дрехите си, мина под врата на коня и безшумно се доближи до баща си. Отвърна на погледа на Роулинс. Сините невъзмутими очи изучаваха човека, при когото баща му искаше да живее. В очите на мъжа не срещна поздрав за добре дошъл, нито топлата усмивка, която Сокола бе свикнал да получава от него, затова въпреки многобройните кратки контакти, които бе имал в миналото с този човек. Сокола нямаше да стори първата крачка, за да поднови познанството.

— Той е умно момче и бързо схваща. Няма да ти бъде в тежест, Том, сигурен съм — каза баща му.

— Какво има на лицето? — След като се вгледа в дясната буза на Сокола, той впери учуден и питащ поглед в баща му.

— Господ да ме прости — едва чуто промърмори баща му и добави: — Аз го ударих.

— Защо? — гласът бе пълен с изненада.

— Не зная. — Баща му уморено поклати глава, сякаш не искаше да си спомня. — Там беше Бяла салвия и всичко бе вкочанено и замръзнало. Ти знаеш какво мислят индианците навахос за мъртвите, Том. Започна да ме дърпа настрани с всички тези глупости за духове. Искаше да ме отдалечи от нея... Исках само да пусне ръката ми. Не съм и помислял да го удрям.

Погледът, който хвърли към Роулинс, бе преизпълнен с мъка:

— По някакъв свой начин се опитваше само да ме предпази. Беше смел... а аз го ударих. — За миг замълча. — Ще го вземеш ли?

Роулинс прие с продължително кимане на глава:

— Някой ще разбере кой е. Все някой друг ще пита. Какво искаш да казваме?

Един мускул нервно потрепваше на бузата на баща му.

— Не ти ли се струва естествено за едно християнско семейство да даде подслон на едно сираче метис?

Роулинс се замисли за миг над въпроса, после отново мудро се съгласи:

— Да. Да, мисля, че да.

Баща му вдигна ръка и колебливо я сложи на плещите на Сокола. После го побутна към Роулинс:

— Името му е Джим Синия сокол. Но обикновено му викат Сокола.

— Здравей, Соколе. — Бледа усмивка се появи на спокойното лице и мъжът му протегна ръка. — Помниш ли ме? Ние вече сме се срещали, нали?

Сокола кимна, но продължаваше да гледа изпитателно. Постави ръката си в ръката на мъжа и усети силата, която обаче не беше като силата на баща му, по-висок и по-як. След кратко ръкостискане ръката му бе отново свободна.

— Сигурно си гладен и ти е студено след такава езда — каза Роулинс. — Ще те заведа у дома. Вера, жена ми, ще ти приготви нещо за ядене. Какво мислиш?

Сокола кимна мълчаливо и ръката, която току-що бе стиснала неговата, обгърна рамото му, за да го поведе, когато Роулинс се обърна да си ходи.

— Том... — колебливият тон на баща му спря мъжа. — Благодаря. — Думата бе произнесена, когато Роулинс го изгледа през рамо въпросително. — Аз... е, да... ще намеря начин да получавам пари всеки месец... за дрехи на детето, за разходите и всичко останало.

— Добре.

— Какво каза на Кетрин вчера, когато попита къде съм отишъл?

— Че си отишъл да провериш добитъка, както се бяхме разбрали.

— Как... как мина бурята? Много ли животни изгубихме? — но по тона на баща му личеше, че това не го интересува.

— Половин дузина, не повече. Доста се вълнувах, по имахме късмет — отвърна Роулинс.

Мъка и огорчение се изписаха на лицето на баща му:

— Кетрин сигурно ще бъде доволна, когато открие, че вече няма да ходя лично да наглеждам добитъка.

— Да, мисля, че ще бъде.

Сокола видя как злочестият поглед на баща му се впива в лицето на Роулинс:

— Ти никога не си одобрявал това положение, нали, Том?

— Не беше моя работа да съдя. — Роулинс поклати глава.

— Аз съдя само себе си. Виновен съм, че нямах кураж нито тогава... — погледът му бързо се плъзна към Сокола, — нито сега.

Баща му се намръщи и се обърна, за да си ходи, като по този начин сложи край на разговора. Сокола го загледа въпросително преди ръката, която лежеше на рамото му, да го тласне напред. Тъкмо сега той разбра, че в живота му настъпва промяна, много по-груба, отколкото си беше мислил. Не само щеше да отиде да живее при непознати. Не само майка му и сестра му си бяха отишли. В този момент имаше чувството, че и с баща му става някаква промяна. Щеше да може да го вижда, но с отношенията, които имаха преди, бе свършено. Беше наистина сам.

Когато излезе от постройката на слънчева светлина, вдигна взор към яркосиньото небе. Пустош. Безкрай. Тази празнота не предлагаше никаква възможност за бягство.

С наметка, свита на руло под мишница, последва Роулинс. Ботушите на мъжа остро скърцаха в снега. Всъщност всяка негова стъпка вдигаше шум. Когато минаваха покрай група каубои, Сокола

усети втренчените им погледи, но стоически се престори, че не вижда. Полускрита зад дърветата, се виждаше голяма, хаотично застроена къща, но Роулинс се насочи към няколко по-малки. Скоро Сокола разбра в коя къща отиваха. Когато Роулинс заизкачва дървените стъпала пред входа, Сокола, изумен, отстъпи назад.

— Какво има, Соколе? Ела! Няма нищо страшно. — Мъжът, леко усмихнат, го приканваше да продължи.

— Вратата не сочи изток — каза момчето.

Очите на мъжа станаха студени, усмивката изчезна:

— Белите хора не смятат за необходимо вратите на къщите им да гледат на изток.

Сокола знаеше това, но мисълта, че ще трябва да живее в такъв дом, го караше да се чувства неловко. Роулинс търпеливо зачака. Не се опита да пришпорва момчето, нито се раздражни от неговото колебание. Роулинс почисти обувките си в изтривалката, като изтърсваше буци сняг.

Сокола не пристъпи дори крачка пред мъжа. Огледа малката веранда със закачалки, на които висяха дрехи и където имаше един леген за миене. През една отворена врата се виждаше стая с бели мебели. Оттам се носеше миризма на кухня. Роулинс взе вързопчето дрехи на Сокола и го остави на пода.

Щом забеляза отражението си в огледалото над мивката, Сокола се спря и се загледа. Подутината на бузата беше червено-виолетова на цвят. Кожата под очите също беше подута. Въпреки острия студ, от който останалата кожа бе измръзнала, на тези места плътта бе топла на пипане и много болеше.

— Вера! — Роулинс повиши глас, като извика това име.

— Татко! Татко! — викаше възбудено писклив гласец и едно момиченце изтича от стаята, от която се носеше ухание на кухня, за да се хвърли в прегръдките на баща си.

— Мама ми позволи да направя сладките — гордо заяви то. — Искаш ли да опиташ една. Сама ги направих.

— Почти сама — поправи го женски глас.

Сокола забеляза жената на вратата, но беше заслепен от жълтите къдрици по главата на малката.

— Как успяхте да уловите слънчевата светлина и да я накарате да блести в косите ви? — попита с любопитство Сокола. — Беше слушал

да говорят за бели и жълти коси, но никога не беше виждал такива със собствените си очи.

Въпросът му предизвика пълна тишина. После Роулинс сложи момиченцето на земята. Вниманието му бе привлечено от очите му — бяха зелени. Детето също се загледа в него.

— Нямаме нужда да ловим слънчевата светлина — обясни Роулинс. — Много бели имат коси с такъв цвят. Няма нужда от никаква магия, освен ако не се използва бутилка перхидрол.

— Ти кой си? — попита момиченцето.

Но той мълчеше.

— Кое е момчето? — сега въпросът бе зададен от жената.

— Керъл, представям ти Сокола. — Роулинс побутна момиченцето напред. — Соколе, това е дъщеря ми Керъл.

— Сокол? — малката повтори името, като смешно бърчеше носле. — Както на птицата? Много смешно име.

— Сигурно той си мисли, че твоето име е смешно — каза Роулинс.

— Какво е това на лицето ти? — попита момиченцето, гледайки втренчено зачервената отекла буза.

Преди Сокола да успее да отговори, Роулинс се намеси.

— Паднал е и се е ударил зле. Защо не го заведеш в кухнята Сигурно ще успеем да накараме мама да му приготви сандвичи. Доста време е минало, откакто е ял за последен път.

— Ела, Соколе! — Малката го хвана за ръка. Отначало той се опита да се съпротивлява, но после се остави да го води в съседната стая момиченцето, чиято руса глава му стигаше до гърдите.

— Том, чие е това момче? Защо си го довел тук?

Щом чу притеснения глас на жената, въпреки че тя почти шепнеше, Сокола най-после вдигна очи, за да види кой говори. Косите на жената също бяха светли на цвят, но не така жълти като на малката. Носеше дреха с цветовете на смокинята.

Наблюденията му бяха прекъснати от момиченцето, което го буташе да седне на стола. Керъл тичешком се отдалечи, но след няколко секунди се върна с чиния с две сладки. Беше толкова шумна, че Сокола за малко не изгърва отговора, който Роулинс даваше на жена си.

— Доведе го тук Джон Бъкенън. Той...

Отговорът, даден шепнешком, бе прекъснат от едно уплашено:

— Искаш да кажеш, че това е момчето от неговата любовница индианка?

Думите бяха произнесени шепнешком, но въпреки че мъжът и жената стояха на верандата, Сокола чуваше всичко, което говореха.

— Да. Тя е умряла във виелицата. Джон ме попита дали може да се грижим за него. Съгласих се — продължи мъжът със същия покрусен тон.

— Искаш да кажеш, че той моли ние да отгледаме детето? — Лицето ѝ бе набраздено от гневни бръчки. Сокола забеляза колко тесни бяха устните ѝ. Почти изчезваха, щом ги стиснеше, както беше в този миг. Според Сокола всичко в жената бе много тънко.

— И ти се съгласи?! Как можа? Кетрин ми е приятелка. Мислиш ли... той мисли ли, че тя няма да се досети?

— Кетрин ще обърне глава на друга страна и ще се престори, че нищо не знае, както винаги е ставало, — Роулинс поклати объркано глава. — Никога не съм могъл да разбера как Джон Бъкенън успява да вдъхне подобна лоялност у жените. Жалко, че не е способен на подобни връзки и с мъжете.

— Добре. Не ме интересува какво мислиш. Джон Б. Фокнър е прекалено смел, след като си позволява да остави момчето у нас под носа на Кетрин.

— Не виждаш ли какво доверие ни гласува, Вера? — Роулинс запазваше спокойствие въпреки неприятните неща, казани от жена му. — Ако само миг се замислиш, ще разбереш, че това е истинско признание.

— Надявам се само, че си дава сметка в какво неприятно положение ни поставя — гласът на жената не звучеше вече толкова гневно.

Момиченцето стоеше изправено близо до Сокола и закриваше двойката на верандата. Като сложи ръце на кръста, то попита:

— Няма ли да изядеш поне една сладка?

Сокола погледна в чинията пред него, но не протегна веднага ръка.

— Татко! — то се извърна ненадейно, а златните къдрици подскочиха и затанцуваха. — Не иска да изяде дори една от моите сладки — оплака се то, като направи обидена муцунка.

След една-две секунди Роулинс отвърна:

— Може би иска да си ги запази за десерт. Нали е останало малко студено печено в хладилника? — попита той жената. — Защо не му приготвиш един сандвич?

Когато жената влезе в кухнята, детето се обърна към мъжа:

— А ти не искаш ли да опиташ една от сладките ми, татко?

— Но, разбира се, ще опитам няколко.

Той свали шапката си, окачи я на закачалката на стената зад него и прокара пръсти през косата си в пясъчен цвят, която шапката бе зализала. Като разкопча и свали тежката шуба, подплатена с овча кожа, той погледна Сокола:

— Защо не си свалиш връхната дреха, Соколе? Вътре ще ти бъде много топло с нея.

За разлика от белия човек, който поема инициативата, дори с риск да сбърка, обичай бе за Народа на хората, когато се намират в непозната обстановка, да не правят нищо, преди да са разбрали какво се очаква от тях да сторят. Забележката на Роулинс беше първото указание, което Сокола получаваше относно правилното поведение. Той стана и започна да се съблича.

— Да. И си измий ръцете. — Поучаваше го жената. — В този дом ръцете се мият преди ядене.

Роулинс го заведе на верандата, взе шубата му и я закачи на закачалката до своята. Когато Роулинс се запъти към умивалника, Сокола го последва. Мъжът отвори крана и остави водата да тече, докато миеше и сапунисваше ръцете си. И той като белите учителки ползваше водата така, сякаш тя никога нямаше да свърши. Сокола укори в себе си мъжа за водата, която разхищаваше, но не каза нищо и на свой ред си изми ръцете. Всички бели хора са глупаци и разсипници, реши той. На него щяха да са му необходими две отивалия до кладенеца, за да донесе водата, която Роулинс разля. Подсуши ръцете си в кърпата, която му дадоха. Следвайки по петите Роулинс, той се върна в кухнята и седна на същия стол.

— Не се ли е стоплило вече кафето, скъпа? — попита Роулинс жената.

— На печката е — отвърна тя, кимвайки утвърдително. Сокола следеше Роулинс, който взе бяла порцеланова чашка от полицата на

шкафа и се запъти към печката, за да я напълни. Роулинс видя, че Сокола вдишваше дълбоко силния аромат на кафето, и се усмихна.

— Искаш ли чашка кафе, Соколе? — попита той. Момчето едва забележимо помръдна брадичка надолу, като някакъв особен утвърдителен знак, и Роулинс се върна при шкафа, за да вземе още една чашка, същата като неговата.

— Нима си решил да му дадеш кафе? — Възпротиви се жената. — Ще забавиш растежа му.

Роулинс се усмихна незабележимо и се направи, че не я чува. Напълни втора чаша с кафе и я занесе на масата заедно със своята.

— От него ще ти пораснат косми на гърдите, нали, Соколе? — попита той, намигайки му.

Сокола не можеше изобщо да си представи за какво трябва да желае да му пораснат косми на гърдите, затова не каза нищо.

— Нима ще го оставиш наистина да пие кафе? — възкликна жената ядосано. — Той е още дете.

Тя дойде до масата с чиния, в която имаше месо, сложено между две филии бял хляб.

— Децата навахос са свикнали да пият кафе и чай, Вера — обясни Роулинс. — Освен това, след като е бил на студа толкова дълго, трябва да се стопли.

Подутата буза правеше дъвкането болезнено и принуждаваше Сокола да се храни бавно. Детето се покачи на коленете на бащата който ядеше сладки и обясняваше колко били вкусни. Когато свърши със сандвича, Сокола изяде двете сладки, които момиченцето бе донесло, и бавно запрегльща горещото кафе.

— Защо е толкова спокоен, татко? — момиченцето се завъртя на коленете на бащата, за да вижда по-добре лицето му.

— А ти защо говориш толкова много? — подразни я той.

Детето се засмя:

— Може би котката му е изяла езика.

— Не ми се вярва. За разлика от теб вероятно той не казва нищо, когато няма какво да каже. — Роулинс потупваше леко с пръст чипото носле на детето.

— Къде са твоите мама и татко? — Две зелени очи гледаха втренчено Сокола, без да мигат.

— Той е сираче, Керъл. — Сокола стрелна с поглед мъжа, който държеше малката и бе отговорил на въпроса вместо него. — Той вече няма ни мама, ни татко. Отишли са си и двамата.

Обяснението потвърждаваше подозренията на Сокола. Неговият баща както винаги, си беше негов баща, но не и по предишния начин.

— Няма ли си никой? — Очите на момиченцето се разшириха и се превърнаха в две прозрачни езерца.

— Сам съм — отвърна откровено Сокола.

Той не искаше да предизвика съчувствието им. Бе проста констатация на факта, нищо повече.

— А къде живееш? — Отговорът му накара детето да зададе нов въпрос.

— Ще живее с нас — поясни баща й.

— Да, но преди това, Том Роулинс — намеси се жената, — ще трябва да провериш колко е чист. Няма да се изненадам, ако има въшки. Къде са дрехите, които е донесъл? Ще ги изпера, както и тези, с които е сега.

— Права си, Вера — въздъхна мъжът, сякаш не искаше да се съгласи с казаното. — Нещата му са увити в онази наметка на верандата. Ще му е нужно обаче да облече нещо междуременно.

— Кетрин ми остави една кутия със стари дрехи на Чад, които вече не му стават. Даде ми ги миналата седмица да ги занеса в църквата. Ще ги изпратим на един мисионер в Южна Америка за бедните. Сигурно ще се намери нещо, което да става на момчето.

Мъжът свали детето от коленете си и се изправи:

— Хайде, Соколе! Първо ще те натъркам с шампоан после ще се измиеш.

Лицето на мъжа изразяваше тъжно примирение, когато поведе момчето към верандата. На Сокола подобна история се стори странна, тъй като знаеше всичко за въшките!

Веднъж бяха станали толкова ужасни в колибата на Куция крак, че той и семейството му трябваше да я напуснат и да си построят нова.

— Тя много пъти миеше косата ми и всеки ден изнасяше завивките вън от колибата на слънце, за да измрат — обясняваше Сокола своите преживелици, които бяха обичай и за другите колиби. — Беше единственият начин да ги прогоним, но те пак се връщаха.

Роулинс слушаше с погнуса, когато отвори крана с топлата вода:

— В нашия дом няма да намериш нито една въшка. Сокола си помисли, че те са големи късметлии, но не можа да го каже, тъй като главата му се намираще под течащата вода. След като го изми с шампоан, Роулинс го заведе в една стаичка зад кухнята, където имаше голямо бяло корито, стоящо на четири крака, които приличаха на лапи на пума. Това, както го беше описал баща му, трябваше да е вана. Мъжът пусна водата. След като му обясни какво и как да облече след къпане от дрехите, сгънати на една полица, окачена на стената, Роулинс го остави сам.

Поради малкото вода къпането винаги беше лукс за Сокола. Може би белите имаха някакъв неограничен резервоар с ценната течност. Сокола се изми много бавно, наслаждавайки се на рядката възможност. След банята облече чистите дрехи. Бяха му широки, но ухаеха приятно.

Когато излезе, помогна на Роулинс да изнесе няколко кашона от едно тясно килерче и да сглобят легло и ракла в останалото свободно място. Казаха му, че това ще бъде стаята, в която ще спи.

Имаше много неща за гледане, съвсем нови за него, нови и странни. Научиха го как да си мие зъбите и да използва брилянтин за непокорните коси, които решише на една страна по техен обичай. Тази нощ му дадоха дрехи за спане и му казаха, че се нарича пижама. Така потвърдиха това, което учителите му бяха говорили и което обаче не бе сред навиците на баща му.

Сокола не спа добре. Имаше прекалено много шумове, които за него бяха непривични. На следната сутрин, в мига, щом слънцето се показва на прозореца, той стана и се облече. Когато излезе от стаята, все още светлината бе твърде слаба, за да осветява добре пътя, но той не посегна към нито един от електрическите ключове.

Стигайки на верандата, Сокола огледа внимателно шубите, закачени на закачалките, за да открие своята. Зад гърба му кухнята изведнъж блесна в ярка светлина. Изненадан, Сокола се извърна и се препъна в един ботуш.

— Кой е там? — във властния тон на жената се усещаше и малко страх.

Преди още да успее да отговори, за да го разпознаят, тя беше вече на вратата и го гледаше втренчено:

— Какво се разхождаш наоколо в този час.

— Какво става, Вера? С кого говориш?

Роулинс се показва зад жената и видя Сокола, който неволно се почувства виновен.

— Къде си тръгнал, Соколе?

— Гладът и жаждата ще убият коня ми. Трябва да го нахраня и напоя, преди да дойде училищният микробус.

Все пак той не бе напълно сигурен, че училищният микробус ще дойде да го вземе, след като бе сменил дома си.

— Не се притеснявай за коня си. Лутер ще го нахрани и напои заедно с другите — каза му Роулинс. — Що се отнася до училището, то е затворено заради ваканцията. Освен това вече няма да ходиш в училището на резервата. Ще те преместим в едно по-близко училище. Сега ела в кухнята. Вера ще приготви закуската.

Жената се обърна и изчезна в кухнята, но Сокола се колебаеше:

— Няма ли нещо, което трябва да свърша? — попита неуверено той.

— Нещо? — Роулинс трепна. — Какво искаш да правиш?

— Мое задължение беше да цепя дърва за огъня, да нося вода и да помагам на майка ми в царевичната нива.

Нито едно от тези неща не можеше да се прави, тъй като водата течеше по тръбите на къщата, топлината идеше от газова печка, а наоколо не се виждаше и следа от градина.

— Разбирам. — Роулинс млъкна и въздъхна дълбоко, сетне се усмихна. — И тук ще имаш задължения. Ще ида да нагледам добитъка след закуска. Можеш да дойдеш с мен.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ранчото със своя начин на живот беше напълно чуждо за Сокола. Имаше толкова непознати неща, че се чувствуваше изгубен и забравен. Но понеже баща му искаше той да научи всичко това, сега прие изцяло тези чудатости.

Сокола доби някаква първа, бегла представа за каубоя от Том Роулинс. Първия ден той едва-едва поглеждаше какво става наоколо. На следващия започна да задава въпроси.

— Кой е собственикът на всичкия този добитък? Направи жест, с който показваше всички животни, жигосани с буквата „F“ и крило на хълбоците. Те с наведени глави дъвчеха сено, което блестеше като злато на фона на мръсния сняг. От една кола един човек хвърляше непрекъснато от него. Роулинс се поколеба за миг:

— Господин Фокнър е собственикът.

Отговорът, че принадлежат на баща му, предизвика нов въпрос:

— Всички идват при вас, за да разберат какво да правят. Вие давате заповедите. Защо не го прави той, след като животните са негови?

— Защото той ме е наел да се грижа за тях. Аз съм това, което се нарича надзирател, тоест този, който отговаря за тях.

Един каубой извика Роулинс и сложи край на разговора. Сокола обаче беше разбрал, че Роулинс е важен човек, много уважаван от всички останали.

На третата сутрин Роулинс изпрати Сокола у дома със следното поръчение:

— Кажи на Вера, че днес следобед трябва рано да отида в града, затова я помоли да приготви обяда до единадесет и половина.

Когато Сокола се изкачи на задната веранда, чу няколко гласа, които идваха от стаята, наречена всекидневна. Разпозна гласа на жената, на Вера, въпреки че пискливият тон се бе променил и изпълнил с нотки на уважение. Но това, което привлече вниманието на Сокола към стаята, бе звукът на втория глас, мек и чист като писъка на нощна сова.

Двете жени бърбеха и очевидно не бяха чули отварянето и затварянето на вратата на верандата, тъй като никой не забеляза присъствието му, когато застана на прага на стаята. Той се загледа в странната жена, седнала на дългия диван. Беше висока и гъвкава, а ръцете и се движеха като вълните, с които бризът гали клонките на върбата. Косите ѝ бяха с цвят на новородено сърне, бухнали от двете страни на лицето, а на гърба падаха, на тежки вълни. Меко и лъчисто, лицето ѝ сякаш криеше златистата светлина на слънцето, а устните ѝ бяха с цвета на Червените скали. Носеше широк пухкав бял пуловер, който скриваше шията ѝ, но най-странното нещо бе, че беше обува в мъжки панталони. Сокола бе така привлечен от тази бяла жена, че едва сега забеляза момчето, което седеше до нея.

— Джон Бъкенън е убеден, че ще има нов бум на цените на земята във Феникс — разправяше жената. — Можеш ли да си представиш? Това място е ад през лятото, въпреки че, трябва да го призная, е истински рай през зимата. Както и да е. Той казва, че има намерение да купи земи там и евентуално да ни построи къща за през зимата. Смята да замине тази седмица, за да види какви са възможностите.

Зъбите ѝ бяха изумително бели на фона на червените устни и Сокола следеше всяко движение на устата с нарастващ интерес.

— Това сериозно ли е? — попита Вера Роулинс.

— Изглежда, че да. Селската къща тук винаги е била наш дом, но ти знаеш колко неуютна и пуста е през зимата затрупана от снега, откъсната, от света понякога за много дни, без никакви развлечения. Във Феникс ще можем да излизаме за вечеря или танци. Ще бъде както по времето, когато Джон и аз бяхме годеници.

Усмивка се разливаше и осветяваше лицето ѝ. Изведнъж се спря и най-сетне забеляза Сокола на прага. Стисна здраво устни и те образуваха неприятна гънка.

Ненадейната промяна в изражението на жената накара Вера да се обърне на стола. Устните станаха още по-тесни и почти изчезнаха, щом забеляза Сокола:

— Колко пъти съм ти казвала да не обикаляш наоколо ѝ да не си вреш носа, където не ти е работата?

Както винаги, въпросът обърка Сокола. Тази жена го обвиняваше винаги, че „си вре носа“, всеки път, когато не го чуваше да се

приближава, а това ставаше в повечето случаи. А той се движеше нормално, без никакво намерение да я заблуди.

— Това ли е „сирачето“ метис, което ти и Том сте взели? — жената наблегна на думата „сираче“.

— Да... Да, то е. — Вера изглеждаше обърквана от признанието му.

— Ела по-близо, за да мога да те виждам по-добре. — Жената направи знак на Сокола да се приближи.

Като се подчини на заповедта, той усети една ненадейна промяна в атмосферата, сякаш невидими мълнии танцуваха наоколо. Спря се пред жената и впери поглед в кафявите очи, изпъстрени с жълти точки. Когато я гледаше отдалеч, си мислеше, че тези очи криеха в себе си топлия блясък на слънцето, но в този миг, от близо, разбра, че носят гнева и силата на мълния. Изпитателният поглед изгаряше Сокола.

Когато Сокола вдъхна, усети парфюма:

— Вие ухаеете като хълм, покрит с диви цветя — каза тихо той, учуден.

— Как се казваш? — попита тя, като се престори, че не е чула комплимента.

— Сокол.

Очите на жената се присвиха в знак на неодобрение и той ѝ каза цялото си име. Така тя нямаше повече да го гледа по този начин.

— Джим Синия сокол.

— Кой ти даде това име? — попита тя.

— Сам си го дадох. — Той щеше да ѝ обясни как се е случило, но жената не му даде тази възможност.

— Имаш ли друго име?

— Да.

Сокола се поколеба. Може би ако ѝ кажеше тайното си име, тя нямаше повече да му говори с този рязък тон. В очите ѝ отново щеше да грейне слънчева светлина, ако той ѝ дадеше тази власт над себе си. Реши се да опита:

— Онзи-който-трябва-да-пробяга-две-пътеки.

— Но ти искаш да те наричат Сокол? — Жената изглежда не бе разбрала неговия жест. — Казвам се Катрин Фокнър. Мъжът ми е господар на това имение. Ти знаеше ли това?

Сокола поклати глава. Той не знаеше, че тази жена е първата съпруга на баща му.

— Знаеш ли какво значи името Фокнър?

Сокола отново поклати глава:

— Не.

— Означава укротител на соколи. Намирам това съвпадение за доста интересно. Как ти се струва? — Резкият тон я караше да изглежда разгневена. Беше въпрос, на който никой не очакваше Сокола да отговори, затова жената се обърна към седящото до нея момче. — Това е синът ми Чад Фокнър.

Сокола забеляза, че чертите на лицето ѝ се смекчиха от гордост и топлота, когато гледаше другото момче. За миг пожела да гледат и него така.

Сокола се извърна леко, за да види заварения си брат. Косите му бяха по-тъмно кестеняви от тези на майката, но очите бяха със същия цвят. Беше с около четири години по-голям от него, но по-висок с доста сантиметри. Малката Керъл беше седнала от другата му страна и използваше коляното му като масичка, на която облягаше книжката си за оцветяване. Чад Фокнър разглеждаше Сокола без особено любопитство, демонстрирайки разсеяна развеселеност от положението.

— Здравей — поздрави той с престорено безразличие. — Какво правиш тук?

Въпросът припомни на Сокола причината, поради която го бяха изпратили у дома. Обърна се към Вера Роулинс, за да ѝ предаде съобщението:

— Той каза, че следобед трябва да отиде до града и попита дали може да обядва в единадесет и половина.

— Кой е този той? — попита Вера, а после тихо се обърна към приятелката си: — Не мога да го убедя да използва имената на хората, за които говори. — Сетне отново насочи вниманието си към Сокола: — Искаш да кажеш господин Роулинс?

— Да, господин Роулинс каза така.

С крайчеца на окото си Сокола зърна съпругата на баща си да придърпва нагоре ръкава на белия си пуловер. Показа се златен часовник.

— Ако трябва да приготвяш обяда, Вера, по-добре ще е да си вървим. — Тя стана и се отдалечи от Сокола, като много внимаваше да не се допре до него.

— Не си тръгвай — запротестира Керъл, когато коляното, което подпираше блокчето за оцветяване, се отдръпна. — Още не съм оцветила рисунката за Чад.

— Донеси го следобед у нас. — Чад покровителствено погали русите къдри. — Може би ще си направим снежен човек.

— Наистина ли? — Лицето на момиченцето грейна радостно и възбудено, защото той му беше обещал най-желаното нещо.

— Чад, така я разглезваш — въздъхна Вера Роулинс.

Сокола никога не беше я виждал толкова доволна.

Когато остана далеко от тях, Сокола видя жената на баща му да облича шуба, обточена по врата с кожа. Чу мекият ѝ глас да благодари на Вера за кафето и да се сбогува. После чу, че предната врата се затваря. Вера забърза към кухнята да приготви обяда и остави Сокола сам и забравен във всекидневната. Свежият сладостен аромат на парфюма се носеше в стаята. Самотата като остра болка прободеше Сокола.

Тази седмица Сокола видя два пъти баща си. Всеки път той го питаше как се чувства и има ли нужда от нещо. Сокола се взираше в празния поглед на баща си и разбра, че той не желае да чуе отговор на въпросите. Затова и не му говореше за странното си състояние и за самотата, която изпитваше. Напротив, отговаряше това, което знаеше, че баща му иска да чуе.

В понеделник Сокола трябваше да тръгне на училище за бели хора. Беше се приготвил много рано, нервен и преизпълнен със съмнения относно промените, които училището щеше да му донесе. Щеше ли да бъде то като това на резервата? Щяха ли да го бият учителите с линия, ако говореше на индиански? В училището за бели сигурно нямаше да му разрешат да говори на езика навахос, реши той. Опита се да не мисли за новите си другари.

Облечен в шубата и със спуснати коси, стоеше до прозореца на кухнята, докато чакаше с привидно безразличие да срещат малката Керъл, в чиято руса коса вплитаха панделки. Този ден Роулинс щеше да ги заведе на училище, а после те щяха да хванат училищния микробус обратно.

— Не ти ли е много топло в тази шуба, Соколе? — Роулинс седеше на кухненската маса, пиеше кафе и гледаше жена си как сресва косите на момиченцето.

— Защо не излезеш навън да чакаш — подсказа му той. — Керъл след малко ще бъде готова.

Сокола прие забележката и с тихи стъпки напусна — дома. Леденият въздух щипеше лицето му и превръщаше в бели облачета дъха му. Обзе го желание да избяга от това място и да тича на север, към колибите на роднините си. Погледът му се зарея отвъд дърветата и се спря на бялата къща, в която живееше баща му. Видя го да излиза от дома и да се отправя към колата, паркирана отсреща. Не носеше подплатената с кожа шуба, нито джинсите. Беше облечен в дълго тъмно палто, което се вееше около коленете, и в тъмни панталони. Болезнен спомен разтърси Сокола. Той се хвърли в лудешки бяг между дърветата, под гонен от непонятен страх. Баща му чакаше прав до колата, когато Сокола стигна при него. През палтото, незакопчано догоре, Сокола можа да види дрехите и вратовръзката, която носеше.

— Ще дойдеш ли с нас до училището? — Опитваше се да прочете отговора по израза му, но тръпката по лицето бе чувство за вина.

— Не, отивам във Финикс, по дела. Тъкмо идвах към Том, за да се сбогуваме. — Избягваше да срещне погледа на Сокола и гледаше втренчено ключовете на колата, които бяха в ръцете му.

Страх прониза Сокола:

— Кога ще се върнеш?

— Много скоро. Не зная. — Забелязвайки изражението на сините очи, мъжът се наведе, смали се пред Сокола. — Опитай се да ме разбереш, Соколе. Трябва да се махна отгук. Не мога да остана, защото е много лесно да мисля, че тя е винаги в колибата и ме чака. Има много неща, които ми я припомнят, и много, които отравят спомена ми. Нужно ми е да бъда за малко някъде другаде. Ще се върна. Заминавал съм и друг път, нали?

Но този път беше различно. Баща му беше здравата скала, в която можеше да се вкопчи в този променлив свят, менящ контурите си като дюни в пустинята. Сокола не разбираше колко нужна бе близостта на баща му и не можеше да се изрази. Единственият отговор, който можеше да даде, бе нямата молба в погледа му.

— Ще имаш нови занимания — училището, ще работиш, за да помагаш на Том. Дори няма да усетиш, че ме няма. — Баща му се опитваше да го убеди, че заминаването му не е сериозно нещо. — Искам да внимаваш в училище и да си пишеш домашните, които учителката ще ти даде. Важно е да научиш всичко, което можеш. Том и Вера ще се грижат за теб.

Леки стъпки доближиха колата. При звука им Сокола се извърна към къщата. Беше жената, наричана Кетрин, първата съпруга на баща му. Очите ѝ отново гледаха гневно, но този гняв се уталожи, когато погледът ѝ се спря на баща му.

— Греша ли или ми беше казал, че тръгваш веднага, Джон? — попита жената.

— Така е. — Той се изправи и след като за последен път погледна Сокола, тръгна към колата. За миг задържа отворена вратата:

— Желая ти успех през първия учебен ден, Соколе! — Сетне погледът му се спря на жената, която носеше качулка от кожи. — Довиждане, Кетрин.

— Да не забравиш да ми се обадиш по телефона довечера — каза тя с хладна усмивка.

Вместо отговор, мъжът махна с ръка, докато се наместваше зад волана. Включи мотора. Сокола се отдръпна от пътя на колата, гледайки как се отдалечава. Чувстваше се изоставен. Красивата жена от другата страна на улицата привлече погледа му. Погледът ѝ излъчваше странна тъга, сякаш отглас на чувствата ѝ.

— Соколе! — викът на Роулинс го накара да се върне бавно и тъжно у дома.

Много трудно беше за Сокола да свикне с новото училище. Ниската оценка, която получи на едно контролно, стана причина да го сложат в клас с по-малки от него деца. Не само че беше най-голям, но беше и най-висок, затова стърчеше над всички. Децата, особено неговите връстници, му се подиграваха безмилостно. Вместо да говорят за сините му очи или за дългите гарвановочерни коси, те се надсмиваха на името му и на бронзовия цвят на кожата му.

Макар да знаеше, че е различен от другите, опитът закали Сокола. Беше много прилежен в учението. Не защото искаше да се

отличи или да докаже на другите, че е по-интелигентен от тях. Това не бе обичайно за Народа на хората. Искаше да учи, защото разбираше колко важно е знанието.

Откакто бе започнало училището, животът му бе монотонен. Когато се завръщаше в дома на Роулинс, след следобедните занятия в училище, го караха да се преоблече. Оттам тръгваше веднага да търси Роулинс, за да свърши работата, която му възлагаха. След вечеря пишеше домашните си до часа, в който трябваше да си легне.

През месеца, в който баща му отсъстваше, Кетрин бе идвала многократно у Роулинс, докато той беше на училище. Сокола знаеше това, защото в дните, в които бе идвала, във въздуха се носеше лекото ухание на диви цветя. В тези дни момчето седнаше на дивана, там, където следата бе най-дълбока, и четеше уроците си. Облъхнат от топлия аромат на парфюма ѝ, можеше да си мисли, че някой се притеснява за него.

Около месец след заминаването си Джон Фокнър се завърна в ранчото. Сокола се бе отправил към оборите, за да свърши вечерните си задължения, когато видя, че колата пристига. Забрави за работата и хукна стремглаво към него, а в главата му нахлуха спомени за по-раншните завръщания на баща му.

— Върна се! — Усмивката огряваше цялото му лице.

— Нали ти казах, че ще се върна? — гласът звучеше и грубо, и ласкаво, а ръцете на баща му измъкваха от колата пъстроцветен пакет. — Донесох ти нещо.

Сокола падна на колене и незабавно разкъса пъстрата хартия, за да види какво има вътре. Беше риза на квадратчета като тези, които носеха каубоите от ранчото. Сокола гордо я вдигна.

— Знаех си, че ще ти хареса — каза баща му, като следеше радостно изражението на момчето.

— Подаръци ли раздаваш, Джон Бъкенън?

Въпросът, зададен с предизвикателен тон, бе на първата съпруга на баща му, която бе дошла до автомобила. С нея беше високото момче, неин син и заварен брат на Сокола. Сокола не беше го виждал от онази първа среща в дома на Роулинс. Така беше, защото брат му Чад не ходеше в неговото училище, а живееше в колеж за момчета от отбраното общество или поне така бе разбрал Сокола от хорските приказки. Като се изключи бързият поглед, който му хвърлиха при

пристигането си, никой от тях двамата не обърна повече внимание на Сокола.

— Здравей, Кетрин. Здравей, Чад.

Баща му се обърна, за да ги поздрави. Нямаше усмивка в очите му, но се усещаше гордостта в гласа му, когато се обърна към първородния си син:

— Радвам се, че успя да се върнеш за почивните дни, Чад.

— Да, господине — решителният тон отговаряше на изпълнатите квадратни рамене и на почти неестествено правата му стойка.

— Какво си донесъл на Чад? — Кетрин повтори въпроса, на който по-рано не бе получила отговор.

Колебанието бе почти недоловимо:

— Нищо. Чад има по два броя от всичко.

— Искаш да кажеш, че си донесъл нещо на това индианче, а не си донесъл нищо на сина си? — тонът ѝ бе леден и гневен.

Баща му настръхна. Последва тежка въздишка:

— Точно това исках да кажа. Не може ли да продължим този разговор друг път. Шофирах дълго и съм уморен.

Чертите на лицето на жената се отпуснаха.

— Разбира се, уморен си. Чад, иди у дома и сипи чаша бърбън на татко си. — Тя хвана под ръка баща му и се отправиха към къщата. — Не се притеснявай за багажа, Джон Бъкенън. Ще пратя някой да го вземе.

Сокола видя как тримата се прибраха у дома. После погледът му се спря на пъстрата риза, която държеше. Вятърът изшумоля в смачканата хартия на опаковката. Шумът навяваше пустота.

Няколко дни след завръщането на баща му списъкът на вечерните му задължения неочаквано се увеличи. Тъй като малката Керъл бе само на седем години, тя трябваше да си ляга по-рано от него. Лягането беше сложен проблем, защото момичето правеше всичко възможно, за да отложи с няколко минути Сънчо. Когато не успяваше, тя първо целуваше за лека ноц майка си, После целуваше баща си и го караше да дойде с нея в кухнята, за да пийне вода. Едва след това се съгласяваше да си легне.

Една вечер, след като бе пила вода, тя се спря до стола на Сокола, който седеше и пишеше домашното си, и го целуна по бузата.

— Лека ноц, Соколе — каза тя закачливо и избяга.

При допира на тези устни той потръпна, уплашен от това, което бе сторила. Сред племето навахос бе строго забранено всякакъв допир между хора от различен пол в един род, дори тогава, когато бяха много далечни роднини. Хвърли бърз поглед към Роулинс, като очакваше той да се ядоса на дъщеря си. Но мъжът само се усмихваше.

— Позволено ли ѝ е да го прави? — попита предпазливо Сокола.

— Разбира се. — Въпросът му разсмя Роулинс. Той стана и отиде в съседната стая.

Сокола можа да разбере от това положение само едно — въпреки че живееше в техния дом, не го смятаха за член на семейство Роулинс. Той беше отделно от тях.

През тази дълга зима, а и голяма част от пролетта, Сокола рядко, виждаше баща си. Пътуването до Финикс бе само първото от серия други. Преди да замине, а и всеки път, когато се връщаше баща му, той се виждаше с него и според това, с колко време разполагаше, преди да тръгне отново, го посещаваше често. В разговорите си обсъждаха как Сокола се справя с различните учебни дисциплини. Баща му никога не го питаше дали му харесва новият живот, как живее в дома на Роулинс и дали му липсва животът в резервата.

Винаги беше сам с баща си. Никой друг не присъстваше на срещите. Всеки път, когато се върнеше от пътуване, баща му носеше някакъв подарък. Веднъж му донесе лъскав джобен нож, друг път — кожен колан и други подобни неща. Нямаше начин Сокола да узнае дали и Чад получава или не получава подаръци.

Когато дойде време да затворят училището за лятната ваканция, Сокола вече бе научил значението на думи като „копеле“, „любовница“ и „незаконен“. А от разговорите на каубоите в ранчото Сокола усещаше презрението, което изпитваха към индианците.

Лека-полека започна да разбира, че баща му изпитваше срам... срам, че той се бе родил от сбърканата страна на леглото и че майка му бе една „индианска...“. Това бе причината, поради която той идваше да го види винаги сам.

Имаше моменти, в които си спомняше и силно желаше да се върне животът от времето, когато майка му бе жива. Седеше на стола и гледаше втренчено филиите бял, мек хляб. Искаше му се да усети в

устата си, вкуса на питките „тортияс“, които тя сама месеше. Лежеше на леглото и слушаше проскърцването на дървото в дома на белите, а споменът го връщаше към припевите на обредните песни. Понякога сам си припяваше, но много тихо, защото иначе щеше да слуша плющящите и остри забележки на жената на Роулинс.

Настъпването на лятото означаваше, че по-голяма част от времето ще се прекарва на открито. От само себе си се подразбираше, че той ще работи. Каубоите бяха свикнали, с присъствието му и престанаха да го гледат като рядко животно. Понякога изглеждаше дори, че го допускат да участва в техните шеги и закачки. Сокола притежаваше такава природна дарба и такова желание да се учи, че всички с готовност му даваха съвети и напътствия.

Първата седмица на юни Чад се върна за лятната ваканция. През дните, последвали неговото завръщане, Сокола го виждаше сравнително рядко. Един късен следобед, когато току-що бе свършил с почистването на два коневръза в обора, го видя да влиза.

— Виждал ли си баща ми? — Чад последва Сокола до чешмата, която беше близо до поилките на конете в заграждението. — Днес следобед трябваше да излезем заедно на езда.

— Не. — Сокола пусна крана и се наведе да пие, като остави водата да тече така, че да се напълнят и конските поилки.

— Сигурно ще дойде всеки момент — поде Чад и небрежно стъпи с върха на ботуша си върху първата пречка на оградата.

Утолил жаждата си, Сокола затвори крана и обърна — взор към заварения си брат. В израза му нямаше нищо, което да подсказва, че присъствието му е нежелателно. Природната любознателност да научи нещо повече за този непознат, който бе негов доведен брат, задържаше Сокола при оградата. Чад го изгледа косо, сетне погледът му се зарея в близкото пространство:

— Един ден всичко това ще бъде мое — каза той и отново изгледа Сокола, без да продума. — Зная кой си — изучаваше Сокола със спокойно любопитство. — Чух майка ми да говори за теб.

— А тя какво каза? — Възхищението, което изпитваше към първата жена на баща си през последните месеци, толкова се бе усилило, сякаш бе успяла напълно да омагьоса Сокола.

Но Чад нямаше никакъв интерес да отговори на въпроса на Сокола:

— Майка ти наистина ли е била от племето навахос?

— Да. — Сокола не можа да зърне и следа от презрение в очите му.

— Присъствал ли си някога на някоя тяхна церемония? — запита отново.

— Да.

— Джес Ханс, един мой съученик, казва, че носели гърмящи змии в устата си.

— Това го правят само хопите по време на танца на змията — обясни Сокола.

— Не ги ли ухапват?

— Понякога. — Сокола сви рамене, за да покаже, че това не е нещо важно.

Чад смля тази информация и се огледа без особен интерес:

— Вярно ли е, че майка ти е била проститутка, готова да легне с всеки, който каже баща ми?

Обидата разгоря гневни пламъци в очите на Сокола:

— Тя беше негова втора съпруга. Никога не е лягала с друг, освен с него.

Чад се захили:

— Негова втора съпруга! Един мъж може да има само една съпруга в един период от време, а по това време баща ми е бил женен за майка ми. Ако майка ти е спала с него, значи е била проститутка.

От гняв Сокола изгуби всякакво търпение. Не му пукаше вече, че Чад бе по-голям, по-висок и по-силен от него, нито пък от това, че беше негов заварен брат. Нахвърли се върху му. Устремното нападение просна Чад на земята. Сокола риташе и размахваше юмруци и някои от тях достигнаха целта, но скоро Чад овладя положението. Като изви едната, му ръка зад гърба, Чад го просна на земята с лице в прахта.

— Предаваш ли се! — попита задъхано, с прегракнал от борбата глас. След като не получи отговор, продължи да извива ръката на Сокола с още по-голяма сила. — Предаваш ли се?

Сокола стискаше зъби, за да потисне вика от болката.

— Какво става тук?

Грубият глас на Джон накара Чад да охлаби хватката. След миг Чад бе на крака, а Сокола — свободен. Две големи ръце помогнаха на Сокола да се изправи на крака и почистиха бузата му от прахоляка.

— Удари ли се, момче?

Сокола гледаше в краката си и поклати отрицателно глава.

— Чад, отивай си вкъщи! — заповяда баща му.

— Но нали трябваше да ходим заедно на езда — запротестира

Чад.

— Казах, отивай си вкъщи!

— Не започнах пръв аз. Той беше! — Чад сочеше обвинително Сокола с пръст.

— Не искам да знам кой е започнал! Казах да си вървиш вкъщи.

— Джон се извърна и за да подсили заповедта, изгледа яростно момчето.

Чад гневно стисна устни и се подчини, макар и с несъгласие.

— Кой започна боя, Соколе? — попита баща му, след като Чад си бе отишъл.

Сокола вдигна глава, а сините му очи гледаха безизразно:

— Беше ли женен за майка ми?

Някаква тъга покрусил лицето на Джон.

— Да, бяхме женени по ритуала на Народа на хората.

— Но това не е ритуал на белите хора.

— Не е.

— Защо го направи?

— Защото обичах майка ти и затова уважавах нейните вярвания.

— Но според ритуала на белите, хора тя не е била твоя жена.

— В моето сърце Бяла салвия винаги е била моя жена — настояваше баща му.

— Тогава защо не си се оженил за нея с ритуала на белите хора?

— Сокола не престана да търси някакво обяснение, което можеше да разбере.

— Огледай се наоколо, Соколе. Майка ти нямаше да е щастлива тук. Ако бях се оженил за нея, това щеше да бъде нейният дом.

Имаше нещо вярно в думите на баща му, затова дълбоко в себе си Сокола приключи въпроса.

— Аз съм твой син. Защо не живея в твоята къща?

— Това е невъзможно — отвърна баща му, поклащайки отчаяно глава.

— В училище ме наричат метис — полуиндианец и полубял.

— Щеше да бъде още по-трудно, ако живееше у нас — тихо промълви баща му.

— Защото щяха да ми викат копеле нямаше и следа от емоция в тона на Сокола.

— Да. Сега разбираш ли защо не искам да носиш това бреме.

— Ти се притесняваш, защото хората могат да си помислят за мен, или за онова, което могат да си помислят за теб? — попита той, показвайки зрелост, неприсъща за годините му.

Лицето на баща му побледня от чувство за вина.

— Опитай се да разбереш, Соколе. В тази история има и други хора, не сме само ти и аз. Трябва да мисля и за Кетрин, и за Чад. Дадох ти един хубав дом. Ще получиш най-доброто образование. Ще дойде моментът, в който ще те включа в сделките си.

Сокола го гледаше с безизразни сини очи. Беше разочарован, но не и огорчен. После полека се извърна и се отдалечи. Сам. Имаше над какво да се замисли.

За празника на Четвърти юли ранчото на крилатото организираше самостоятелно родео и барбекю. Сред каубоите цареше дух на добронамерено съперничество и спортменски плам, който те показваха в предвидените съревнования — завързване краката на теле, обездка на бик, завързване рогата на биче, оседлаване и обездка на див кон. Имаше и състезание по доене на коза за децата на каубоите. Последното състезание беше конно надбягване.

Когато Сокола доближи с дорестия си кон стартовата линия, за да заеме място сред състезателите, мигновено всички гласове утихнаха. Мнозина каубои по-рано бяха виждали неговия кон — дете на пустинята, да препуска в равнината с невероятна бързина. Въпреки това се споглеждаха, тъй като погледите им неминуемо попадаха и на едно друго момче, участващо в състезанието, което яздеше кафяв, дългокрак кон. Чад Фокнър винаги печелеше. Всъщност състезанието се водеше за второто и третото място.

На стартовата линия Кетрин Фокнър държеше пистолет. Носеше кожена пола-панталон, сако от същата материя, а под него — бяла блуза. Лутер Уилкокс, каубоят, който стоеше най-близо до Сокола, го доближи още повече.

— Конят ти е добър, но не може да победи кафявия на Чад — каза той.

Пистолетът гръмна и конете се хвърлиха стремглаво напред. Разстоянието, което трябваше да пробягат, се простираше през тревисти пасбища, чак до една самотна тополя, която трябваше да заобиколят, за да стигнат в края на състезанието до началната точка.

Сокола бързо зае челна позиция със своя дорест кон, но после се остави да го настигне и изпревари кафявият. Наблюдавайки внимателно трасето, се опитваше да избегне неравностите, които забавяха другия кон. Вместо да пресече пресъхналия поток на мястото, на което склоновете му се спускаха плавно надолу, поведе коня си към мястото, в което коритото бе най-тясно, бреговете — най-стръмни. Така успя да го прескочи, което лесно го отведе начело!

Когато стигнаха до тополата, кафявият почти го бе застигнал, но направи много широк завой, докато дорестият кон на Сокола направи толкова остър завой, че кората на ствола издраска коляното му. Момчето почти бе легнало на врата на коня, а развятата му грива шибаше лицето. Бързият кафяв кон отново навакса изоставането, но се забави при потока.

Когато стигнаха на финала, дорестият победи с преднина само от един конски врат. Ударите на сърцето и хриптенето на изморения от ездата кон поперчиха на Сокола да чуе редките и колебливи ръкопляскания на тълпата.

С лице, разпалено и щастливо от победата, поведе коня в лек галоп, докато направи пълен кръг и стигне линията за награждаване. Обиденото изражение, което забеляза по лицето на заварения си брат, когато го наближи, ни най-малко не го смути. Баща му беше там, пред тълпата и го наблюдаваше с лека усмивка на гордост.

Това, което най-много интересуваше Сокола обаче, не бе толкова одобрението и вниманието на баща му, колкото възхищението на стройната и грациозна жена, която щеше да връчи почетната лента и паричната премия на победителя. Желаше нейната похвала повече от наградата.

Малката Керъл стоеше близо до Кетрин, когато Сокола спря пред тях. Изминаха доста секунди преди жената да вдигне глава и да го погледне. Нещо в него умря, виждайки ледения гняв и омраза в погледа ѝ. Усмивката на победител изчезна от лицето му, докато конят

под него танцуваше. Издържа на погледа ѝ с упорита гордост, като не обръщаше внимание на факта, че тя се опитваше да отрече напълно заслужената му награда.

— Ти спечели с измама — жената го обвини с тих и дрезгав глас, треперещ от зле съдържана ярост.

Обидата изплющя като камшичен удар. Болката за миг затъмни и заслепи очите му.

— Спечели само защото се отклони от трасето на състезанието.

С крайчеца на окоето си Сокола забеляза как някой се промъкна край русото момиченце, за да хване ръката на жената.

— Честно спечели, Кетрин. — Беше гласът на баща му, който говореше тихо, за да не го чуят любопитните наоколо. — Не може да демонстрираш предпочитания към Чад пред другите хора.

Синята лента и пликът с паричната награда бяха в ръцете на жената. Тя се обърна с пресилена усмивка към момиченцето, което беше до нея.

— Ела тук, Керъл. Този път ти ще дадеш наградата.

Баща му се наведе и вдигна момиченцето през кръста, така че то да бъде на височината на Сокола, за да му връчи наградите. Когато той ги пое от ръцете ѝ, тя се отдръпна, потръпвайки, и каза през рамото на баща му:

— Но аз исках да ги дам на Чад. Трябваше той да победи — протестираше детето.

— Така е — съгласи се баща му, — но Сокола ще получи синята лента, а червената можеш да дадеш на Чад.

С явно нежелание Керъл даде първата награда на Сокола. Поведението ѝ не го изненада. При редките посещения на Чад, когато той, завръщайки се от частното училище, благоволяваше да удостои с вниманието си дъщерята на управителя, тя се държеше с него така, сякаш беше господ.

След като получи наградата, Сокола охлаби юздите на коня и го пришпори в тръст към обора, където другите каубои и коне се бяха събрали. Когато стигна при тях и стъпи на земята, за да разседлае коня, разговорът замря. Само малцина го доближиха да го поздравят и да коментират с тих глас победата му.

— Добър удар!

— Адско надбягване, Соколе!

Сокола не отвърна никому, прикривайки несъгласието си зад маската на безразличието.

След края на надбягването всички се отправиха към поляната пред една разнебитена къща, където щеше да стане барбекюто. И Сокола отиде там, въпреки че от апетита му не бе останала и следа. Като гледаше да стои колкото се може по-настрани и по към дъното, се присламчи към група работници от имението и техните семейства. Стремеше се да не стори нищо, което да привлече вниманието на околните към него. Погледът му често се спираше на първата съпруга на баща му, която разговаряше, смеейки се, с хората, които я заобикаляха.

Чиниите бяха изпразнени, отново напълнени с храна и отново изпразнени преди всеки да почувства, че не може да сложи и залък в устата си повече. Тогава възрастните седнаха на групи, бърбейки, пийейки и смеейки се, а децата играеха шумно — всички, с изключение на Сокола, който бе седнал под едно дърво и ги гледаше.

— Соколе! — Погледна настрани, по посока на гласа на момиченцето, което го викаше. То пристигна тичешком и се спря, останало без дъх, пред него. Златните къдрици, започнали да се отпускат, галеха презрамките на бялата престилка. Беше много миличка, като кукличка в розово и златно. Сокола ѝ се усмихна.

— Наистина ли си индианец, Соколе? — сложи ръчички на кръста и докато му задаваше въпроса, главата ѝ бе наклонена настрани.

— Да, отчасти съм индианец — потвърди Сокола.

При този отговор момиченцето ококори очи, блеснали от любопитство и от малко страх.

— Скалпираш ли хората? — попита то, леко уплашено. В очите му проблесна лукава искрица.

— Само момиченцата с руси коси — закачи я Сокола и се престори, че иска да я хване.

Момиченцето избяга, като викаше:

— Чад! Чад!

Хвърли се в прегръдките на по-голямото момче, когато то се появи:

— Иска моя скалп! — викаше детето. — Не му давай да ме хване!

— Всичко е наред, съкровище. — Момчето погали момиченцето и хвърли яростен поглед към Сокола. — Няма да му позволя да ти стори зло.

Сокола наблюдаваше мълчаливо, докато по-високото момче се обърна и отведе момиченцето.

Същата нощ, много късно, докато всички спяха, Сокола се измъкна от къщи, оседла коня и се отправи на север. Пълната луна осветяваше пътя и правеше пейзажа сребрист. Много пъти пришпорва коня, защото усещаше присъствието на духовете, бродещи сред нощния мрак.

Преди зазоряване стигна до колибата на вуйчо си. Прекара там три дена преди баща му да дойде и да го отведе. Беше изтекла почти година и с него бяха станали значителни промени. Липсата на съвременни удобства, като електричество, течаща вода и баня в къщата, не го дразнеха толкова, колкото малкото храна на масата. Освен това му липсваха вечерните душеве, както и възможността да облича чисти дрехи всеки ден.

ЧАСТ ВТОРА

*„Движи се, движи се, движи се, движи се.
Сред земите на утрото той се движи, той се
движи. Сред цветния пращец на утрото той се
движи, той се движи. Сега на старини,
странствайки, той се движи, той се движи.
Сега по пътеката на красотата той се движи,
той се движи. Движи се, движи се, движи се,
движи се.*

... За щастие главата си освежавам.“

ГЛАВА ПЕТА

През последната година на гимназията Сокола научи от баща си, че следващата есен ще замине за някой от източните университети. Това решение и изборът на колеж бяха дело на баща му. Сокола, пораснал и възмъжал, не приемаше възторжено идеята отново да бъде откъснат от средата си и захвърлен в непозната обстановка. Обаче си даваше сметка, че щеше да спечели много както като житейски опит, така и като образование. Затова, когато моментът настъпи, той замине без възражения. Само Керъл, която беше станала едно слабо девойче, го изпрати със сълзи на очи.

Баща му го заведе до летището, като му даваше съвети и напътствия до последния момент. Сокола го изслуша както винаги, после пресея това, което трябваше да запомни, останалото изхвърли от съзнанието си като непотребен баласт. Имаше нещо, на което баща му бе успял да го научи, макар че не бе се изразил пряко — да се грижи за себе си. Въпреки че Сокола виждаше баща си всеки път, когато отиваше в ранчото, отношенията им не бяха близки и те нищо не си споделяха. Начинът, по който се бе отнесъл към проблема за незаконородения син и за смесването на двете традиции, бе създал непреодолима пропаст между бащата и сина. Когато бяха заедно, говореха за имението, за училището или за сделките на баща му във Финикс.

Винаги се носеха странни слухове за сделките на Джон Бъкенън Фокнър. Изглежда, че отделяше значително време на закупуването на парцели земя, на продажбата на някои от тях, което му носеше огромни печалби, на разработването на други, върху които щяха да се строят жилищни или търговски сгради. Сделките му бяха свързани и с портокаловите горички, а имаше и акции от медните рудници. Местните хора често се шегуваха, че Джон Бъкенън Фокнър имал намерение да купи целия щат Аризона, преди да умре.

След като започна да следва в университета, Сокола се връщаше всяко лято, за да работи в ранчото. Не търсеше никога привилегии и приемаше винаги своя дял от неприятните задължения, затова бе

спечелил доверието и уважението на каубоите, с които работеше. Въпреки това между него и другите винаги имаше една преграда, която Сокола не бе в състояние да преодолее. Той бе незаконороденият син на мултимилionер — факт, който не се забравяше лесно. Мнозина бяха тези, които му се щеше да нарече приятели, но всъщност никому не би могъл да се довери. Само сред племето навахос можеше да се движи като нормален човек. Единственото нещо, в което те можеха да го упрекнат, бе, че е наполовина бял. Те не се интересуваха от законността на рождението му, нито от милионите на баща му. От онази нощ на Четвърти юли, когато бе избягал в резервата, баща му бе позволил да прекарва по две седмици всяко лято при роднините на майка му.

Това лято бе оставил камионетката си пред колибата на един свой братовчед. Взе назаем кон и язди до хълмистата местност, в която вуйчо му, Куция крак, бе откарал овцете си. Въпреки че основната му колиба се намираше едва на няколко километра от мястото, където Сокола бе живял като дете, вуйчо му бе изкопал множество кладенци, за да има винаги пасбища и вода за стадата си. Въздухът бе по-свеж по хълмовете далеч от пустинята, а лятната жегла не бе така нетърпима.

Двете седмици минаваха прекалено бързо. По това време Сокола спазваше обичаите на Народа на хората, следваше техния начин на живот и се съобразяваше с техните табута. Използваше водата много икономично, като миеше лицето и ръцете си, както правеха другите, защото беше важно да си чист. Рядко се къпеше, тъй като къпането искаше много вода. Беше лято и почти цялото семейство спеше на открито, затова Сокола внимаваше да не се препъне в някой заспал и някой непознат дух да падне върху него. Избягваше дърветата, ударени от гръм, никога не убиваше койот, тръгнал на лов, нито пък гърмяща змия. Сокола не намираше тези суеверия за по-смешни от страховете на белия човек от черни котки, петък, 13-о число или минаването под стълба.

Сокола работеше, като вършеше своя дял от онова, което трябваше да се свърши. Седеше в потилнята с възрастните мъже от семейството, пееше свещените химни на Севера и прочистваше тялото си. Вечерно време отиваше при групите, които си разменяха клюки и разказваха различни случки край огъня. Куция крак бе получил къща от правителството и обсъди надълго и нашироко случая със Сокола,

който живееше в подобно жилище. Нямахте да събарят основната колиба, защото обредите по лекуването можеха да се извършват само в колиба. Роднините на Сокола винаги бяха готови да му задават хиляди въпроси за живота на изток, където той учеше. В нито един от тези разговори Сокола не можа да долови презрителното отношение на роднините си към белите, отношение, което се споделяше на различни равнища от всички членове на Народа на хората.

Беше сутрин, когато Сокола напусна семейството на майка си. Августовското слънце печеше в небето чак до зрак. Вечерта се спускаше, когато камионетката на Сокола влезе в двора на имението. Забеляза усиления труд, който кипеше около господарската къща, което му напомни, че Чад сигурно скоро щеше да се върне. Организираха празник по случай завръщането на първородния син и наследник на Фокнър.

Да храни някакво лошо чувство или ревност, бе напълно чуждо на неговата природа. Сокола притежаваше характерната черта за Народа на хората да приема обстоятелствата, които не можеха да бъдат променени. Животът протичаше по-леко така.

След като паркира камионетката пред дома на Роулинс, Сокола се спря за миг да чуе смеховете, музиката, английската реч, които долитаха от двора на господарския дом. Събитието предизвика у него желание, различно от онова, което го водеше в дома на вуйчо му в резервата. Огледа дрехите, носени от много дни, дрехи, които бяха прани със същата честота, с която можеше да се къпе. Сетне влезе в къщата да вземе душ и да се преоблече. Половин час по-късно отиде на празненството. Като заобиколи отстрани една групичка, поговори с няколко биволари от ранчото: После незабелязано се придвижи до бара, за да вземе тенекиена кутия с ледена бира, и застава в един ъгъл да наблюдава другите. Едва бе разпознал почетния гост Чад близо до масата с разхладителни напитки, стоящ до Кетрин, когато видя, че баща му се приближава.

— Виждам, че си се върнал, Соколе — усмивка придружаваше поздрава за добре дошъл.

— Да. — Сокола кимна и отпи глътка бира. — Куция крак ти изпраща много поздрав.

Без сам да разбере как стана, събщи на баща си къде е бил през последните две седмици.

— Как е той? — Във въпроса прозираше жив интерес.

— Добре.

Погледът му се зарея през колонадата на дома към заварения му брат. С годините той бе придобил изискан чар, който напълно съответстваше на външния му вид. Чад вдигна очи и погледът му се срещна с този на Сокола за част от секундата, преди да се спре на посивелия мъж, който стоеше до него. Сетне очите му се присвиха още повече. Гледаше Сокола с подозрение. Някой отвлече вниманието на Чад и Сокола се загледа в друга посока.

— Чад изглежда оценява празника по случай завръщането му — отбеляза той.

— Това тържество е своего рода юбилей за Чад. Тази вечер ще му поверя управлението на моите земи във Финикс.

— Новината не изненада Сокола. Баща му бе възпитал Чад, че след години ще поеме управлението на имотите.

— Нали за това е учил — каза Сокола, но репликата се разбираше от само себе си.

— Догодина ще вземеш диплома по политически науки. Съществува една силна тенденция да се допуснат в правителството и малцинствата. Няма да ми е трудно да ти създам добро положение в нашия щат.

Сокола слушаше плановете, които баща му кроеше за неговото бъдеще, и наблюдаваше израза на задоволство по лицето му. Беше му ясна двойната цел на този проект.

Искаше да му създаде достойно положение с високо поставена служба, която да изкупи неговото незаконорождение. В същото време щеше да си създаде твърде удобна връзка с властта. Сокола трябваше да признае, че има нещо гениално в този план, но баща му винаги намираще начин да извлече полза от всичко, което вършеше. В случая печалбата беше двойна, тъй като щеше да приспи чувството си за вина към Сокола, а, от друга страна, щеше да даде влиятелен пост на един от своите хора.

— Да, аз... — започна той.

— Това е празник, Джон Бъкенън — каза жената с добре премерен тон.

Сокола се извърна и я видя да се приближава под ръка със сина си.

— Не бива да стоиш тук на приказки.

Сокола се ухили развеселен. Кетрин търпеше съществуването му само в периферията на своето семейство, но внимаваше да не наближи на опасно за нея разстояние. Смяташе Сокола за особена заплаха за сина си и съмненията ѝ бяха заразили и Чад.

— Здравей, Чад. Джон току-що ми съобщи новината. Моите поздравления. — Протегна ръка, за да стисне неговата, като си даваше сметка, че Чад щеше да изтълкува думите му като израз на завист или на засегнатост.

— Благодаря. — И Чад се обърна към баща си, така че Сокола се почувства откъснат от разговора им.

Като отпиваше последната глътка бира от кутията, Сокола почувства, че Кетрин отново привлича вниманието му. Тази жена притежаваше особена хубост, неподвластна на възраст и определение. Сокола не можеше да разбере добре защо я обичаше. Може би след смъртта на майка му бе видял в нейно лице заместница. Или пък матриархалното общество на племето навахос му бе дало вроден респект към най-възрастната жена в семейството. Чувстваше се искрено привлечен от нея. Беше нещо, което не се опитваше да разбере. Просто го приемаше. Той се отправи към една от масите, за да остави празната бирена кутия. Близо до него прошумоляха поли и той се обърна, за да открие до себе си Керъл. Срамежливият бял цвят на роклята, която носеше, рязко контрастираше с предизвикателния блясък на зелените ѝ очи. Двете седмици въздържание бяха разпалили сетивата му. Видът на Керъл пробуди желанията му. Розовото червило подчертаваше прелъстителната извивка на устните ѝ:

— Като е толкова късно, не мога да разбера защо си си направил труда да дойдеш.

— Току-що пристигнах. — Не се и опитваше да търси извинение. — Всъщност едва ли съм ти липсвал, след като Чад е при тебе — закачи я Сокола.

— Чад смята, че съм много хубава — отвърна момичето.

Поне по този въпрос Сокола беше на едно мнение със заварения си брат. Миналото лято той бе забелязал, че Керъл разцъфва като жена — детските тлъстинки отстъпиха място на закръглени и твърди гърди, на тънка талия и извити устни. Всичко бе забелязал и бе я желал, но тя кръжеше около него, променлива като посоките на вятъра. Понякога се

движеше така, че да привлече вниманието му; после, когато той дадеше вид, че е разбрал, бягаше, обзета от паника.

Това лято обаче беше различна още от първия ден след завръщането му от университета. Подканваше го явно с поглед, с усмивка, с начина, по който се движеше, с отсъствието на невинност в очите ѝ. Сокола не се интересуваше дали ще бъде първият, нито се интересуваше кой е бил преди това с нея. За индианците навахос девствеността нямаше значението, което имаше за белите хора. Той лично предпочиташе опита пред загубата на време, необходимо да се преодолеят страховете на първия път.

Най-накрая Керъл бе признала, че Сокола я е развълнувал предишното лято, предизвиквайки у нея чувства, с които тя не е знаела как да се справи. Сокола обвиняваше майка ѝ, Вера Роулинс, която бе напълнила главата на Керъл с безброй глупости, че сексът е нещо греховно и неестествено и че щели да се случат ужасни работи, ако не се изчакала брачната церемония, която да освети връзката.

Дори и, сега двусмисленото поведение на Керъл не беше напълно изчезнало. Личеше по поводите, които тя намираще, за да остане насаме с него, както и по приятелското отношение, което демонстрираще пред родители и близки. Сокола нямаше какво да възрази. Един индианец навахос не би и сънувал да се показва някаква интимност пред членове на семейството или приятели.

— А ти не мислиш ли, че съм хубава? — предизвика го момичето, след като не получи отговор.

— Знаеш, че си — отвърна меко Сокола.

— Можеш да го кажеш по-убедително — възрази тя, почувствала се засегната. — Чад никога не е изпитвал трудност да ми го каже.

Сокола я погледна развеселен. Керъл винаги се опитваше да събуди някакво съперничество между Чад и него. По този типично женски начин и се искаше да види двамата братя да се сбият, за да докаже силата на женския си чар. Дразнеше се, че Сокола не приема предизвикателството.

Сокола не го прие и този път:

— Никога няма да си позволя да се съревновавам с Чад, за да привлека вниманието ти.

— А кой е казал, че ще можеш да го сториш? — тя пламна, обърна се и тръгна да търси Чад.

Сокола наблюдаваше с безразличие и развеселеност как тя флиртува безочливо със заварения му брат, като се опитва с хиляди ласки да го накара да танцува с нея. Сокола не се учуди, когато двамата изчезнаха в сенките на нощта. Не за първи път Керъл използваше Чад, за да си разчисти някакви въображаеми сметки с него. Сокола знаеше, че ще настъпи и неговият час.

След два дни излезе в прерията. Подкара коня в лек галоп по водораздела на един хълм, сетне дръпна юздите, за да го спре близо до работещата вятърна мелница. Сокола слезе от коня, да провери мотора на водната помпа на артезианския кладенец. Работеше чудесно. Обърна се, за да се върне при коня, когато погледът му за миг се спря на голия и див пейзаж. Гласът на земята със своите тайни туптеше наоколо, претоплян от лъчите на следобедното слънце. Докъдето поглед стигаше, нищо не потрепваше. Всичко бе така диво, че Сокола се трогна и почувства, че нещо в него потръпва.

Устните му, обтегнати в права линия, се отпуснаха. Някакво дълбоко вътрешно задоволство запали син огън в очите му. Дългите часове, прекарани под лъчите на лятното слънце, бяха потъмнили обтегнатата кожа на слабите му скули, кожа, която имаше естествен меден оттенък. Дори бузите му бяха отпуснати в лека усмивка.

Прастарата близост със земята бе наследил от Народа на хората. Земята го утешаваше, земята го хранеше. От земята Сокола бе научил неща, които белият човек никога нямаше да успее да разбере. Земята притежаваше хората, но хората никога нямаше да могат да притежават земята. И тази земя продължаваше да го привлича, упражнявайки влиянието си дори чрез необятността на един континент.

С крайчеца на окото си забеляза някакво движение. Сокола се обърна, за да вижда по-добре, и забеляза, че някой приближава на кон. Разпозна веднага нежните извивки на фигурата и изчака Керъл да го настигне. Дългите й златисти коси вече не бяха на букли, а падаха свободно по раменете, малко над кръста.

На осемнадесет години тя бе истинска жена, веща в изкуството да накара кръвта на един мъж да закипи, както в момента кипеше кръвта на Сокола. Насочи коня си към него и спря само на няколко сантиметра, като го остави да се поклаща и да спре така, че да открие

профила и очертае силуета си. Нейната усмивка, пресекливият дъх криеха естествената сладост на меда. Сокола полудяваше за дивата сладост на устните ѝ, но сдържа желанието си. И този миг щеше да настъпи, знаеше, а сега погледът му галеше естествената линия на гърдите, открояващи се под тънката материя на блузата.

— Най-после те открих! — извика момичето.

— Защо? Да не съм се загубил? — леко я закачи той.

Тя сбърчи нос в знак на предизвикателство и неодобрение на шегата му:

— Мама иска да ти напомня, че тази вечер ще ходим на вечеря в господарската къща. Трябва да се върнеш навреме, за да вземеш душ и да се преоблечеш. Не ѝ се ще да забравиш и да закъснееш.

— Не съм забравил. — Отправи се към коня, пое юздите и погали кадифената муцуна, за да го успокои.

— Понякога имаш навика да губиш представа за времето, когато се разхождаш сам. Не мога да разбера какво те задържа тук — промърмори Керъл.

Сокола се извърна за миг, забравил за красотата на момичето. Разсейваше го натрапчивата хубост на гледката.

— Индианецът навахос вярва, че е направен от всичко, от всички елементи, необходими за живота. Направен е от Вода, защото жизнените му сокове са в потта, в кръвта, в слюнката на устата, в сълзите, които навлажняват очите му, и в течностите, които отделя организмът. Той е направен от Въздуха, който изпълва белите дробове и се предава на цялото тяло посредством кръвта. Направен е от Слънцето, защото като слънце тялото му излъчва топлина. Направен е от Земя, защото прахта му дава издръжливост, и към нея той ще се завърне след смъртта. Прах от прахта, пепел от пепелта... — Погледът му се зарея сред прегорелите от слънцето равнини и хълмове: — Огледай се наоколо, Керъл, и ще видиш това „всичко“, от което съм направен. След две седмици ще трябва отново да се върна на изток, но този път ще е последен. Когато се завърна тук идната пролет, ще е завинаги.

— А твоето дипломиране?

При нейния въпрос Сокола се извърна отново и я загледа. Кръвта му закипя от желание.

— Нали не мислиш да го хвърлиш на вятъра?

— Онова, което се научава, никога не е хвърлено на вятъра — поправи я той.

— Знаеш ли, че Джон Бъкенън ще ти намери работа? Чад пое управлението на всичките му земи. Ти...

Сокола ѝ помогна да слезе от коня, като остави ръцете си свободно да гаят гърба ѝ. Внезапна искра проблесна в погледа ѝ:

— Мислиш ли, че Джон ще ти остави имението?

— А защо трябва да го стори?

Това бе една далечна възможност, мислеше си Сокола, още повече като се имат предвид плановете, които баща му чертаеше за него.

— Баща ти се справя с него много добре.

— Но татко би могъл да работи и за теб — разсъждаваше Керъл.

Сокола се вгледа за миг внимателно в нея, разпознавайки амбицията в блесналия поглед.

— Винаги си мечтала да станеш господарка на големия дом, нали така? — отбеляза той без сянка на укор в гласа. — Винаги си се опитвала да подражаваш на Кетрин. Дори си възприела някои от нейните маниери.

С глава, леко наклонена на една страна, тя го гледаше дръзко, но се опитваше и да се защити:

— Е, и какво от това? — предизвика го тя. — Добре си спомням как като момче се държеше, сякаш тя е богиня. Нощем често се измъкваше от къщи и стоеше скрит и храстите, за да я гледаш през остъклената врата на верандата как свири на пиано.

— А, ти значи си ме следила? Или може би си обикаляла наоколо, за да изпросиш някой поглед от Чад? — той я укоряваше, но всъщност му беше безразлично, че тя знае за натрапчивия интерес, който изпитваше към първата жена на баща си.

Момичето се отдръпна срамежливо:

— Ревнуваш ли?

— Никога на съм те ревнувал от Чад. — Сокола нямаше никакви възражения по въпроса за предбрачните връзки както на мъжете, така и на жените. Едва след сватбата се изискваше абсолютна вярност. Ръцете му се заключиха, за да я накарат да се върне в предишното положение, в което почти го докосваше, но тя се съпротивляваше и отблъсна гърдите му с ръце. После леко отдръпна пръсти от пропитата му с пот риза.

— Трябва да се прибирам. — Устните ѝ огорчено се свиха и Сокола го забеляза. — Дойдох само за да ти предам съобщението на мама.

Усмивка играеше по устните му, едва забележима, но уверена:

— И това ли е единствената причина, поради която си дошла чак дотук?

Кожата ѝ излъчваше възбуждащия аромат на диви цветя. Беше същият парфюм като на Кетрин. Керъл бе усвоила и тази ѝ привичка.

— Естествено — упорстваше момичето. — Усмивка заигра по устните на Сокола и той сведе лице към нейното. Тя инстинктивно му поднесе устата си, притискайки се до него. Трепереше от нетърпение, когато той едва докосна устните ѝ, за да я подразни. Сокола протегна ръка зад гърба ѝ и отвори една от торбите, които висяха на стремената на коня ѝ.

Момичето изглежда не забеляза, че една от ръцете му бе заета с нещо друго, и Сокола промълви в устните ѝ:

— След като си дошла дотук само за да ми донесеш съобщението, защо си спирала по пътя, за да си свалиш сутиена?

Главата на момичето се отдръпна мигновено от него. Гневни искрици заиграха в зелените очи, когато видя сутиена от бяла дантела да виси на пръста му. Сокола знаеше, че тя не е толкова ядосана от неговото откритие. Той просто бе разкрил предумишленото ѝ подканяне да я прегърне. На Керъл се харесваше да се преструва, че техните прегръдки са спонтанни и непредвидени. Ала тя го желаше точно толкова, колкото и той нея.

— Трябваше ли наистина да го правиш? — беше искрено разгневена.

— Харесва ти някой да ходи по петите ти, нали? — запита той и я притисна в обятията си. Тя се опитваше да се измъкне, но Сокола прочете по устните ѝ несъзнателна покана. — Съпротивляваш се, защото смяташ, че наистина трябва да го правиш, или защото така ти доставя по-голямо удоволствие?

— Соколе, престани! Остави ме на мира! — дърпаше се рязко тя.

Сокола постоя за миг неподвижно, сетне охлаби прегръдката, отпусна ръце и се отдалечи от нея.

— Добре.

В очите ѝ прочете, че е обидена. В края на краищата тя искаше да я пусне. При тази мисъл сините му очи заискриха и той ѝ подаде сутиена.

— Трябва да си го сложиш, преди да стигнеш у дома. Иначе мама може да ти зададе хиляди неудобни въпроси.

— Върви по дяволите, Соколе! — момичето го ругаеше, за да прикрие чувствата си, и откачи сутиена от пръста му.

Смехът му бе като ромолена на поток. Искрено се забавляваше. Тя се опита да го удари, но той хвана ръката ѝ, преди да е стигнала лицето му, и я придърпа към себе си.

— Звяр такъв! — промълви тя.

— А ти, изкусителка такава! — обвини я той шепнешком. После устните му ѝ попречиха да му даде какъвто и да било отговор. Внезапно получи див, необуздан отклик на откраднатата целувка. Скваното ѝ тяло се отпусна и всички нежни извивки прилепнаха по него.

Страстта се разгоря и у двамата, бурна и неконтролируема. Сокола остави пламъка да гори, а топлината, подклаждана от чувствата, струеше през плътта му. Но не бързаше. Щеше да я поведе в своя ритъм и нямаше да се остави на произвола на Керъл, която го тласкаше да бърза, ако ѝ позволише да го стори.

Не хранеше чувство за вина, че я взима. Знаеше, че не греши. Поне веднъж привичките на белите съпадаха с тези на индианците навахос. Сексът и желанието бяха естествени неща, неизбежни като живота и смъртта. Затова не смяташе, че трябва да се лиши от насладата на нейното тяло. Ръцете на Керъл галеха лицето му, усукваха косите му, докато тя целуваше страстно устните, бузите и брадичката му. Сокола я отдръпна леко от себе си, за да могат пръстите му свободно да разкопчат блузата ѝ, ловки и уверени.

— Тук сме много на открито — опита се отново да възрази тя шепнешком, докато блузата се свличаше по раменете ѝ. — Някой може да ни види.

На това възражение не можеше да се даде задоволителен отговор, затова Сокола не се и опита да го стори. След като свали блузата ѝ, я положи на земята. Свали шапката си и я окачи на седлото на коня. После съблече ризата си и я простря до тази на Керъл, за да предпази голата им плът от бодливите треви, опърлени от слънцето.

Когато се обърна, Керъл стоеше права, гола до кръста, и нетърпеливо наблюдаваше бавните му и меки движения.

Сокола ѝ подаде ръка. Тя се поколеба, миг преди да положи малката си бяла длан в неговата голяма тъмна ръка, и се остави да я привлече в импровизираното легло. Сокола не я последва веднага, а остана прав няколко минути, оглеждайки тялото ѝ.

— Мислиш ли, че тялото ми е хубаво, Соколе? — попита момичето с пресипнал от вълнение и желание глас.

Той се изтегна до нейното малко телце и се подпря на лакът:

— Да. — Ръката му погали гладката кожа на корема и тръгна нагоре към меката извивка на гърдите. — Вече си представям гърдите ти наедрели и натежали от мляко и едно бебенце, което суче зърното.

Палецът му достигна тъмното ѝ зърно и започна да го гали с кръгово движение, докато то се превърна в твърдо остро връхче. Когато тя започна да стене в неудържима страст, Сокола се усмихна и вдигна ръка, за да я прокара през косите ѝ, разпрострени над главата ѝ като златна корона.

— Косите ти са светли и лъчисти като светлината на слънцето. — В този миг ѝ правеше комплименти, каквито се бе отказвал да ѝ прави на празника, за да се мери с Чад. — Те са меки като свилата на царевичните мамули. Очите ти имат цвета на камъка-Тя.

Надвеси се над нея, за да могат устните му да погалят копринената кожа на бузата ѝ. Докато дланите, ѝ галеха голото му тяло, ръката ѝ докосна космите на мишницата му, овлажнени от пот — лек и гъделичкащ допир.

— Какво представлява един камък-Тя? — прошепна Керъл, за миг разсеяна от любопитството, породено от този комплимент.

— Индианецът навахос, вярва, че всяко нещо има по две начала — мъжко и женско. — Целуна шията ѝ от едната страна, като предизвика нов стон, и ръката му се плъзна надолу, спирайки се на ципа на джинсите. — Колорадо е мъжка река заради буйните ѝ и клокочещи води, а кротката Рио Гранде, с нейните спокойни води, е женска река. Едно високо и яко растение е мъжко, докато едно по-малко по-слабо от същия вид — женско. Има два преобладаващи цвята в тюркоаза. Тези с яркосин цвят са камъните Той, а тези с леки зеленикави нюанси, като твоите очи, са камъни-Тя.

Много ловко ръцете му бяха разкопчали джинсите и свалили ципа. Нейните ръце също помагаша, за да свалят тежката материя от ханша. Когато свърши тази работа, Сокола се изправи, за да смъкне на свой ред избелелите си джинси.

— Господи, колко примитивен изглеждаш с набедрената препаска — въздъхна възбудена тя. — Защо я носиш?

— По-удобна е — отвърна меко той, разхлабвайки дрехата в индиански стил, която покриваше гениталиите му.

— Като те гледам така, се чувствам като бяла затворница — опита се да се усмихне, сякаш не беше нещо сериозно. — Индианците навахос крали ли са някога бели жени? — попита тя, тласкана от любопитство.

Сокола бе свикнал с подобни въпроси. Всеки път, когато някоя жена разбере, че е метис, му задаваше такъв въпрос преди, по време или след като са се любили.

Отговори утвърдително:

— Всякакви жени — бели, мексиканки, апахи... Расата или племето нямат значение. Тъй като браковете, между членовете на един и същи род са забранени, често мъжете навахос били принудени да вършат набези, за да си осигурят съпруги.

Излегна се до нейния хълбок спокойно, без да бърза, а движението му бе плавно и протяжно.

— А ако тя окажела съпротива?

Сокола четеше израза изписан на лицето ѝ — опасността засилваше възбудата и на устните ѝ се очерта малка ленива гънка. Той се плъзна към нея, за да я държи неподвижна към земята, и отпусна върху ѝ част от тежестта си.

— Ти си като другите, нали? — отбеляза той. — Възбужда те мисълта да бъдеш заловена от „благородния дивак“.

В думите му нямаше и следа от упрек. Той просто се развличаше. Ръцете му приковаха към земята над главата ѝ нейните ръце. Тя тръпнеше под него с блеснали очи.

— Така нещата изглеждат по-пикантни, нали? Стимулират сексуалната фантазия!

Керъл обичаше да се изказва с недомлъвки, а Сокола не искаше да слуша лъжи. Полуотворените и влажни устни му казваха всичко, което искаше да знае, и той се приближи, за да пие от тях, докато с

коляно разтваряше краката ѝ. Тялото на Керъл се изви като дъга, а от устата ѝ се носеха гърлени звуци и стонове, приглушени от неговата уста. Ръцете му я наместиха така, че да позволи да проникне по-дълбоко сред седлото на нейните хълбоци. Сокола разсеяно си отбеляза контраста между бялата и копринена кожа на момичето и собствената си лъскава кожа, но веднага вниманието му бе отвлечено от ритмичното нетърпение на хълбоците ѝ, които копнееха за диви тласъци. Съзнателно Сокола забави нейното удоволствие, докато почувства, че ноктите ѝ се впиват в мускулите на гърба му. Когато я чу да вика, желанието му избухна като страшен взрив, изгаряйки вътрешностите му. Поредица от остри тръпки разтърси тялото му, оставяйки го за миг изтощен. Отпусна се над нея. Сетне, събирайки сили, легна отстрани ѝ, за да успокои пулса си и позволи на дробовете си да поемат нормално въздух. Керъл се извърна и легна на хълбок, за да се увие около него, и прокара буза по гърдите му в знак на мълчаливо притежание. — Каж ми, че ме обичаш, Соколе — заповяда му тя с приглушен и тръпнещ глас.

Устните ѝ бяха още подпухнали от неговите целувки, а плътта ѝ — топла. Слънчевите лъчи продължаваха да я изгарят. Удоволствието беше взаимно: Въпреки това въпросът ѝ запали лукава искрица в очите на Сокола.

— Какво е любовта? — подразни я той. — Индианецът навахос не вярва в „романтичната“ любов на белите хора. — От всичко, което Сокола бе наблюдавал, тази дума бе така свободно и широко използвана, че можеше да се пригоди към стотици неща. Сексуалното желание се наричаше любов. Ако някой на някого се харесваше, това също се наричаше любов. Много пъти беше питал за определението на тази дума. И всеки път му описваха някакво тайнствено чувство, зад което се криеше любовта.

Винаги, когато изразяваше неверието си, му отговаряха, че нещо в него ще трепне и ще му подсказе, че е намерил обекта на истинската любов. Сокола смяташе за по-разумно да търси другарка с очите си, отколкото да се надява на тайнствен сигнал.

Романтичната любов изглеждаше винаги илюзорна, недостижима и неопределима. Сокола бе стигнал до заключението, че не съществува. Начинът, по който се държаха индианците навахос, бе къде-къде по-пълен със смисъл, реши той, след като ги сравни.

— Тогава как постъпва индианецът навахос, за да си избере жена? — попита Керъл, без да е разбрала дали той говори сериозно, или не.

— Ами като прецени дали тя има качества, които той търси. Естествено една жена трябва да може да готви и да гледа дома. Един мъж трябва да изпитва удоволствие от връзката си с нея. Тя трябва да е здрава и силна, способна да ражда деца и да работи наравно с него.

Това бяха качества, които виждаше в Керъл. А освен това имаше и преимущество, че тя знаеше кой и какъв е. Всъщност бяха се познавали цял живот, което бе солидна основа за бъдещето. Но сега не беше моментът, в който тя трябваше да стане негова жена. На следващата година, след като се дипломира, щеше да се ожени за нея.

— Но това е шовинистично! — заяви гневно тя. — Да готвя да чистя, да раждам. Това не е моята представа за семеен живот! Искam много повече!

Когато я погледна в очите, той разбра, че Керъл се вижда като Кетрин Фокнър, фина и изискана, първата дама на обществото във Феникс. Това го разтревожи, но само за момент.

— Шовинистично? Обществото на индианците навахос е много матриархално. Мъжът не притежава нищо друго освен дрехите и седлото си. Всичко останало — земя, къща, добитък, принадлежи на жена му. Той работи само за нея — обясни Сокола с ленива усмивка.

— Така е по-добре — каза тя и се сви на кълбо до него, но Сокола забеляза, че сенките се издължават, и стана, за да събере дрехите си.

— Знаех, че ще ти хареса.

Изглежда я през рамо. Беше алчна и разглезена и винаги се опитваше нещата да стават както тя искаше, но това ни най-малко не го притесняваше. Знаеше как да я подхване. Керъл още лежеше на земята, протягайки се като бяла сита котка.

— Добре ще е, ако се облечеш — подсказа ѝ той.

— След малко — и му отвърна с подканящ поглед.

ГЛАВА ШЕСТА

— Искам да си взема ризата — каза Сокола.

Закопча панталоните си и се наведе, за да си вземе дрехата, която беше под нея. Керъл обаче нарочно се прилепи по-плътно към земята, като го предизвикваше да я хване. Дръзка искра проблесна в погледа ѝ. Сокола се видя принуден да подгъне коляно и да се сборичка на игра с нея.

Точно в мига, в който коляното му докосна земята, той усети вибрации... предизвикани от конски копита. Миг след това бе на крак, а и очите му внимателно оглеждаха пространството. Последствията от страстта бяха притъпили усещанията и отслабили вниманието му, иначе щеше да забележи много по-рано конниците, които се приближаваха.

— Обличай се! — това беше заповед. — Някой пристига.

— О, Боже мой! — извика Керъл, обзета от паника, и скочи на крака, нахлузвайки набързо панталоните си.

Преди още четиримата конници да стигнат достатъчно близко, за да се виждат лицата им, Сокола ги бе разпознал. Двамата, които яздеха отзад, бяха Бил Шорт и Лутер Уилкокс, помощници в имението. Мъжът, който седеше сковано на седлото, бе Чад Фокнър. Яздеше редом с Том Роулинс

— О, не! И татко! — въздъхна Керъл.

Сокола се обърна и я видя, че се опитва да се справи с едно от копчетата на джинсите. Светкавично прецени, че няма начин да заблуди Роулинс. Това, което би могъл да види отчасти, се ограничаваше поради разстоянието, но бе достатъчно, за да прецени какво е станало непосредствено преди пристигането. Наведе се и вдигна ризата си. Нахлузи ръкавите, но не се опита да я закопчее или запаше. Ръцете на Керъл нервно трепереха, неспособни да закопчат сутиена. Сокола се отдалечи от нея, за да застане между момичето и четиримата конници, предвождани от баща ѝ.

Няколко метра преди да го достигнат, конете спряха, а конниците скочиха още в движение от седлата. Сокола съсредоточи вниманието

си върху Роулинс, без да се притеснява много от другите двама, които бяха от двете му страни и идваха срещу му. Роулинс беше дребен на ръст, но жилав като стоманена жица. Спокойствието му бе измамно, но Сокола никога не беше подценявал силата и волята му. Да управляваш ранчо с такива размери, означаваше да държиш строени по конец над тридесет воловари, груби и диви, а Роулинс се бе занимавал с това повече от половината живот на Сокола.

Прекрасен човек. Но Роулинс имаше слабо място — дъщеря му. В неговите очи тя никога не носеше отговорност за нищо. Сокола знаеше, че новото положение щеше да промени плановите му и сватбата щеше да стане това лято, а не следващото. Той уважаваше човека, който го бе взел, отгледал и научил на всичко, що се отнасяте до имението и добитъка. Колкото и да беше разгневен, Роулинс винаги изслушваше и мнението на другите.

Този път обаче дивото и ледено изражение на лицето на мъжа не изглеждаше да е на човек, който иска да чуе обяснения. Сокола стоеше неподвижно и срещна гневния му поглед, без да пребледнее. Зад себе си чуваше Керъл да диша тежко.

— Какво, по дяволите, се случи? Какво си сторил на детето ми? Подготвен за подобно избухване, Сокола не се поддаде на гнева:

— Том, аз... — но не можа да довърши изречението.

— Татко, аз не исках — крещеше истерично Керъл. — Той ме накара насила! Той ме държеше!

Зашеметен от това невярно обяснение, Сокола извърна глава, за да я погледне. Белите презрамки на сутиена висяха на раменете ѝ, докато трепереше зад блузата, с която прикриваше гърдите си. Зелените ѝ очи гледаха втренчено баща ѝ, пълни с молба. Сокола почувства, че му се повдига от нейното предателство.

— Отнасях се с теб като със син, проклето копеле и син на курва! — закрепця Роулинс с омраза. — А ти ми се отплащаш, като изнасилваш дъщеря ми!

Сокола се завъртя, за да отрече ясно вината си, но не успя. Усети, че нещо като метална решетка се забива в стомаха му, изкарва дъха му от дробовете и го превива на две. Челюстта му се взриви от юмручния удар, чиято сила го изправи, и той падна по гръб. Болката отекна в мозъка му. Женски писък прониза съзнанието му, докато разтърсваше глава, опитвайки се да прогони изтръпването. Повдигна се на колене, а

замъгленият му взор се впери в Керъл, която тичаше към Чад. Не можа да се изправи, защото още един удар го просна по очи в прахта. Още веднъж Сокола мушна ръка под себе си и се опита да се изправи, когато върхът на ботуш го ритна в ребрата, повдигна го и го преобърна. Сокола инстинктивно се преобърна още веднъж, отдалечавайки се от своя нападател и печелейки няколко секунди, необходими му да се изправи на колене. Докато Роулинс го доближаваше, Сокола се хвърли срещу му. Един юмрук достигна слепоочието му, но Сокола хвана през кръста Роулинс и го блъсна назад. По-якото му телосложение трябваше да свали на земята Роулинс и да даде на Сокола миг покой, за да събере мислите си и да се защити. Но Роулинс не падна. Нещо го задържа. Миг по-късно първата мисъл на Сокола бе, че някой се опитва да прекрати сбиването, но после разбра, че никой не възпираше Роулинс. С ръце, блокирани в желязна тяга, не можа да се защити от удара, който му нанесе в стомаха.

Сокола се съпротивляваше диво и почти успя да освободи едната си ръка, но към неговия нападател се присъедини още един мъж. С малка част от напускащото го съзнание той разбра, че двамата мъже, които го държаха, за да му нанесат удари, бяха Бил Шорт и Лутер Уилкокс, воловарите, с които често бе яздил и работил рамо до рамо. Но юмруците на Роулинс го блъскаха, разкъсваха и замъглиха слънчевата светлина и спомена.

Заслепен, безсилен, зашеметен, почувства как силите напускат краката му. Някаква кост се счупи и червена пелена падна пред очите му. Беше агонията. Нови удари се сипеха върху му, но той тънеше в мрак и безчувственост. Натезаваше все повече, отпуснал се в ръцете на мъжете, които го крепяха. Главата му беше клюмнала и той се завърташе при всеки юмрук, който я застигнаше. Мракът го бе погълнал напълно и Сокола висеше като труп.

— Свършен е, шефе. — Лутер Уилкокс, който бе от дясната страна на Сокола, пусна ръката му.

— Вдигнете го. — Гласът на Роулинс бе глух и напрегнат, треперещ от ярост.

За миг настъпи гробна тишина. После Лутер въздъхна и ги призова към разум: — Не можеш да го убиеш, шефе Боже мой, той е... Погледът му прониза Чад. Търсеше подходящите думи, но не той трябваше да припомня кръвната връзка на двамата братя.

Освен това Лутер не беше убеден, че Роулинс има пълното право да направи нещо друго на Сокола освен един хубав бой да му удари. През това лято бе зърнал няколко пъти дъщерята на Роулинс да язди със Сокола. Ако той се бе възползвал от момичето, то сигурно по някакъв начин го бе поощрило. Пък и не беше напълно сигурен, че той беше единственият. Освен това трябваше да се държи сметка за реакцията на Джон Бъкенън, ако синът му бъде убит.

Настъпи дълго мълчание. Жаждата за мъст още гореше в очите на Роулинс, но убийственият им пламък гаснеше. Лутер хвърли кос поглед към пребитото момче, което каубоят все още държеше.

— Пусни го, Бил! — заповяда Лутер и кимна с глава, а гласът му бе тих и спокоен, защото се притесняваше да не подрони авторитета на Роулинс.

Ръцете се отпуснаха и тялото глухо тупна на земята. Това изглежда пробуди Роулинс от скованата поза, която бе заел. Обърна се, за да погледне дъщеря си. По някое време тя, с помощта на Чад, бе успяла да облече блузата си. Той обгръщаше раменете ѝ с една ръка и с този жест ѝ предлагаше закрила и утешение. Тя бе заровила хубавото си лице в ризата му. Чад се усмихна в отговор на погледа на Роулинс. Ръцете му се опитаха да отдалечат момичето. Нейните пръсти се вкопчиха в ризата му:

— Прегърни ме здраво, Чад! — изхлипа тя.

— Почакай тук — учтиво и нареди Чад. — Отивам само да докарам конете.

Чад се отдалечи от Керъл, към нея се приближи баща ѝ. Главата ѝ беше наведена, а лицето скрито зад завеса от коси. Той сложи ръка на рамото ѝ. Треперейки, тя извърна лице на другата страна. Роулинс я попита нещо и тя кимна утвърдително. Отдръпна ръката си и почувства, че някакво чувство на неловкост го завладява.

По средата на пътя към коня на Керъл Чад се спря до отпуснатото тяло, на което никой вече не обръщаше внимание. Погледна го и го прескочи, за да хване юздите на коня и да го откара при момичето.

Конят на Сокола вдигна глава и недоволно изцвили, когато видя петимата конници да се отдалечават в галоп. Никой не се обърна назад. Юздите висяха свободно и добичето, добре обучено, знаеше какво означава това. Извърна глава към човека на земята и с муцуна побутна

ушите му, но човекът не помръдна. Конят отново сведе глава и продължи да пасе. Юздичката подрънкваше при всяка стиска жълта, хранителна трева, която муцуната му откъсваше.

Най-после Сокола дойде в съзнание. Въздухът бе хладен, а небето — черно, покрито със звезди като театрален декор. Всичко плуваше в мъгла. Отначало не можеше да си даде сметка къде е, нито защо е проснат на земята. Опита се да се изправи. Силна, остра болка прониза цялото му тяло. Нечовешки вик. И той отново припадна. Когато вече можеше да разсъждава ясно, си даде сметка, че ребрата от дясната му страна бяха засегнати или дори счупени.

Стараейки се да пренесе тежестта на другата страна, отново се опита да стане. Този път успя, въпреки че се клатушкаше като пиян. Сякаш хиляди чукове удряха в черепа му и това му пречеше да свърже мислите си. Усещаше лицето си смазано и подуто. Нещо не беше наред с носа му. Клепачите бяха подпухнали и можеха да се отворят само в тесни процеци. Всяка част на тялото го болеше, някоя повече от друга. Мускулите му бяха схванати, изтръпнали, сякаш не бяха негови. Устата — пресъхнала и напукана, като че бе погълнал хиляди игли. Сокола се опита да навлажни устни усети вкуса на пръст, примесен със солта на кръв и пот.

Насили се да вдигне ръка към устата си, когато чу шум на юзда, която се влачеше по земята. Сокола се извърна, мъчейки се да разбере откъде идва звукът. Силуетът на кон, добре очертан на фона на нощното небе, се виждаше на няколко крачки от него. Опита се да се доближи до него, но сигналите, които мозъкът изпращаше на краката му, бяха доста объркани. Крачките му бяха координирани като на пияница.

Опита се да хване поводите, но конят рязко се дръпна заради миризмата на кръв, която излъчваше. Сокола заговори на езика навахос с животното, което пръхтеше нервно, но после му позволи да хване поводите и да ги намотае около врата му. След като сложи крак на стремето, използва всичките си сили, за да се качи на коня. Стисна дръжката на седлото в смъртно отчаяние и отпусна свободно поводите.

Конят нямаше нужда да бъде направляван, за да намери пътя към своята ясла, и се впусна в галоп. Сокола припадна, преди да е изминал и сто ярда. Само инстинктът го държеше на седлото с крака,

прилепнали към хълбоците на животното, и с ръце, впити в дръжката на седлото.

Болката изкара от унеса Сокола. Трябваше му известно време, за да осъзнае, че конят бе спрял. Сръга го с тока на ботуша. Конят мръдна встрани, но отказа да върви напред. Сокола се изправи, колкото да може да се огледа наоколо. Трябваше му няколко секунди, за да различи имението. Залюля се на седлото и едва не падна. Някъде отстрани, недалечно, чу шум на кон, но шеметът, предизвикан от болката, бе твърде силен, за да може да го определи точно. Съсредоточи всичките си усилия в движенията, които правеше така, че слизайки от седлото, да си причини възможно най-малка болка.

— Соколе! — извика го някой.

Беше глас, който трябваше да познае. Но само когато го чу, отново успя да разпознае пресипналия и загрижен глас: беше баща му.

— Чух, че са се случили неприятности. Тъкмо тръгвах да те търся.

Докосна земята с крака си, но загуби равновесие, щом ботуша му се изхлузи от стремето. Като стискаше здраво дръжката на седлото, Сокола се извърна на половина, залитайки. Хълбокът на животното беше стена, на която можеше да се облегне и която му пречеше да се завърти напълно. С усилие успя да фокусира поглед върху развълнуваното лице на баща си в мига, когато той спираше, вкаменен.

— О, Боже мой, Соколе! — Глухите думи излизаха от гърлото на баща му, сякаш някой ги късаше. Сетне извиси глас: — Франк, Педро! Елате да ми помогнете!

— Не! — Отказът на Сокола прозвуча силно и ясно, когато баща му пристъпи към него.

Голямата умора щеше да го надвие. Болката беше като пламък, който гореше лицето му и караше да пулсира цялото му тяло. От тъмните дълбини на паметта си Сокола извади спомена за голяма поилка в конюшната. Като пусна дръжката на седлото, той заповяда на несигурните си и преплитащи се крака да го заведат там.

Стигна до поилката, хвана с ръце металния ръб, за да се държи изправен. После потопи във водата цялата си глава, чак до рамената. Когато я извади, студената вода бе избистрила мозъка му. Съзнанието му се върна и бе в състояние да мисли разумно. Нещо топло се стече в носа му, но не беше водата, която струеше от главата му. Сокола

разбра, че не само ребрата, но и носът му бе счупен. През процепа на полуотворения клепач видя баща си и си припомни първите му думи.

— Беше тръгнал да ме търсиш?

Трудно бе да заповяда на разкъсаната и подпухнала уста да произнася добре думите. Сокола съзнаваше, че фъфли.

— Най-сетне някой стори нещо, което не бе част от твоите планове, така ли? Само че си забравил да кажеш на Роулинс, че след няколко години ще ми купиш малко обществено уважение!

Като продължаваше да се държи за металните ръбове на поилката, Сокола извърна глава, за да гледа баща си. Зад Джон се бяха събрали и други каубои, не само двамата които бе извикал по име. Сокола кипеше от дръзко безразличие и бе далеч от идеята да се притеснява за това, че и други хора можеха да чуят разговора.

— Не можех да си представя, че... че могат да те пребият така. — Баща му говореше тихо и на пресекулки — слаб опит да се предпази от неудобните въпроси.

— А ти какво очакваше? — Сокола плюна отвратен. Силата, с която произнесе думите, притисна едно ребро о друго, което предизвика парещ болка в хълбока му. Напразно се опита да заглуши пъшкането си.

— Трябва да повикаме лекар. — Баща му понечи да го доближи.

— Не!

Отново тежко се отпусна на поилката, докато гаденето не премина. Сведе глава и затвори очи. Нямаше средство, с което лекар можеше да поправи счупено ребро или счупен нос. Нямаше вътрешни поражения, а и дробовете му не бяха засегнати.

— Ще говоря с Том и ще оправя работата — каза Джон Бъкенън.

Като събра всичките си сили, Сокола застана изправен, макар и нестабилен, и погледна баща си в очите.

— Преди много време, Джон ти ме посъветва да бъда верен на себе си и да се държа по съответен начин. Няма нужда да правиш планове за моето бъдеще. Аз ще се оправя с Роулинс, сам, както съм се оправял с всичко останало. — Сокола отказа предложената помощ с нехайство и презрение.

Баща му, пребледнял, се поколеба. Насили се да пренебрегне думите на Сокола.

— Щом така стоят нещата, по-добре ще е да се върнеш в университета колкото може по-скоро.

Устата на Сокола се изкриви в гримаса, която трябваше да изразява усмивка.

— Да бягам? Така ли би постъпил индианецът навахос? — в думите звучаха предизвикателство и подигравка. — Когато ти пари под краката и си от малцинствата, трябва да се изпариш. Бас държа, че това ще ви се хареса... на теб, на Том и на Керъл. Така ще ви е по-лесно, нали? А още повече ще ви хареса изобщо да не се върна. Но аз няма да си тръгна.

Думите на Сокола отекваха в тежката, наелектризирана атмосфера:

— Освен това отсега нататък ще правя всичко, както аз искам. И ако не ти се нрави, върви по дяволите, Джон.

Сокола се отдалечи, а всеки негов мускул крещеше от болка. Сред воловарите се надигна глух ропот. Джон Бъкенън го проследи с поглед в мрачно мълчание.

Светлините блестяха в прозорците на дома Роулинс, в дома, който, по липса на по-подходяща дума, беше и негов дом в продължение на единадесет години. Сокола надви умората, която замъгляваше усещанията му, и изкачи стъпалата на верандата откъм задния двор. Изкачваше ги с усилие, издърпвайки се с ръце, впити в парапета. Раненото и пребито тяло копнееше за почивка.

Щом стъпи на верандата, забеляза едно лице в огледалото над умивалника. Не можа да се разпознае. Цялото нарязано, покрито със синки и подпухнало, лицето бе на някакво чудовище с гарвановочерни коси.

Когато се отдалечи от огледалото, Сокола затвори вратата. При това движение извърна лице към кухнята, където Том Роулинс седеше на масата и го гледеше втренчено. Ръцете му обгръщаха една чаша. Сокола се довлече до прага.

— Дойдох да си взема нещата — каза със скимтящ от болка глас.

— Взимай ги и се махай! — изкрещя Роулинс.

Беше време, когато Сокола щеше да премълчи, но всичко се бе променило:

— Ти ме познаваш, Том. И знаеш, че не съм изнасилил дъщеря ти. Ти се отнасяше с мен като със син, но аз бях последният човек,

когото би искал за зет. Какво толкова те отвращава, Том? Мисълта, че дъщеря ти може да се омъжи за метис? Или копелето на Джон Бъкенън? — предизвикваше го с растящо презрение.

Странна червенина заля лицето на Роулинс. Не каза нищо, но убийственият израз изчезна. Сокола разбра, че е улучил десетката. Като заобиколи масата, прекоси стаята и се отправи към коридора, който водеше в неговата стая. Появи се Вера Роулинс, която замръзна на място при вида на Сокола. По лицето ѝ премина първо сянка на страх, после — отмъстителен гняв.

Преди да успее да каже и една дума, Сокола заговори отново, обръщайки се и към двамата:

— И още нещо, аз не бях първият мъж на вашата дъщеря, въпреки че, признавам, това не би ме спряло, дори да беше девствена.

Обърна гръб на жената и пое по тъмния коридор към стаята си. Като придържаше с дясната си ръка счупените ребра, се облегна на вратата, за да събере сили. После отиде до леглото и взе сгънатата в долния му край завивка. Беше същата, с която преди години бе дошъл в тази къща. Сокола отново я използва, като изтърси върху нея дрехите и нещата си от всички чекмеджета, долапчета и ги натрупа на камара отгоре. Когато свърши, се изправи и огледа наоколо, за да види дали не е забравил нещо.

Слаб шум се чу от коридора до вратата, шум от някой, който се промъкваше крадешком. Сокола стоеше неподвижен, слушваше се внимателно с гръб към вратата. Чу едва доловимото проскърцване на дръжката на бравата. Целият бе нащрек, когато вратата безшумно се отвори. Имаше само един човек в къщата, който би желал да го види, без другите да разберат — Керъл.

— Соколе, съжалявам. — Гласът го молеше за прошка шепнешком. — Не зная защо направих така. Бях толкова... уплашена. Трябва да ми повярваш. Мама и татко ще ме убият, ако разберат, че съм тук, при теб.

Сокола се извърна бавно, за да я гледа в лице. При вида му очите ѝ се разшириха. С една ръка прикри устата си, а другата притисна към стомаха. Пребледня и погледна настрани, сякаш се страхуваше да не повърне.

— Доста противна гледка представлявам, нали?

— Моля те... прости ми! — промърмори тя, все още неспособна да го погледне.

— И след като съм ти простил, ще трябва и да забравя, че това някога се е случило, нали? — Обърна се и започна да връзва краищата на завивката. — Защо не тичаш при Чад? Той ще ти прости.

С лявата ръка вдигна завързаната завивка и пое въздух, за да контролира болката.

— Соколе, моля те! — тя се извърна с наведена глава. — Нищо подобно нямаше да се случи, ако ти беше Чад.

Думите ѝ предизвикаха гримаса. Остра болка прониза разцепената му уста. Хвана кичур от косите ѝ с дясната си ръка и каза:

— Целият този блясък... не е слънчева светлина. И излезе от стаята.

Пътят към общата спалня бе дълъг. Краката му натежаваха от слабост. Разговорите за миг замряха, щом той се показа на прага. Сокола бе твърде уморен, болеше го всичко, за да го е грижа за погледите, вперени в него. Едното му око бе така подпухнало, че не можеше да го отвори, но през малкия процеп на другото видя една свободна койка с дюшек, свит на руло. С някаква странна прибрзаност се отправи към нея и пусна вързопа на земята.

Трябваше му само миг, за да опъне дюшека и да се просне отгоре му. Не се притесняваше нито да си събуе ботушите, нито да си вземе завивка, а само да склопи очи. Миг по-късно вече спеше дълбоко. Бе дълъг сън, който даде възможност на тялото му да почине, да се съвземе, освободено от болката, невъзпрепятствано от тежки мисли.

Спа в продължение на тридесет и шест часа, без да съзнава нищо. Когато се събуди, кръвта бе измита, ребрата — превързани, а близо до него имаше чаша с димящ бульон. Очите му се спряха на мазолестата ръка, която я държеше, Привдигна се на една ръка, за да гледа в очите Лутер Уилкокс.

— Какво е това, отрова ли? — гласът на Сокола бе хрипкав, а когато се опита да помръдне, разбра, че мускулите му са изтръпнали. — Искаш да свършиш започнатата работа?

— Нямам подобно намерение.

Лутер изчака, докато Сокола вземе чашата си, сетне поясни отговора си, като се отправи към масата, за да продължи да реди прекъснатия пасианс:

— Керъл замина за Финикс и ще остане там за кратко с господарите Фокнър.

Каубоят седна на стол с гръб към Сокола. Повече не каза нито една дума — сякаш Сокола не съществуваше.

Три дни по-късно Сокола оседла кон, събра някои неща и се отправи към каньона. Остана в дома на роднините на майка си цял месец. Това не бе неговият начин на живот, въпреки че му вдъхваше спокойствие и сила.

След месец Сокола се завърна в ранчото. Никой не му зададе въпроси, нито постави под съмнение правото му да спи в общата спалня. Сутрин излизаше с мъжете, за да се грижи за добитъка. Роулинс никога не му даде заповед, нито му благодари за работата, която вършеше, но в очите му гореше омразата всеки път, когато погледите им се срещнеха.

Два месеца след като го биха, Сокола чу новината, че Чад и Керъл са се оженили. Това изобщо не го развълнува Шест месеца по-късно Керъл роди момченце, което веднага кръстиха на дядо му — Джон Бъкенън Фокнър.

ЧАСТ ТРЕТА

„... Със светкавицата стрела, хвърлена над главата, ела при нас, летейки!

С дъгата, висяща високо над главата, ела при нас, летейки!

Със светкавицата стрела, хвърлена над върховете на крилата, ела при нас, летейки! С небесната дъга, висяща високо над върховете на крилата, ела при нас, летейки!

... Лети, лети, лети, лети.

Сред земите привечер той лети, той лети.

Вечерен пращец, той лети, той лети.

Възроден на старини, той лети, той лети.

По пътеката на красотата той лети, той лети.

Лети, лети, лети...

... Принесох те в жертва и димния облак поднасям за теб.“

ГЛАВА СЕДМА

Слой черни облаци покриваше небето над Финикс и скриваше слънцето. Градът тънеше в преждевременен мрак. На чести, но неравни интервали снопове жълти светкавици изригваха през облациите и ги огряваха за кратко. Придружаваше ги тътенът на гръмотевиците, от който въздух и земя трепереха.

От вятъра дъждът падаше на коси струи, забавяйки движението в шест часа вечерта. Чистачките лудо се блъскаха напред-назад, за да отмият от предното стъкло на фолксвагена заслепяващия потоп. Лана Маршал стискаше силно волана, за да намали обзелото я напрежение. Беше чула местните жители да говорят за бурите във Финикс, които връхлитали ненадейно, без никакво предизвестие, но не бе им повярвала. Всичко бе така сухо и прашно, прегорено от неумолимата жар на слънцето, че изглеждаше невъзможно големи количества дъжд да са падали тук. Сега виждаше това чудо с очите си.

Потокът коли около нея течеше бавно, безспирно. Без да откъсва очи от платната на автострадата, задръстени от коли, Лана се наведе на една страна, за да откопчае лявата си обувка, оксфордски модел от бяла кожа. Обувката се изхлузи лесно от крака, обвит в бял найлонов чорап. Докато левият ѝ крак контролираше педала на газта, събу и дясната обувка, за да раздвижи изтръпналите пръсти.

— А, така е по-добре! — възкликна тя на висок глас, внезапно почувствала облекчение в уморените си нозе.

Колите пред нея се движеха по-бавно и Лана натисна спирачка, за да регулира своята скорост. Оставаха още осем километра до изхода на магистралата и три — до апартамента ѝ. При тази скорост ѝ трябваше още половин час.

Примирена, тя прокара пръсти през косите си, сресани назад в мек кок. Започна да сваля полека фибите от косата си и да ги слага в чантичката на съседната седалка. Косите и падаха свободно по раменете. Бяха светлокестеняви и лъскави.

Усмивка озари устните ѝ, красиви и месести. Понякога Лана се чувстваше като пеперуда, която излита от пашкула. Почувства го,

когато сваляше строгите дрехи, които професията на медицинска сестра ѝ налагаше. Не че униформата можеше да прикрие това, с което природата я бе дарила. Напротив, вталената кройка подчертаваше извивките на тънката ѝ талия.

От съчетанието на лятна жега и плющящ дъжд въздухът в колата бе тежък и душен. Ако отвореше прозорчето, щеше да се излее река вътре. Не за първи път Лана мечтаеше за климатична инсталация в колата. В Денвър би било лукс, който не можеше да си позволи, но за Аризона това си беше истинска необходимост. Откопча две копчета на униформата и дръпна лепкавата найлонова тъкан от браздата между гърдите. Облекчението, което изпита, бе само въображаемо.

На банкетата отдясно Лана забеляза мигащите червени светлини на кола, която явно имаше повреда. Секунди по-късно фаровете ѝ осветиха жълтия пикап в помощното платно. Докато намаляваше скорост, за да се разминат, вратата на шофьора се отвори и от там излезе висок, здрав мъж.

За тези няколко мига, в които фаровете го осветиха, Лана забеляза прегърбените плещи под бежовото сако, посребрените коси под широката периферия на каубойската шапка и хлътнолите страни на едно уморено лице. Отстрани на пикапа се четеше надписът „Строително предприятие «Фалкон»“, а в емблемата се различаваше черният силует на главата на грабливата птица. После тя задмина пикапа и неговия шофьор. Вдигна поглед към панорамното огледало и видя възрастния мъж да поема пеша, с глава превита под дъжда. Лана се поколеба за миг, преди да даде мигач и да влезе с фолксвагена в платното за пътна помощ. Като остави мотора да работи, тя се дръпна на страничната седалка и свали прозорчето.

Щом възрастният мъж стигна до колата ѝ, Лана извика силно, за да я чуе през тътена на гръмотевицата:

— Да ви закарам ли донякъде?

Мъжът се поколеба, видимо учуден, сетне се наведе, за да погледне вътре през прозорчето. Водата се стичаше на струи по периферията на шапката му. Под гъстите металносиви вежди пронизателни сини очи внимателно я изучаваха. Годаините бяха набраздили суровото лице, опърлено от слънцето, като придаваха уникална грубост на чертите и кожата, но Лана не се уплаши от вида му.

— Качете се — покани го отново и леко се усмихна. След още миг колебание мъжът отвори вратата.

— Благодаря — грубият глас напълно съответстваше на външния вид.

— Днес е сравнително влажно навън, а и вие вече сте мокър до кости — отбеляза момичето, докато той наместваше едрото си тяло в малката кола и затваряше вратата.

— Да, усещам вече.

Лана включи на първа и се промъкна в потока бавно движещи се коли. Хвърли кос поглед на мъжа, който сякаш изпълваше цялата кола. От ъгълчетата на очите му тръгнаха многобройни бръчки във формата на следа от птичи крак и му придаваха съкрушен вид. Имаше нещо в този мъж, което караше Лана да гледа на него като на старо мече, маскирано като хищен сив мечок. Може би усетил, че го наблюдават, мъжът се извърна към нея. Лана се загледа отново в магистралата, наводнена от дъжда.

— Родителите ви не са ли ви казвали да не качвате на стоп непознати на магистралата? Опасно е за едно момиче.

Лана леко се подсмихна. Беше смешно да ѝ се кара точно човекът, когото бе качила на стоп.

— Да, предупредили са ме да внимавам със стопаджиите и странните типове — отвърна тя сякаш за негово успокоение. — Но също така са ми разказвали историята за добрия самарянин. Мисля, че тя ми харесва повече. Какво му е на вашия пикап?

— Свещите са се овлажнили, предполагам. — Изглеждаше в лошо настроение, когато отговаряше на въпроса ѝ.

Лана хвърли поглед на зелената табела, която сигнализираше, че приближават изхода от магистралата.

— Не съм сигурна, че на този изход има служба на пътна помощ, но на следващия има — беше изходът, по който и тя трябваше да поеме. — Мога да ви закарам дотам. Някой сигурно ще дойде, за да откара пикапа.

Чу шумолене на мокри дрехи. С крайцеца на окото си Лана го видя, че поглежда към часовника на лявата си китка.

— През два квартала от втория изход има една сграда в строеж. Там ще ме чакат след четвърт час. Имате ли нещо против да ме

закарате? — попита той. — Ще помоля някой да дойде и да откара пикапа.

— Това е новият медицински комплекс, нали? — попита Лана.

— Да — отвърна той.

— Разбира се, че мога да ви откарам — каза Лана. — Минавам покрай това място, за да стигна у дома.

Погледът ѝ се плъзна по него с любопитство. Дрехите, напредналата възраст и необходимостта да бъде на строителната площадка след края на работното време — всичко това подсказваше на Лана, че този човек трябва да е нощният пазач.

— Сигурно няма да имате проблеми през нощта, ако така продължава да вали.

— Какво? — смръщи се той и гъстите му вежди се сляха.

— При такова време някои хора предпочитат да си останат вкъщи, вместо да ходят да крадат материали по строежите. Това улеснява работата. Поне така си мисля — поясни тя.

Мъжът се извърна на другата страна. Лека усмивка плъзна по устните му. Забавляваше го факта, че тя го бе взела за нощен пазач.

— Да, точно така е.

— Кога ще бъде завършен строежът?

— На първи октомври, ако няма някакво забавяне.

— Чак тогава ли? — въздъхна тя. — Стискам палци, защото се надявам да получа място там, щом строителните работи приключат. Така няма повече да бия този път всеки ден.

— Сега в кабинета на някой лекар ли работите? — сините очи бяха забелязали бялата престилка.

— Да, при един педиатър, доктор Феърчалд — отвърна тя. — В зависимост от пътното движение имам около тридесет-четиридесет минути път до моя апартамент.

— Секретарка ли сте му?

— Аз съм дипломирана медицинска сестра — поправи го тя.

— Има една болница, недалеч от тук. Струва ми се, че винаги имат свободни места за медицински сестри. Защо не опитате?

— Не, благодаря — тя решително поклати тъмнокосата си глава. — Никога вече няма да работя в болница.

— Защо? — Категоричният отговор пробуди любопитството му.

— Една медицинска сестра не бива да се привързва към пациентите си. За съжаление не притежавам необходимото емоционално безразличие, за да лекувам болните ден за ден. Приемам нещата твърде много навътре. Затова... — присви рамене — напуснах тази работа, която прекалено много ме вълнуваше. Сега съм в кабинета на един лекар, където контактите с пациентите са кратки и ограничени.

— Мъчно ли ви е за работата в болницата?

— Понякога — призна Лана. — Липсва ми дружеската атмосфера на средата — лекари, медицински сестри, технически състав, санитарни, които работят заедно. Но сега страдам по-малко. Работното ми време е по-добро и винаги съм свободна през празниците.

— Омъжена ли сте?

Лана забеляза, че той гледа лявата ѝ ръка, но тя никога не носеше бижута. Беше ѝ навик от училището за медицински сестри, където това бе забранено. Оттогава не носеше бижута, когато бе в униформа.

— Не, не съм омъжена — лека сянка на тъга мина през погледа ѝ. — Току-що реших, че бракът не е моята съдба.

— Трудно е да се повярва такова нещо — промърмори той. — Сигурно мнозина мъже биха се увлекли по красива жена като вас.

— За моите двадесет и пет години имам много възможности, но нито едно предложение — призна тя с усмивка на самосъжаление. — Има нещо у мен, което привлича всички нехранимайковци на света.

— Струва ми се, че долавям някакво леко разочарование — каза усмихнат мъжът, — което обикновено означава, че една любовна история е приключила зле наскоро.

Лана се засмя, изненадана от точността, с която четеше мислите ѝ, а и от интимната насока, която взе разговорът. Какви ли рискове имаше в това, да говори за личния си живот с един непознат? Хвърли поглед на спътника, си, но се чувстваше прекалено добре и сигурна с него, за да се бои от нещо.

— Вие сте много проникателен — отбеляза тя.

— Идва от опита, натрупан с годините — отвърна той. — Какво се случи? Остави ви заради друга жена ли?

— Естествено — съгласи се Лана и ѝ се искаше дори да се посмее над този факт. — Естествено другата жена беше съпругата му. Две години го чаках да се разведе, докато най-последно глупавата ми глава

разбра, че никога няма да го направи. И защо ли трябваше да го стори, след като получаваше най-доброто и от двете.

След лекия и непринуден разговор настъпи тягостно мълчание. Лана хвърли любопитен поглед на мъжа, който гледаше втренчено през прозорчето. Изглеждаше тъжен и много ядосан.

— Казах ли нещо обидно? — въпросът прозвуча неловко.

— Какво? — попита той с безизразен глас, сякаш не бе чул думите ѝ. — Не, не казахте нищо обидно. Ето го изхода!

Той посочи с пръст и промени разговора:

— Преди няколко години в тази област нямаше нищо друго освен кактуси и салвия. Вижте я сега!

Лана разбра, че той нарочно сменя темата на разговора, но не възрази.

— Вие сте родом от Финикс, така ли?

— Не. Израснал съм в Северна Аризона, близо до Четирите ъгъла. А вие?

— От колко време сте тук, госпожице...

Лана се поколеба, но след като му беше разказала всичко за себе си, едно име като добавка нямаше голямо значение

— Лана Маршал. Тук съм от шест месеца.

— Харесва ли ви?

— Горещо е — отвърна Лана и едната ѝ вежда се изви.

— Като в ада! — мъжът се засмя и смехът му бе хриплив, но приятен.

— Много ми липсват планините, снегът... и дърветата — каза тя, след като се замисли малко. — Зная, Флагстаф не е много далеко. Винаги мога да отида, ако ми домъчнее. Изчака потока коли да се влее в кръстовището, сетне зави по главния булевард.

— Намерихте ли си много приятели, откакто сте тук?

— Е, няколко.

Всъщност бяха малко, но Лана не искаше да прилича на жена, която се самосъжалява. Харесваше ѝ да излиза навън и бързо се сприятеляваше. Проблемът беше, че живееше в града твърде отскоро, за да има достатъчно време да се запознае с много хора.

Строящата се сграда беше пред нея, от дясната ѝ страна. Външните и страни почти бяха готови. Лана намали скоростта, когато приближиха строителната площадка.

— Можете да ме оставите тук!

Мъжът посочи с пръст голяма каравана, паркирана на мястото. От малкото квадратно прозорче в единия край на караваната струеше светлина. Под думата ОФИС, изписана на вратата, следваше пояснение „Строително предприятие «Фалкон»“. Два жълти пикапа, като този, който преди малко караше мъжът, и един тъмен кадилак бяха паркирани наблизо.

— Ето че пристигнахте — съобщи му тя, въпреки че нямаше никаква нужда да го прави.

Усмихна му се топло и приветливо. Беше ѝ наистина приятно, че имаше с кого да си побъбри. Пътят не ѝ се стори толкова дълъг и отегчителен.

Мъжът държеше дръжката на вратата, но не отвори веднага. Отвърна на усмивката ѝ. Топлотата, бликаща от погледа, за момент прогони сянката на тъга от сините му очи.

— Благодаря, че ме докарахте. Но следващия път, когато, видите непознат на магистралата, оставете на някой друг да изиграе ролята на добрия самарянин — посъветва я той.

— Ще се опитам да си го спомня — обеща Лана. — Няmate ли дъждобран или нещо подобно? Целият ще станете вир-вода, докато обикаляте да пазите през нощта.

Мъжът се засмя силно:

— Но аз познавам подходящото лице, което ще ми бъде медицинска сестра и ще ме излекува.

След това отвори вратата и бързо излезе под дъжда:

— Грижете се добре за себе си — каза той и затвори вратата. Помаха ѝ с ръка за сбогом и хукна с наведена глава към караваната. Лана почака, докато отвори вратата с надписа и докато изгасне отново четириъгълното петно светлина, отразена от пътя. Мъжът изчезна в караваната, а Лана се скри зад завоя.

До края на седмицата всеки път, когато минаваше покрай строежа, на отиване и на връщане, Лана мислеше за нощния пазач. Да го нарече старец, не беше точното определение, въпреки че беше прехвърлил шестдесетте. Изглеждаше жизнен и здрав, а суровите черти на лицето му придаваха известен чар въпреки годините. Беше странно, че мислеше непрекъснато за него, че споменът бе жив с

грубия му глас, с неговата учтивост... и тъгата, която замъгляваше погледа му.

Лана се отърси от спомена, убедена, че мисли за него толкова често само защото във Финикс познаваше малко хора. Беше естествено един непознат с приятни маниери да остави у нея трайно впечатление.

Може би истинската причина бе, че тъгува по баща си, а учтивите маниери и суровостта на мъжа ѝ го припомниха. Майка ѝ почина, когато Лана бе на единадесет години. Оттогава тя и баща ѝ бяха много близки. Разбра, че се отдалечават един от друг, когато трябваше да отиде в колеж. После баща ѝ срещна една млада вдовица с три деца и се влюби в нея. Лана се радваше на щастието му.

Само че никой от двамата повече не беше в центъра на живота на другия. Всеки водеше свой собствен живот. Лана не искаше нещата да се върнат както в миналото, но понякога ѝ липсваше непринуденото приятелство, твърдото рамо, на което можеше да се облегне, и мисълта, че някой има нужда от нея. Може би някой ден щеше да има — свое собствено семейство и празното място в нейния живот щеше да бъде запълнено. Естествено след любовната история, завършила катастрофално, нямаше никакво желание да се впуска в нова авантюра. Междувременно имаше професията си, която поглъщаше времето ѝ. По-нататък? мислеше си тя, можеше да се посвети на административната работа в професията на медицинската сестра и дори да посещава вечерните курсове в университета. Не беше решила окончателно въпроса.

Като остави панера с току-що изпрано бельо (ходеше в обществената пералня с жетони всяка неделя сутрин), пхна ръка в джоба на късите бели панталони, за да извади ключа от апартамента. Отвори вратата и я задържа отворена с крак, за да вземе отново панера.

Жилището беше малко и скромно обзаведено. За момента това бе всичко, което можеше да си позволи. За първи път живееше сама. Порано винаги делеше апартамента с някоя колежка — медицинска сестра. Липсваше ѝ присъствието на съквартирантка, но беше приятно сама да слага ред в своите неща. Лана имаше възможност да държи апартамент и да го поддържа според личния си вкус за израз на стабилно положение.

Върна, се отново към тази мисъл, докато подреждаше в гардероба сгънатото бельо. Смръщи лице при вида на едрите сини

риби, които плуваха по облицовката на банята. Това щеше да бъде първото нещо, което ще промени.

Изненада се, когато чу, че някой тропа на вратата. Изтича да отвори, като отхвърли от челото си един кичур и се опита да оправи мократа си коса. Предпазливо сложи веригата на вратата, преди да отвори.

— Здравейте — в гласа ѝ се четеше изненада, предпазливост и страх, когато разпозна нощния пазач, който стоеше на прага на дома ѝ.

— Драго ми е да видя, че имате предпазна верига на вратата — отбеляза той с неуверена усмивка.

— Какво правите тук? Тоест... радвам се да ви видя, но... Да не сте забравили нещо в колата ми? — не намираше подходящите думи, за да го попита за причините на посещението му.

Наблюдаваше мъжа. Този път той носеше бяла риза и панталони, цвят каки. Забеляза, че ботушите му бяха лъснати — върховете им дори блестяха, Коланът му бе със сребърна тока с тюркоаз. Държеше нещо зад гърба си. Лана се ококори от изненада, когато той протегна ръце, за да и поднесе букет рози.

— Искях да ви благодаря — каза мъжът.

— Прекрасни са.

Отговорът прозвуча глупаво. Тя усети силния аромат на цветята, но беше доста объркана, за да го погледне очите.

— Как открихте къде живея?

— Има само една Лана Маршал в телефонния указател обясни и той.

Отговорът беше толкова очебиен, че Лана се засмя и не каза нищо. Най-сетне се съвзе.

— Дори не зная вашето име.

Колебанието му трая само частица от секундата и Лана си помисли, че си въобразява.

— Джон Бъкенън.

Лана все още се колебаеше дали да махне веригата или не въпреки аромата на цветята.

— Мислех... За мен ще бъде удоволствие, ако дойдете да обядвате с мен. Харесва ли ви мексиканската кухня? — Джон Бъкенън не ѝ даде възможност да отговори. — Тук наблизо има едно

ресторантче. Отвън не изглежда нищо особено, но храната е много добра.

Видя, че Лана продължава да се колебае, и се усмихна.

— Ако предпочитате, може да ме последвате с колата си. Ще ви показвам пътя с моята.

Това изречение приспа подозренията на Лана и тя се усмихна:

— Добре. Дайте ми десет минути да облека нещо като за пред хората.

— А цветята? Ще ги сложите ли във ваза? — каза той като гледаше букета рози, който още стискаше в ръце.

— Естествено.

Лана затвори вратата, свали веригата и я отвори наново, за да вземе букета. Поколеба се:

— Ще ме почакате ли вътре?

— Ето че отново сгрехихте. Да поканите един непознат вкъщи!
— Той поклати глава със смръщено лице. — Кога най-после ще се научите, Лана Маршал?

Тя се засмя. Той също.

— Ще стоя в коридора, докато се приготвите — каза той като отклони поканата.

Този мъж все повече ѝ харесваше с неговите постарому добри обноски.

— Бързо ще се приготвя — обеща Лана и затвори вратата.

Ресторантът беше малък и въпреки обедния час нямаше много посетители. Джон я заведе на една ъглова маса и седна с гръб към входа. Както бе казал, кухнята беше отлична. Лана се питаше до каква степен нейният събеседник бе допринесъл за добрия вкус на храната. Говореше свободно и чувството му за хумор я накара да се засмее неведнъж.

Сервитьорката изнесе празните чинии и отново наля кафе в чашите. Лана се отпусна на възглавницата на облегалката.

— Кажете ми нещо за себе си, Джон — помоли тя. — Мисля, че вече знаете всичко за мен.

— Какво искате да знаете?

Усмихваше се, но Лана имаше чувството, че иска да скрие нещо зад тази усмивка.

— Не зная — и тя вдигна ръка в красноречив жест. — Каквото и да е. Женен ли сте? Имате ли деца?

— Законни или незаконни? — той отвърна на въпроса й с въпрос.

— Престанете да се шегувате и ми дайте един пряк отговор — настоя Лана.

— Добре. Женен съм. Имам двама сина и един внук. — Отговорът прозвуча безлично. Не последваха допълнителни пояснения. Той извади една снимка от портфейла си и я показа на Лана. — Той е много будно момче. Трудно е човек да повярва, че е само на дванадесет години.

Когато му върна снимката, Лана заговори за приликата на момчето с Джон:

— Всеки би познал, че е ваш внук. И никакви момиченца в семейството?

— Едно време имах момиченце. — Пъхна разсеяно снимката в портфейла си. Замисли се. Когато вдигна поглед, в очите, му гореше носталгия и тъга. — Умря много мъничка. Щеше да навърши двадесет и три години това лято. Почти на вашата възраст. И тя имаше черни коси, подобни на вашите — с цвят на кедър. Мисля, че ми напомняте за нея. — Стисна устни от жал към себе си. — Само не ми казвайте, моля, че приличам на баща ви!

— Не, не ми напомняте за него... поне не и на външен вид. Той е по-нисък, по-слаб и няма толкова много коса — тя изброи видимите разлики.

— И по всяка вероятност не е толкова стар като мен — добави Джон и изви глава на една страна. — Разкажете ми нещо за родителите си. Къде живеят?

— Майка ми почина, когато бях на единадесет години. Баща ми се ожени повторно след няколко години и сега живее в Колорадо Спрингс.

— Така че сега имате класическата мащеха от приказките — каза той.

— О, не — Лана поклати глава. — Ан е чудесна жена. Винаги ме кара да се чувствам добре дошла, когато отида да ги навестя. Баща ми е много щастлив с нея.

— Въпреки това не ги виждате често. Защо?

— Те си имат своя живот. Ан има три деца, което означава грижи с училището, със спорта и всички онези неща, които съпътстват семейния живот. Това много ангажира татко, а той никога не е обичал да пише. — каза Лана. — Не искам да си съставите погрешна представа за него. Баща ми ме обича както винаги. Просто сега има други отговорности.

— Разбирам — отвърна Джон толкова убедително, че Лана си помисли, че наистина бе разбрал. — Човек не може да има задължения само към един член от семейството.

— Разкажете ми за съпругата си — помоли настоятелно Лана, като се опитваше да си представи жената, която бе имала щастието да срещне един толкова разбран мъж.

— Кетрин и аз живеем под един покрив. Освен това няма много за разказване — сви рамене и Лана се запита дали това не бе причина за тъгата, която често се четеше по лицето му. — Тя си има своите интереси, дамския кръжок, прави всичко, което ѝ се хареса... аз правя същото.

— Разбирам — промърмори Лана, огорчена, че го е попитала.

— Не. Съмнявам се, че разбирате. — Бледа и меланхолична усмивка заигра на устните му. — Като брак не е кой знае какво, поне според стандартните представи на хората за брака, но за Кетрин и мен това бе всичко, което искахме. Тя винаги е била вярна съпруга и добра майка. Аз я уважавам и не я укорявам за начина, по който се развиха нещата помежду ни.

На Лана ѝ стана неприятно, че Джон не бе споменал дали обича жена си. Отпи от кафето.

— Съпругата ви трябва да е забележителна жена. Сигурно ще се радвам да я срещна някой ден.

Това бе неволно казано, но устните на Джон се свиха в странна гримаса.

— Не мисля, че е добра идея — призна той. — Кетрин ще ви хвърли само един поглед и ще си състави погрешно впечатление. В миналото, признавам си, съм ѝ давал повод да бъде подозрителна към другите жени. Никога не съм се правил на светец. Някои дори казват, че съм грешник. Кой знае? Може и да са прави.

Той беше далече от идеята да се притеснява от мнението на другите. С думите си се самосъжаляваше, но в тона, с който бяха

изказани, личеше, че това го забавлява.

Лана остави разговора да се плъзне в друга посока, усещайки, че той не иска да обсъжда личния си живот. Когато свършиха с кафето, останаха да побърбят още малко, после Джон я придружи до дома. Тя го покани да се качи, но той отказа.

— Благодаря ви за обяда и за цветята — каза Лана. — Оценявам високо и двете неща.

— Уверявам ви, че за мен беше истинско удоволствие — потвърди той. — Ще се радвам да ви видя отново, Лана.

— И за мен ще бъде удоволствие, Джон.

Бе убедена в това. Сред морето от непознати Лана имаше чувството, че е открила приятел.

— Няма много хора, с които да мога да разговарям свободно. С вас това ми се случи. Ще ви се обадя по телефона — обеща Джон.

Тъкмо се разделяха, когато входната врата се отвори. Лана се усмихна на съседката си, жена на средна възраст, която работеше нощем. Лана виждаше и нея, и съпруга ѝ много рядко, с изключение на празничните дни.

— Здравейте, госпожо Морган.

— Радвам се, че се върна, Лана — каза жената с развълнуван тон. — Случайно да имаш канела? Мислех, че имам, но се оказа, че е индийско орехче. Ябълковата ми торта е готова да я пъкна във фурната, а сега трябва да тичам до супермаркета да купя канела. Братът на Арт с жена си ще дойдат на вечеря тази вечер, а обещах на Дон да направя ябълкова торта. Той казва, че не е ял никога по-добра. Господи, празнични дни! — въздъхна тя, като за миг прекъсна нескончаемия си монолог. — А ни чака цяла работна седмица! Мисля си, че лудото бачкане започва в събота сутринта. Нали така?

— Никога не съм мислила по въпроса.

Лана поклати глава и вътрешно се усмихна. Беше мила жена, но ако трябваше да я търпи дълго, ѝ лазеше по нервите. Лана се извърна, за да отключи вратата на апартамента си.

— Мисля, че имам малко канела. Защо не влезете, докато проверя?

— Ще ми спасите живота, ако имате!

Жената хвърли поглед към коридора, където вече се скриваха широките рамене на Джон Бъкенън. В очите ѝ блестеше любопитство.

— Толкова неща има да върша, преди да дойдат Дон и Мериан! Още не съм изчистила вестибюла! Кой беше този мъж? — тя вървеше по петите на Лана до миниатюрната ѝ кухня. — Някакъв роднина?

— Не, приятел. — Лана отиде до комплекта за подправки и взе съдинката с канела. — Ето я! Може да ми я върнете утре.

— Слава богу! Не зная как щях да намеря време да отида до супермаркета. Исках да изпратя Арт, но как човек да го откъсне от телевизора. Бейзбол! — направи гримаса на отвращение. — Ваш приятел? Не е ли малко старичък за вас?

— Не става дума за такъв род приятелство, госпожо Морган — търпеливо ѝ обясни Лана. — Той наистина ми е само приятел.

— Какво работи? Къде сте се срещнали? В наше време момичетата никога не са предпазливи.

— Нощен пазач е на един строеж, тук наблизо. Пикапът му се повреди миналата вечер и аз го качих на стоп. Джон е много симпатичен мъж и е напълно безвреден.

— Качили сте го в колата си, без дори да го познавате? Можеха да ви ограбят и дори... по-лошо! — жената беше искрено развълнувана.

— Точно това беше и първото нещо, което каза и Джон. — Тя се засмя. — Но нищо не се случи. Бях напълно сигурна в него.

— Сигурна? Че защо? Защото е доста по-възрастен от вас ли? Мъж ли е, или не е? — попита госпожа Морган. — Вие сте медицинска сестра и трябва да знаете, че потентността на мъжете е нещо, което не зависи от възрастта им!

— Ние сме приятели, госпожо Морган това е всичко — повтори Лана.

— Момиче с вашия външен вид и мъж, който може да ви бъде дядо... Хм! — Жената не скриваше недоверието си. — Ако се интересува от вас, не е само за да сте приятели.

— Грешите. — Но разбираше чудесно, че щом веднъж жената си бе набила тази мисъл в главата, и динамит не можеше да я изкара. Вместо да спори, предпочете да се върне на първата тема на техния разговор.

— Винаги съм обичала ябълкова торта! Колко канела слагате?

Силвия Морган веднага се отклони към рецептата за ябълковата торта, като даваше пояснения, докато Лана я изпращаше до вратата.

Когато най-после остана сама, Лана тъжно поклати глава. Жалко, че съседката ѝ не разбираше. Спомни си думите на Джон, казани преди да се разделят, че с нея може да си говори. Прекрасно знаеше какво той изпитва към нея. Между тях съществуваше някаква особена близост, която нямаше нищо общо с половото привличане. Това беше нещо рядко и тя нямаше да позволи на госпожа Морган да го развали.

ГЛАВА ОСМА

Приятелството им укрепваше с всяко следващо посещение на Джон. Той я навестяваше два пъти седмично, преди да отиде на работа на строежа. Понякога я водеше да вечерят навън, в някой не много скъп ресторант извън центъра на града, но по-често Лана готвеше, защото той не ѝ позволяваше да плаща сметките в ресторанта.

Във Финикс живееха много пенсионери, които, подобно на Джон, трябваше да закръгляват скромните си пенсии с труд, като този на нощен пазач. Лана не искаше да му бъде в тежест, нито да рискува приятелството им заради пари. Понякога Джон идваше в дома ѝ в събота и прекарваха следобеда заедно. В такива случаи излизаха на разходка или на кино, или пък гледаха заедно телевизия и си говореха. Никога не обсъждаха неговото семейство. Лана си мислеше, че бракът му сигурно не е щастлив. През летните месеци Лана имаше и някоя друга случайна среща, но твърде рядко. Работата в кабинета на детски лекар със сигурност не ѝ предлагаше много възможности да се среща със свободни мъже. Приятелството ѝ с Джон я спасяваше от самотата, която щеше да я накара да търси мъжка компания, хвърляйки я от една катастрофална история към друга.

Последната седмица на месец август Джон реши да отидат в музея Хърд. Беше специализиран в антропология и изкуство на древните култури, като особено място бе отделено на югозападните индиански племена.

Когато излизаха от една зала, за да разгледат галерията с изложба на качина, Лана промърмори:

— Не мога да разбера защо в музеите винаги е тихо. Всички говорят шепнешком — чувстваше се виновна, че и тя говори като останалите посетители.

— Може би — обясни ѝ Джон напълно сериозно — защото се страхуват да не пробудят духовете, които сами не могат да разберат.

При този отговор Лана впери учуден поглед в него. Джон разглеждаше изложените в галерията предмети със странно отнесено изражение. Вероятно усети втренчения поглед на Лана и добави:

— Това е една от най-добрите сбирки на качина на племената хопи и зуни в цял свят.

Лана се извърна, за да може да наблюдава по-добре. Куклите качина бяха дърворезбовани, украсени с пера, черупки от охлюви, бодли от кактуси, парченца кост и тюркоази. Имаше всякакви форми и размери, но си приличаха само по гротескните форми — изпъкнали очи, кръгли глави с извити човки, лица с надвиснали кичури косми, огромни озъбени уста, чудовищно и тайнствено страшни като в кошмар.

— Тези ли идоли представляват индианските божества? — прошепна Лана.

— Това са кукли, а не идоли — поправи я той усмихнат, защото фигурите трудно можеха да се свържат със спомена или с представата, които Лана имаше за детските играчки. — Може да се каже, че качина са репродукции на божества. По-точно символизират природните сили като свръхестествени същества. Онази там с ръцете криле и маската от пера е куклата орел. Там е качината сова. Онази с главната украса с рисунки на облаци и пъстрата дреха е Девојката Пеперуда.

Джон ги посочваше и описваше една по една. Всяка от фигурките беше изрязана в дървото и украсена до най-малка подробност.

— Възхитителни са — съгласи се Лана. — Но по някакъв страшен начин. С каква цел се използват? Сигурно не са играчки.

— В известен смисъл са. Индианците дават качина на децата си. Целта им е не толкова да си играят с тях, колкото да ги привикнат към различните видове качина — поясни той. — Думата качина може да предизвика известно объркване, когато се отнася до куклите, които нямат никаква магическа власт. По време на церемониите танцьорите, носещи костюми като на куклите, също са наричани качина, както и тайнствените сили, които олицетворяват.

— Казахте, че това са кукли на културите на индианските племена хопи и зуни ли?

— Точно така — рече Джон. — Индианците пуеблос и навахос също имат качина. При племето навахос не са направени като тези, но са също толкова страшни. Маските са изработени от изрисувана чортова кожа. Някои са украсени с орлови пера или имат гердан от

клонки около врата. Изборът на маска се определя от церемонията, в която качина трябва да участват.

— Като например? — На Лана всичко това ѝ се струваше невероятно. Темата я привличаше, а същевременно и отблъскваше.

— Инициацията при момчето навахос се извършва между седем и тринадесет години, възраст, в която впечатленията са много силни — един мускул на челюстта му заигра за миг преди Джон да продължи. — Това става по време на Йейбичай или Ритуала на нощта. Момчетата носят само набедрени препаски и главите им са увити в покривало. После ги водят при една голяма клада и им заповядват да не гледат „боговете“.

Лана си представи сцената — нощния мрак, играещите пламъци на огъня и половин дузина момченца с покрити глави, развълнувани, незнаещи какво ги очаква, с медни кожи, проблясващи при светлината на огъня.

— Двама помощници на шамана измиват първо косите си със сок от юка. После влизат в обредната колиба, за да се съблекат и надянат киртле, което смътно напомня шотландските полички, а също и различна украса. Всички открити части на тялото — ръце, крака, гърди — се оцветяват в бяло. Единият слага черната маска, която олицетворява Дядото-на-чудовищата, а другият — бялата маска, която представя Женското божество. Щом се маскират изцяло така, че децата да не могат да ги разпознаят, отиват при огъня.

Всяко момче се извежда поред извън групата и Женското божество белязва гърба му със светено царевично брашно. Маскираният в черно има бич, направен от сноп тръстика. Крецейки пискливо, удря момчетата по гърбовете и по всички части на тялото. Тълпата възрастни, които присъстват на церемонията, моли качина да удря силно и леко, а той прави точно обратното на това, за което го молят, издавайки особен писък на неравни интервали, за да плаши децата.

Лана потръпна, усещайки ужаса, сковаващ детската глава, неспособна да види ръката, която удря, чуваща само странните писъци и свистенето на бича.

— След малко качина свалят маските и се разкриват пред детето. Често това е някой братовчед или чичо — някой, който то лично познава. След това се взима цветен прашец от торбата на шамана и се

дава на момчето, за да го духне в лицето на маските на хората, които са го носили. Мъжът, който е представял Дядото-на-чудовищата, поставя черната маска на главата на момчето и издава пронизителния писък, който го е изплашил. Едва тогава момчето получава разрешение да гледа Светите хора.

Джон замълча за миг и когато погледът му отново се спря на Лана, сякаш се завърна от далечна приказна страна.

— От психологическа гледна точка ритуалът е интересен. Разкривайки самоличността си пред момчетата, качина им дават да разберат, че изобщо не са някакви „богове“, а най-нормални човешки същества. Маскираната фигура е нещо, от което човек не бива да се бои. С това, че им позволяват да сложат маските, те им дават да разберат, че божествените сили или свръхестественото битуват в човека — както добрите, така и лошите.

Обяснението позволи на Лана да разбере церемонията, която в началото и се бе сторила толкова безчовечна. Направиха ѝ дълбоко впечатление неговите познания по този въпрос.

— Присъствал ли сте някога на церемония по инициацията? — попита тя.

— Не. — Той поклати глава с израз на умиление. — Забранено е на белите да присъстват на тази особена част на Йейбичай.

— Тогава откъде знаете толкова много? — любопитството глождеше Лана.

— Не забравяйте, че съм израснал близо до резервата. Съседите ми бяха индианците пуеблос, навахос, а имаше дори и апахи от Белите планини.

— Не разбирам как може да се различи един индианец от друг?

Щом произнесе тези думи, Лана разбра, че Джон настръхва при мисълта за всички предразсъдъци, които се криеха в тях.

— Не исках да кажа това, което може би си помислихте — побърза да добави, притеснена. — Познанията ми за индианците са единствено от филмите уестърн и други подобни неща.

— Индианците от едно племе лесно могат да бъдат различени от друго по характерните им особености, по телосложението така, както се различава германеца от италианеца. Например индианецът навахос е арогантен и строен, а пуеблос е едър, с широко и кръгло лице — добави Джон. — Естествено смесените бракове претопяват разликите.

Но това става и при потомството на смесените италиано-германски бракове.

— Арогантен! Никога не би ми хрумнало да дам подобно определение за един навахос! — размишляваше гласно Лана, запътвайки се към друга зала. — Чувала съм винаги да казват, че били овчари. Когато си мисля за навахос, първото нещо, което ми идва наум, са овце и покривала. Винаги съм ги смятала за мил народ. Но арогантни!?

— Били са и са овчари — каза Джон. — Но също така и бойци, свикнали с набезите на длъж и нашир. Владели са територията западно от река Колорадо. Когато испанците се настанили по тези земи, навахос се хвалели, че са позволили на испанците да живеят на тяхна територия, защото „ги използвали“ като овчари, което в известен смисъл е вярно, тъй като навахос откраднали овцете си от испанските стада. Дори апахите, онова югозападно племе, от което белите най-много се страхували, никога не са застрашавали сериозно положението на навахос.

Спря се и погледна Лана:

— Чували ли сте някога за Дългия път?

— Не — призна тя.

— Когато американците започнали да се заселват по тези територии, се взело решение индианците да бъдат изпратени в резерват. Кавалерията принудила апахите да се предадат, но навахос никога не били победени с военна сила. Трябвало да избият всичките им овце, да изгорят нивите с царевица и с приближаване на зимата да ги заплашат с гладна смърт, за да ги покорят. Събрали ги, за да извървят „дългия път“ към Боске Редондо, югоизточно от Сантафе, което е версията навахос на „пътя на сълзите“ на чироките. Четири години по-късно им отпуснали най-дивата и неплодородна област от старата им родина — Четирите ъгъла. За разлика от другите племена, които на практика вече не съществуват, навахос се множили и днес числеността им непрекъснато нараства.

— Вие се възхищавате от навахос, нали? — запита Лана.

— Те са уникален народ.

— Вярата на индианците — промърмори Лана.

Джон продължи мисълта си:

— Ние сме единственият народ в света, опитал се да унищожи коренното население на земите, по които се е заселил. Мисля, че изпитвам същите съмнения, които изпитва всеки американец. Продължавам да се питам защо се случи така? Може би защото не разбрахме техния начин на живот и тъй като не го разбрахме, го унищожихме? Къде беше тогава нашата веротърпимост? Във всички случаи двете системи бяха несъвместими. Те не можеха да останат непроменени, съществувайки едната редом с другата: Индианците не можеха да разберат що е собствеността върху земята, а белите живееха, създавайки межди, синури, граници. Да се напада и отвлича, бе поведение достойно за индианците и презирано от белите. Сблъсъкът бе неизбежен. Възгледите им за света бяха твърде различни. Сетне надмощие взеха природните сили, закони, които гласят, че оцелява по-силният.

— Обаче аз смятам, че сме се научили от индианците на по-голямо уважение към земята. Погледнете всичко, което ни заобикаля, и усилията, които правим, за да го върнем към първоначалния му вид — каза Лана.

— Да, има движение да се върнем към земята, към първобитния начин на живот, но аз не съм съгласен с него. Човешкият род не прогресира, като върви назад — каза Джон, наблюдайки на всяка дума. — Дори навахос вярват, че Пътят на живота е еднопосочен. Не може да се напредва по хоризонталата, а само по вертикала.

Като обикаляха така безцелно и направиха пълен кръг, стигнаха до изхода на музея. Джон й отвори вратата и тихо напуснаха зданието. Щом тръгнаха да прекосят площада, за да стигнат паркинга, където бяха оставили пикапа на строителната компания, Лана усети, че една длан опипом се опитва да я сграбчи за ръката.

Извърна се и погледът й срещна две очи, обрамчени в червени кръгове, които се опитваха да я фокусират през алкохолната мъгла. В металносивата коса, пепелява и разчорлена, стърчеше червено перо. На прегърбените и треперещи плещи мъжът бе наметнал мръсно и парцаливо покривало.

— Кедрови бубонки. — Говореше завалено, а в ръката, която протягаше към Джон, държеше гердан. — Ти купиш за госпожа? Един долар.

Лана се отдръпна от вонята на алкохолни изпарения, носеща се от устата му. Индианецът миришеше на пот, снощно преливане и повръщано. Опитът му да се задържи изправен правеше още по-жалка гротескната картина; която представляваше. Един кос поглед ѝ позволи да установи милостивия израз, изписан по лицето на Джон.

— Не, благодаря — отказа той.

— Струва малко. Петдесет цента — упорстваше индианецът, като поднесе по-напред гердана, за да го разгледат хубаво. — Истински индиански гердан.

— Не — повтори Джон.

Индианецът залитна и събра сетни сили, за да фокусира погледа си върху Джон.

— Аз тебе познава? — попита той.

— Аз те познавам, Боби Черни Гарване. — Признанието бе придружено от тъжна усмивка.

В очите на индианеца се мярна едва доловим проблесък:

— Очи-които-се-смеят — заяви той. — Съпруг на Бяла салвия.

После се впусна да говори на някакъв език, съставен от неразбираема смесица от гърлени звуци. Джон отговаряше на същия странен език. Разговорът продължи няколко минути, после Джон вдигна ръка, за да накара индианеца да млъкне.

— Ти каза силни думи. Много време изтече, откакто не съм слушал такива.

— Ти трябва да отидеш вкъщи — каза индианецът.

— Ти трябва да отидеш вкъщи — отвърна му Джон и хвана в шепи ръката му.

— Къде вкъщи?

В зачервените очи на индианеца имаше сълзи. Изглеждаше така, сякаш се беше изгубил, което бе особено затрогващо.

— Грижи се за себе си — каза Джон и дръпна ръцете си. Лана зърна късче сгъната зелена хартия между пръстите на индианеца и разбра, че Джон му бе дал пари. След миг ръката му стискаше лакътя ѝ и я отвеждаше далеч от индианеца.

— Винаги става така — промърмори той тъжно. — Когато разговорът стигне до темата за благородния дивак, се появява някой индианец като Боби — пиян, мръсен, който продава евтини дрънкулки.

— Разбирам какво искате да кажете — въздъхна Лана. — Това разрушава изработената представа, нали? Трябва да е още по-зле, ако човек лично ги познава.

— Да. Боби е особен случай, но проблемите, с които се сблъсква, са общи за всички навахос и за индианците изобщо. Преди тридесет години Боби правеше филми в Холивуд. Хората от киното казваха, че има идеалното индианско лице. Беше времето, когато във филмите индианците винаги нападаха влаковете. Боби не оставаше никога без работа, имаше много пари и много бели приятели. За нещастие допусна грешката да остарее. Дойде ден, в който никой не го искаше във филмите си. А Боби беше скъсал с индианските традиции, за да прегърне стремежа на белите към успех.

— А след като успехът си е отишъл, той е нямал нищо меко, на което да падне, нали? — отгатна Лана.

— Точно така. Това е общ проблем. Щом веднъж си се отказал от традиционните вярвания и задръжки, трябва да ги заместиш с нещо друго. Ако индианецът само и единствено приеме свободата на белия човек, без да приема нищо от нашите морални ценности, той няма да има нищо, на което да се опре, нищо, което да му сочи вярната посока. — Загорялото му чело за миг се сбръчка. — Той трябва да постигне равновесие между индианския начин на живот и мислене и този на белия човек. По някакъв начин, но трябва.

Последните думи бяха произнесени с толкова жар, че Лана го изгледа учудено, но не забеляза нищо особено в израза на мъжа освен сянка на умора.

Слънцето безмилостно печеше, а асфалтът под краката им се разтапяше. Жълтата каросерия на пикапа стърчеше над останалите коли на паркинга. Силните чувства, които Джон изпитваше, говорейки на тази тема, връщаха мислите на Лана към индианеца, негов връстник. Беше го нарекъл Очи-които-се-смеят, а Лана бе видяла само тъга и болка в тези очи.

Докато приближаваха пикапа, хвърли поглед към него.

— Бяла салвия. Така ли индианците наричаха жена ви? Капки пот бяха избили по челото и горната му устна. Изглеждаше много блед въпреки слънчевия загар. Лана примига и започна да го наблюдава с професионален интерес. Аларменият звънец зазвъня в главата ѝ.

— Да!

Отговорът му прозвуча като крясък.. Неговата разпаленост изглеждаше като добре премерен ход, с който да скрие силите, които го напуснаха, но Лана забеляза, че ръката му трепери, когато посегна към дръжката на вратата на пикапа.

— Джон, добре ли сте?

Той почти насила я настани на седалката.

— Много добре се чувствам — назидателно отвърна мъжът и тръшна вратата.

Тя неспокойно го следеше, докато заобиколи пикапа, за да седне на шофьорското място. Потеше се обилно. Извади от джоба си една квадратна кутийка. Лана видя, че слага в устата си някаква таблетка, преди да отвори вратата и да седне зад волана.

— Сърцето ли? — попита Лана.

— Всичко ще се оправи. — Джон се облегна назад, отпусна глава на седалката и затвори очи.

Инстинктивно тя хвана китката му и провери пулса.

— Не мърдайте за момент — нареди му Лана, докато следеше стрелката на секундомера на часовника си.

— Обичах я, обичах я много — гласът на Джон крещеше от някаква дълбока лична болка.

— Естествено обичали сте я — каза Лана и се опитваше да го успокои.

В известна степен бе учудена от това твърдение. Имаше чувството, че той не обича жена си. Очевидно едно време бе я обичал, тъй като говореше в минало време. Каквито и да бяха спомените му, каквото и да го вълнуваше, Лана нямаше никакво намерение да се връща на тази тема.

— Била ли сте някога влюбена, Лана? — две неспокойни сини очи уморено я гледаха през сивеещите кафяви мигли.

— Не говорете, Джон. Таблетката вече започва да действа.

— Никога не съм изпитвал подобна безкрайна радост — мърмореше той. — Беше като горяща факла, прогонваща всяка сянка на самота. Но когато човек я загуби, болката остава завинаги.

Настъпи дълго мълчание. Лана разбираше, че силите му постепенно се възвръщат.

— Винаги съм бил егоист, Лана.

— Трудно ми е да го повярвам.

Загрижеността за неговото здраве намаля, колкото да ѝ позволи лекичко да го вземе на подбив.

— Вярно е.

Той се усмихна. Вече не беше толкова блед.

— Винаги съм правил това, което е било по-лесно, поемал съм по най-гладкия път. Винаги съм се опитвал да намеря някой друг, който да разреши проблемите ми, за да се чудя после защо нямам никакъв контрол върху резултатите.

— Ако сте престанал да хвърляте кал по себе си, ще се дръпнете ли, за да карам аз? — Лана отказваше да слуша несправедливите думи.

— Не чухте нищо от това, което казах, нали? — попита обвиняващо Джон.

— Нито дума.

Лана слезе от пикапа и отиде от страната на Джон.

— Преместете се. Аз ще карам.

Тъй като го видя да се колебае с типично мъжко упорство, Лана го предупреди:

— Мога да бъда толкова упорита, колкото сте вие, Джон Бъкенън.

— Добре — прие той с нежелание. — Може да карате... този път. Но сега съм добре. С таблетките номерът винаги минава.

Лана все още се чувстваше неловко. Ореолът на желязно здраве се бе оказал една илюзия. Джон беше уязвим. Когато пристигнаха пред дома ѝ, тя не изключи двигателя.

— Защо не ми позволите да ви придружа до дома? — предложи му тя. — Оттам мога да се върна с автобуса.

— Не съм инвалид. Като медицинска сестра трябва да го знаете, Лана.

— Тя въздъхна дълбоко и се съгласи:

— Прав сте.

— Знаете ли, че може би сте единственият човек, който е загрижен... който наистина е загрижен за това, че мога да имам някакви проблеми със сърцето?

Гледаше я с уважение. Топлотата смекчаваше бръчките, които годините бяха издълбали по лицето му:

— Вие сте загрижена просто защото, че сме приятели. Не вярвам да си давате сметка колко важно е за мен.

— Аз съм сигурна, че и семейството ви също се притеснява... Жена ви и децата ви — настояваше Лана.

— Сигурна ли сте? — учуди се той. — Аз също бих искал да е така!

И преди Лана да успее да коментира съкрушения му вид, добави:

— Ще се видим във вторник, освен ако нямате никакви ангажименти.

— Не, за вторник е добре — прие Лана.

После слезе от пикапа, така че Джон успя да се премести на седалката на шофьора.

Следващия вторник Лана приготви вечеря за двама в апартамента си. Джон беше във весело, шеговито настроение и се смя с нея, сякаш да я накара да забрави тъжните, парливи признания от миналата събота.

Когато Лана стана, за да раздигне масата, той ѝ предложи:

— Искате ли да ви помогна да измием чиниите?

— Не, ще се оправя сама, благодаря — събра чиниите една върху друга и стисна приборите в ръка. — Седнете в креслото и си дочетете вестника.

Хвърли око на чашата му с кафе. Беше празна.

— Искате ли още кафе? Или чай от сасафрас?

— Сасафрас^[1]? — Джон наведе вестника, за да я вижда, и недоверчиво сви вежди.

— Да, сасафрас. Това е чудесно нещо. Действа много ободряващо.

— Е, вие като медицинска сестра сигурно разбирате от тези работи — той лекичко я поднасяше.

— Всички си имаме свои домашни лекове — засмя се Лана.

— Минавам на сасафрас — Джон се усмихна и разгърна наново вестника.

Лана пренесе чиниите в малката кухня, отделена от пространството за всекидневна само от бар-плота. След това се върна при масата, за да изнесе остатъците от вечерята. Когато минаваше зад креслото на Джон, погледът ѝ попадна на заглавието на една

вестникарска колона. Като се наведе, за да го прочете зад гърба му, оправи кичур коса зад ухото си.

— Видяхте ли нещо интересно? — попита Джон и я погледна изпитателно.

— Статията за Фокнър и за спора му с болницата по повод сблъсъка на интересите им. Днес чух доктор Феърчалд да говори за това по телефона — каза Лана, усмихвайки се на първия абзац от статията. — Фокнър е в административния съвет на болницата и, виж ти съвпадение, неговата компания направила най-добрата оферта за построяване на новото крило.

Едно име ѝ изплува между редовете на вестника.

— Джон! Джон Фокнър е собственик на „Строително предприятие «Фалкон»“, компанията, за която работите!

— Така е — каза той. — Лично аз не виждам за какво още може да се спори. Защо възможността от сблъсък на интересите дори не бе подложена на обсъждане, когато поканите за участие в търга бяха разпратени и до другите компании? Предложенията бяха отправени в запечатани пликове, отворени в присъствието на всички членове на съвета. Струва ми се, че в случая става дума за някой, който не може да се примири с мисълта за загубата!

— Точка във ваша полза — съгласи се Лана. — Но и вие трябва да се съгласите, че работата буди известни съмнения.

— Само за подозрителните хора — отговорът бе рязък и мигновен.

Лана присви рамене, защото разбираше неговата лоялност към работодателя му.

— Доколкото съм чувала и чела, Фокнър държал в ръцете си всички парчета от „баницата“ в този град. Би могъл да си позволи лукса да отпусне някое и друго късче и на останалите — каза тя меко, като оставяше впечатление, че не желае да спори по въпроса.

Джон се обърна със стола към нея и я изгледа с любопитство, премигвайки:

— Само не ми казвайте, че имате нещо против богатите!

— Не. Само ми се ще от време на време човек да се поспира и замисля — каза Лана усмихнато. — Джон Фокнър ми се струва доста безмилостен тип.

— Така ли? — Джон продължаваше да я изучава със същия поглед, развеселен и всепрощаващ. — И как успяхте да научите толкова неща за този човек, след като няма и година откакто сте в нашия град?

— Фокнър всъщност е една легенда във Финикс. — Имаше нещо асиметрично в усмивката ѝ. — Няма значение колко е голям градът. Точно в момента, в който пристигнеш, ти казват всичко за най-богатия човек. Носят се слухове за начина, по който закупил стотици акри, практически на безценица, за да ги препродаде на цена двеста или триста пъти по-висока. Ограбил е собствениците на тези земи с купища пари.

Джон отпусна глава назад и се изсмя от сърце.

— Той никого не е измамил. Плащал е винаги цената, която са му искали. Единствено е бил достатъчно хитър да се навърта по тези места в подходящия момент и да препродаде по-късно земята с умерена печалба. Интуицията му е подсказала, че градът ще се разрасне. Залагал е на тази прогноза и е заложил добре. Това не бих нарекъл престъпление.

— Значи е нямал нужда да мами, за да печели, така ли? Мисля, че никога не съм гледала на въпроса по този начин — каза Лана. — Струва ми се, че някои хора се раждат с късмет. Дж.Б. Фокнър трябва да е един от тях.

— Това не зная — добави Джон. — Може и да е имал късмет от някоя гледна точка. Аз... чувал съм да казват, че бил много самотен човек. С пари могат да се купят власт, влияние и връзки, но приятели не се купуват. С тях човек не може да бъде уверен дори в любовта и уважението на собственото си семейство.

— Прав сте. Но когато обикалям града с малкия си фолксваген и се измъчвам, а покрай мен профучи някой кадилак с климатична инсталация, много ми е трудно да изпитам състрадание към хората, които се возят в него — засмя се Лана. — Прекалено съм заета, за да изпитвам съжаление и към себе си. Едно време го наричаха с една дума, която днес не е на мода — завист.

— Това е най-чистосърдечното признание, което никога съм чувал! — Джон решително сгъна вестника. — Току-що спечелихте човек, който да ви подсуши чиниите.

Той последва Лана в кухнята и забеляза купчината рула с мостри за облицовка и тапицерия.

— Какво е това? Да не би да сте решила да сменяте тапетите на къщата?

— Да. Искам нова облицовка на банята. Това ще бъде добър подарък за рождения ми ден.

Тя остави салатиерата и взе една от мострите, за да му покаже какво е избрала.

— Какво ще кажете за тази?

— Приятна е. — Но дори не се обърна да я погледне. — Кога е рожденият ви ден? Никога не сте ми казвали.

— Петък, идущата седмица, но се опитвам да го забравя. Ще навърша двадесет и шест години и мисля, че е време да престана да ги броя.

— Когато стигнете моята възраст, тогава ще престанете да ги броите — сухо вметна Джон.

— Да... е, току-що реших, че няма да имам съпруг, който да се грижи за мен, когато стана, на вашата възраст, затова ще е по-добре отсега да заделям пари, за да се грижа за себе си.

— Не е лоша идея — подкачи я той. — Една стара мома винаги трябва да има малко скътани парици във вълнения си чорап!

— Благодаря!

Тя го стрелна с поглед и размаха лъжицата. Гневът ѝ бе много смешен.

— Какво ще правите, за да отпразнувате рождения си ден?

— Имам много възможности. Какво ще кажете да дойдете на вечеря у дома? — попита Лана.

— Имам по-добра идея. Ще ви изведа навън да хапнем бифтек.

— Уредихте си срещата — съгласи се Лана, кимвайки решително с глава.

[1] сасафрас — храстовидно растение с листа, подобни на дафиновите, растящо по атлантическото крайбрежие на американския континент, (lat. — *Laurus sassafras*) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Бяла покривка, свещи, шампанско... не очаквах всичко това, Джон!

Танцуващите пламъчета на свещите хвърляха огнени отблясъци по гъстите тъмни коси на Лана. Позлатените гребенчета, с които я бе прихванала от двете страни на лицето, проблясваха. Тя взе чашата с пенливо вино и я вдигна за здравето на събеседника си.

— Благодаря!

— Това е специална вечер — припомни ѝ той с топъл, малко глух глас. — Трябва да празнуваме рожден ден.

Лана отпи от шампанското, потискайки смеха от гъдела, който пръскащите се мехурчета предизвикваха под носа ѝ.

— Ще бъде ужасно, ако кихна, нали?

— Ще бъде проява на лош вкус — той цъкна с език в знак на дълбоко несъгласие.

— Сигурна съм, че метр д'отела би изразил неодобрението си по своя надменен начин — прошепна Лана, хвърляйки поглед на дребното човече, което придружаваше една двойка до масата.

— Няма да посмее. Ще го уволня за това, че ви е развалил рождения ден — заплаши Джон.

Лана постави чашата на масата и прекара пръст по крехката ѝ дръжка. Светлата пенлива течност в чашата бе малко по-светла от кехлибарената рокля, която носеше. Материята ѝ приличаше, на бита сметана и подчертаваше меките гънки на нейната фигура.

— Чувствам се като това шампанско — отбеляза Лана. — Шумяща и опияняващо бляскава. Това празнуване на рождения ден е доста по-приятно отколкото сред тълпа от хора. Но откъде познавате всички тези чудесни ресторантчета, закътани от хорския поглед. Тук има всичко — атмосфера, усет за ненатрапчива елегантност, дискретност.

— Защо мислите съм го избрал? Тук вода всичките си приятелки.

— Джон тихичко се засмя и се наведе към нея със заговорнически вид:

— Всички мъже в това заведение ми завиждат — в очите му играеха

закачливи пламъчета. — Всички се питат дали сте ми внучка, или любовница. Не чувате ли как жените питат какво ли прави този възрастен мъж с толкова млада и привлекателна жена?

— Уверена съм, че биха искали да са в компанията на мъж с толкова изискан външен вид — отвърна му Лана.

Чупливата коса с цвят на опушено сребро, жива и гъста, проблясваше при светлината на свещите. Държеше се непринудено в тъмния костюм с вратовръзка, с подчертани обноси, мъжествен по някакъв зрял и ненатрапчив начин.

— Тези дрехи много добре ви стоят. Знаете ли, че за първи път ви виждам в облекло, различно от работното?

— Не съм бил цял живот нощен пазач. И престанете да си гледате часовника! — остро ѝ нареди той.

— Мисля, че трябва да поръчваме — оправда се Лана. — Не знам колко време ще трябва да чакаме, за да сервират, а не искам да закъснявате за работа.

— Не ви ли казах? — Джон се изправи на стола. — Тази нощ съм свободен, така че няма къде да бързаме.

— Не, не сте ми казвали.

Първоначалното приятно впечатление от обстановката премина. Внезапно израз на вина се изписа по лицето ѝ и замъгли очите ѝ. Внимателните очи на Джон го забелязаха:

— Нещо не е наред, така ли?

— Мислех си...

— Какво? — настоя Джон.

Лана се усмихна и го предупреди:

— Няма да ви хареса.

— Тогава вината е моя, че попитах. За какво става дума?

— Когато един мъж в петък вечер е свободен, той трябва да я прекара с жена си и семейството си.

Погледите им се срещнаха, докато извъръщаше глава. Джон никога не бе обсъждал с Лана подробности от семейния си живот, но тя знаеше, че отношенията с жена му бяха странни от беглите забележки, които той правеше.

— Понякога се случва жена ми да е извън града — съобщи Джон. — Замина на север, при приятели заедно със снаха ми и внука ми. Синът ми пък има други ангажменти тази вечер. Така че, ако бях

останал у дома, щях да бъда сам. Вечерята с вас по никакъв начин не влияе на семейните ми задължения.

Любопитството ѝ бе напълно удовлетворено. Много хора на неговата възраст щяха да говорят безспир за децата и внуците си, но той споменаваше своите доста рядко.

— Не се ли разбирате със синовете си? Не зная дори имената им — отбеляза Лана. — Във Финикс ли живеят?

— Големият ми син живее тук. — Направи кратка пауза. — Малкият има буден ум и огромни възможности, но изглежда няма никакви амбиции. Не се разбираме твърде добре. Сега големият ми син... Струва ми се, че прилича на мен в много отношения. — Погледна нагоре и очите му се навлажниха. — Не знам дали съм ви казвал, но никога не съм имал жена за приятел. Може би трябваше да кажа приятел, който е жена!

Той се поправи и засмя.

— Обратното важи за мен — отвърна Лана, като си даде сметка, че той пак променя темата, но ако не искаше да говори за семейството си, тя нямаше да настоява. — Никога не съм имала истински платоническа връзка с мъж. Това ми е за пръв път.

— Времето, което прекарах с вас, ме направи щастлив, какъвто не съм бил от години. По някаква странна причина хората не говорят за това с човека, когото ценят, но аз искам да знаете какво мисля.

Сълзи напиреха в очите ѝ, когато правеше сериозното, вълнуващо признание, затова той незабавно примижа и вдигна чаша.

— Стига толкова сантименталности. До края на вечерта само ще ядем, ще пием и ще бъдем весели. Честит рожден ден, Лана!

Чашата с шампанско на Лана никога не се изпразни до дъно, защото Джон ѝ доливаше въпреки веселите ѝ протести. Полският сочен бифтек, който сякаш излизаше зад ръбовете на чинията, бе гарниран с връхчета аспержи и печен на фурна картоф, от който капеше топено масло и кисела сметана. Вкусната вечеря завърши тържествено с миниатюрна торта за рожден ден, украсена с една запалена свещичка. Най-приятно от всичко обаче бе живият разговор, прекъсван само за времето, необходимо да се преглътне някой залък.

Доволна и леко пийнала, на Лана не ѝ се щеше да помръдне, когато Джон спря пред дома ѝ автомобила комби, взет на заем. С усилие изви глава да го погледне с щастлива и отнесена усмивка.

— Искате ли да се качите да пием кафе? — покани го тя.

Джон се поколеба, но прие.

— С удоволствие.

Лана усети нотка на умора в гласа му.

— Уморен ли сте?

— Твърде стар съм вече за толкова пиене и толкова лудории — пошегува се той, слизайки от колата.

Лана усети, че краката едва я държат, когато той ѝ помогна да слезе. От чистия пустинен въздух и алкохола ѝ се зави свят. Залитна и се облегна на ръката му, която я придържаше под лакътя.

— Зави ми се свят — призна тя и се засмя. — Ще имам нужда от повече от една чаша кафе. Ободрява след запиване с приятели, нали, Джон?

— Зная отлично средство за лекуване на главобол. Искате ли да ви го кажа, ако ви се наложи да го приложите утре сутринта?

Намигна ѝ, шегувайки се с нейното преливане, докато я водеше към входа на дома.

— През целия си живот никога не съм имала главоболие и никога не съм страдала от препиване с шампанско.

Пред входа на апартамента тя прерови вечерната си чантичка, за да намери ключа.

— По-добре дайте на мен — каза Джон, когато най-после намери ключа, но ѝ бе трудно да го пъкне в ключалката.

— С удоволствие.

Даде му ключа и се отдръпна назад.

Точно срещу входа на апартамента ѝ се отвори една врата, от която излезе госпожа Морган с мъртвешки бледо лице. Лана моментално се притесни.

— Нещо не е наред, госпожо Морган?

— Грип. Отново има епидемия. Хвана ме тази сутрин. Не мога да отида на работа в това състояние, нито дори да пера на ръка. А вечер е единственото време, в което може да се намери свободна перална машина в пералнята.

— Точно така е! — промърмори Лана в израз на съгласие. Но при вида на Джон в тъмен костюм Силвия Морган вече бе забравила за какво говорят. Тя толкова внимателно го оглеждаше, че Лана се почувства задължена да ги представи.

— Мисля, че не се познавате, нали? — започна тя. — Джон, това е моята съседка госпожа Силвия Морган. Моят приятел Джон Бъкенън.

— Щастлив съм да се запозная с вас, госпожо Морган. — Джон отвърна на представянето с учтиво кимване на глава и върна ключовете на Лана.

— Не се познаваме, нали? — Госпожа Морган сви вежди и изви глава настрани.

— Сигурен съм, че никога не сме се срещали. — отвърна Джон, леко развеселен.

— Изглеждате ми толкова познат! Знам, че съм ви виждала някъде, но не зная къде. Подобни неща ужасно ме дразнят — въздъхна жената. — Изглеждате ми точно като някой, когото познавам.

— Имам точно такъв тип лице — каза Джон усмихнато. — Хората непрекъснато ми казват, че съм приличал на някой братовчед или на някой от телевизията.

— Вероятно е истина. — Госпожа Морган премисляше тази възможност. — Може би напомняте някой артист. Не бях се замисляла.

— Казахте, че имате пране в пералнята? — намеси се Лана.

— Да. Да, така е. — Жената се колебаеше и не се решаваше да си тръгне. — По-добре ще е да ида да го простра, иначе ще трябва да стои цяла нощ. Във всички случаи ще трябва да го сторя.

Лана не помръдна и на сантиметър към апартамента. Наблюдаваше как съседката върви по дългия коридор към пералнята. Силвия Морган спря на завоя и погледна назад. После изчезна.

— Чакаше да види дали ще ви пусна вътре — обясни Лана, докато влизаше у дома си пред Джон. — Убедена е, че вие сте моят богат приятел.

Джон се засмя, но не така непринудено както друг път.

— Това не ме учудва. До подобно заключение биха стигнали мнозина, ако ни видят заедно...

Прекося стаята и се отпусна тежко на един хромиран стол пред масичката за закуска.

— Опитайте се да побързате с това кафе. Старите ми кокали имат нужда от нещо, което да ги ободри и раздвижи.

— Водата много бързо ще заври — обеща Лана и изчезна в кухнята.

Обувките на висок ток изглежда увеличаваха чувството ѝ на нестабилност, затова ги събу с един шут. Стъпалата ѝ се наслаждаваха на хладния под. Напълни един съд с вода и го сложи на газовата горелка на печката, но по грешка включи друга. Извърна се прекалено рязко към шкафчето и се хвана за ръба, защото главата ѝ се замая.

— Казах ли ви, че съм поръчала облицовка за банята? — извика на Джон, докато вадеше две чашки от шкафчето. — Трябва да я докарат идната седмица. Ще ми помогнете ли да я сложа другата събота? Джон?

Лана се обърна и погледна към масичката за закуска. Столът, на който седеше Джон, беше празен. След това видя тялото му на земята. За миг изтрезня.

— Боже Господи! — промълви тя.

Годините професионален опит ѝ попречиха да изпадне в паника. Спусна се към лежащия по корем мъж и с усилие го извърна по гръб, защото бе много тежък. Разхлаби вратовръзката, откопча копчето на ризата и нагласи главата му така, че да може да диша по-леко. Пръстите ѝ напипаха вената на врата и усетиха пулса. Разсеяно забеляза отворената кутийка и таблетките, пръснати по пода близо до него.

Остави го за миг, за да отиде до телефона и набере номера на бърза помощ, Гласът ѝ беше ясен и отчетлив, докато даваше името и адреса и настояваше незабавно да се изпрати линейка. Предупреди ги, че по всяка вероятност става дума за сърдечен удар. Разговорът продължи около тридесет секунди.

Сигурна, че помощта и необходимата апаратура ще пристигнат всеки момент, Лана започна да мисли за няколко неща едновременно. Първото, продиктувано от професионалния ѝ инстинкт, бе да се съсредоточи върху пациента си, докато наостряше слух да долови воя на сирената.

Укоряваше се, че не е забелязала предупредителните симптоми, които щяха да я държат нащрек. Вероятно Джон умело ги бе прикривал, за да не ѝ развали рождения ден.

Сякаш векове изминаха, преди да чуе пронизителния вой на сирената. Лана съзнаваше, че бяха изтекли само няколко минути, но на нея ѝ се сториха безкрайни. Врати се блъскаха, по коридора се чува

забързани стъпки към нейната врата, възбудени гласове питаха нещо и най-после някой решително похлопа на вратата ѝ.

Лана извика:

— Отворено е. Влезте бързо!

Вратата се отвори и влязоха двама санитарни, облечени в бяло. Мъкнеха кутии с медицинска апаратура и изтласкаха Лана. Испита искрена благодарност към тях, щом видя как нещо поемат положението в свои ръце.

Единият от мъжете задаваше непрестанно въпроси:

— Ваш роднина ли е?

— Не, само приятели сме. — Облегна се, залитайки на масата, като съзнаваше, че трепери от шока.

— Име?

— Джон Бъкенън.

— Възраст?

За миг се поколеба, сетне решително тръсна глава, за да си вдъхне кураж:

— Шестдесет и три.

— Знаете ли дали в миналото е имал сърдечни заболявания? Какви мерки са били взети?

— Да. Таблетките там на пода. Указанията трябва да са написани на кутийката.

Мъжът я вдигна заедно с една от таблетките.

— На кутийката не пише нищо. Знаете ли дали е, взел от таблетките?

— Не. Бях в другата стая — поясни Лана. — Чух го да пада.

Миг по-късно санитарят проговори:

— Положението му позволява да бъде транспортиран.

— Моля ви, може ли да го придружа? — попита Лана.

— Разбира се.

Лана изтича в кухнята, за да obuе обувките си.. Спря се за миг да изгаси горелката и последния момент се сети да вземе чантичката си.

Мъжете изтикаха количката и подминаха госпожа Морган, която гледаше с широко отворени очи в коридора пред апартамента на Лана.

— Какво стана? Сърдечен удар ли получи?

Жената засипваше с въпроси Лана, а тя не ѝ обърна никакво внимание, не отговори и бързо изтича след санитарите.

— Знаех си аз, че ще се случи нещо подобно. Мъж на тази възраст не бива много да се вълнува.

Мисълта на Лана напълно изключи значението, което тези думи можеха да имат. Тя се качи отзад в линейката.

Вратите се затвориха с трясък, колата потегли сред воя на сирената и мигащата светлина на въртящата се на покрива лампа. Пристигането на линейката пред входа на спешната медицинска помощ на болницата даде начало на една процедура, която Лана до болка познаваше. Но въпреки това сцената ѝ се стори нереална. Медицинските сестри и санитарите, които чакаха пред вратата пациента в количката, за да го закарат по коридора; точните нареждания, прошепнати спокойно и авторитетно, характерната миризма на болница — бяха част от един кошмар. Медицинската сестра от приемната спря Лана.

— Нуждаем се от някои сведения, госпожице. — Бялата престилка с касинката, прикрепена с две фиби в сивеещите кестеняви коси, ѝ преградиха пътя; една ръка мило, но решително я хвана за ръката.

— Лана проследи с поглед количката, която изчезна зад вратата, клатушкайки се. Зашеметена, тя се опита да си спомни какво ѝ говореше медицинската сестра.

— Да, разбира се.

Последва жената в чакалнята на малък кабинет, където откри стол с права и твърда облегалка, на който да седне. С ръце, стискащи коленете, Лана повтори скромните сведения, които вече бе дала на санитарите от линейката.

— Знаете ли къде живее господин Бъкенън? Неговият адрес?

Професионалният тон не криеше и следа от симпатия. Преките въпроси целяха единствено да се вземат необходимите данни, без да предизвикат никаква емоционална реакция.

— Живее тук, във Финикс. — Като се опитваше да си припомни нещо, Лана прекара пръсти през косите си и свали едно гребенче. — Не зная адреса.

— Знаете ли домашния му телефонен номер? — попита медицинската сестра.

— Не го зная. — Лана поклати глава.

— Има ли близки, роднини? Някой, когото да предупредим? — гласът бе все така спокоен, помагайки на Лана да запази хладнокръвие.

— Има жена. Името ѝ е Кетрин — припомни си тя и усети краткия въпросителен поглед, който сестрата ѝ хвърли, но искрицата любопитство бе мигновено потушена. — Каза, че била извън града... Някъде на север, на гости на някого. Джон каза, че снаха му и внук му трябвало да я придружат.

— А сина му? Може би знаете къде можем да го намерим? — подсказа ѝ сестрата.

— Не. Джон каза, че тази вечер имал някакъв ангажимент. Не съм ви от голяма полза, нали? — въздъхна Лана, докато зъбците на гребенчето бодяха дланта ѝ...

Тръсна глава:

— Чакайте! Джон работи за строително предприятие „Фалкон“. Нощен пазач е на един от строежите им, новия медицински център. Там сигурно имат данните му.

— Видяхте ли? Все пак нещо знаете! — каза сестрата и се усмихна окуражаващо.

По коридора на болницата настъпи внезапна суматоха. Тихи гласове възбудено говореха и Лана се опита да вникне в този шепот. Една забързана медицинска сестра влезе и остави пакет с личните вещи на Джон на колегката си от приемната. В очите на сестрата зад гишето проблесна вълнение.

— Навън е страшна паника — шепнеше тя критично и настървено. — Следващия път кажи на тези от линейката да пишат пълните имена. Човекът отатък е Джон Бъкенън Фокнър.

За Лана това име изплющя като шамар.

— Трябва да има някаква грешка! — запротестира тя.

Сестрата се извърна и сякаш за пръв път я виждаше. Такива погледи Лана бе срещала и по-рано. Погледът на старшата сестра, леден и стоманен, недвусмислено даваше да се разбере, че няма да търпи глупости.

Сестрата от приемната съобщи името ѝ:

— Това е госпожица Маршал. Била е... с жертвата, когато е получил удара.

— Това е Джон Бъкенън — упорстваше Лана. — Познавам го от месеци. Той е нощен пазач, за Бога. Не мога да разбера как ви е

хрумнала идеята ...

— От портфейла му госпожице Маршал, който взех, за да търся евентуални сведения от медицински характер. След като взех личната му карта, познах, че това е Джон Б. Фокнър.

Погледът ѝ се плъзна по лицето на Лана, по кехлибарената рокля, която подчертаваше класическите форми на фигурата ѝ.

— Сигурна съм, че вие сте имали някакви лични причини, за да държите в тайна неговата самоличност.

При този намек гъста руменина покри бузите на Лана, но тя отвърна:

— Грешите, сестро. Аз го познавах като Джон Бъкенън и затова дадох това име.

— Сега е без значение кой кого е измамил. — Медицинската сестра вдигна поглед от Лана и се обърна към подчинената си: — Има много телефонни номера, на които да звъним в екстремн случа. Добре ще е да се опиташ да се свържеш с някого. — И като се завъртя на пети, старшата сестра мигом напусна кабинета. Обувките ѝ с гумени подметки не издаваха никакъв звук. Чу се само лекото шумолене на бялата престилка.:

Лана погледна още веднъж събеседницата си и повтори със сдържан глас:

— Не знаех.

Жената се усмихна за миг, но не даде никакъв пряк отговор:

— Ще имате ли нещо против да седнете в чакалнята, госпожице Маршал? Ще ви повикам, когато има нещо ново за здравословното му състояние.

— Благодаря.

Лана се изправи покрусена. Присъствието ѝ бе излишно, затова се оттегли в празната чакалня при входа на спешната помощ и се зае с късащото нерви очакване.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лана седеше превита на две на стол, тапициран с изкуствена материя. Държеше в шепи картонена чаша с кафе. Течността бе непокътната. Някой ѝ я бе донесъл преди час. Изправи се, прекара ръка през косите си и въздъхна.

Ням въпрос се четеше в погледа, с който следеше дежурната медицинска сестра на гишето. Жената поклати глава, с което искаше да ѝ каже, че няма нищо ново. Състоянието на Джон си бе същото. Джон... или Дж. Б. Фокнър... Все още не можеше напълно да възприеме, че бяха едно и също лице. Джон или Дж. Б. Фокнър, нейният единствен приятел, когото бе докарала дотук, името нямаше значение.

Хвана се за мисълта, че все още е жив. Това поне даваше надежда. Нямаше съмнение, че получава най-добрите грижи. Не липсваха апаратура, персонал или специалисти, които да държат под постоянен контрол монитора с данните за неговото здравословно състояние — белег за влиянието, което името на Джон Б. Фокнър упражняваше.

Телефонният звън отново привлече вниманието на Лана към дежурната медицинска сестра. Наостри слух, за да чуе думите на жената!

— Да, докторе. Успяхме да открием жена му по телефона преди около два часа — говореше сестрата. — Тя се намира в ранчото им в северна Аризона. Ще тръгне незабавно с частния им самолет.

Настъпи дълго мълчание.

— Синът му ли? Не. Камериерката каза, че излязъл вечерта и не знае къде можем да го открием. Оставихме му съобщение да се свърже с болницата, щом се прибере.

Тишина.

— Да, докторе. Добре.

Когато медицинската сестра затвори телефона, Лана остави чашата с кафе на масата сред пръснатите списания и стана рязко, за да отиде при нея. Безпокойство гореше в погледа ѝ.

— Беше лекарят, нали? — попита тя. — Как е Джон? Какво казва докторът?

— Съжалявам, госпожице, но състоянието му все още е критично. Не мога да ви дам никакви сведения освен тези — отвърна жената.

— Но сигурно можете да ми кажете нещо по-точно — упорстваше Лана. — Дошъл ли е в съзнание? Дадоха ли...

— Разберете, госпожице Маршал — сестрата твърдо я прекъсна. — Докато семейството му не бъде в течение за състоянието му, не можем да ви дадем никакви подробности. Може би ще е по-добре да си отидете у дома. Тук повече нищо не можете да направите.

— Не — Лана решително отхвърли това предложение и тръсна глава. — Ще чакам.

Обърна се и се върна на стола с изкуствена зелена тапицерия. Главата ѝ бучеше. Гадеше ѝ се. Не знаеше доколко това състояние се дължеше на нерви и доколко на изпития алкохол. Разтри с пръсти определени точки от веждите си, което малко я облекчи.

— Моля те, Господи, моля те! — помоли се тя нечуто, а гласът ѝ се превърна в хлипане.

Преглъщайки сякаш някакъв огромен залък, Лана се опита да овладее чувствата си. Очакването и усещането, че е излишна, я изтощаваха, но нищо нямаше да спечели, ако оставеше емоциите да я надвият. Искаше ѝ се да има някой до себе си, с когото да поговори, нещо, което да я откъсне от постоянния тормоз за състоянието на Джон. Като медицинска сестра Лана знаеше, че близките часове ще са решаващи. Вдигна очи, опитвайки се да се съсредоточи върху нещо друго.

Влезе една двойка, която привлече вниманието ѝ. Бе поразена от очевидния контраст между мъжа и жената. Не беше разликата във възрастта. Бе нещо по-дълбоко от тази очевидна разлика.

Годините се бяха отнесли милостиво към жената. Стройната младежка фигура не бе се променила. Носеше пола и жакет в модерен ябълковозелен цвят. Костюмът хармонираше с копринената блуза на едри цветя. Оставяше впечатление, че е по-висока — ефект, постигнат благодарение на фините точета на обувките. Те властно потракваха, привличайки вниманието на околните. Косите ѝ бяха светлокестеняви, прическата проста, но изискана, позволяваща на посребрените кичури

да ѝ придават благороден оттенък. Но това, което правеше най-силно впечатление, бе царственото държане на жената.

За разлика от нея мъжът изглеждаше най-обикновено. Мълчалив като среднощна сянка, вървеше редом с жената. Походката му бе мека и плавна. След всяка крачка безшумно идеше следващата. По начина, по който кръжеше около жената, Лана можеше да си помисли, че поведението му ще бъде угодническо. Нищо подобно — стегнати плещи, изправен гръб, без стойката да бъде подчертано военна. Главата бе леко наклонена, но в това нямаше и следа от сервилност. В поведението му личеше сдържаната гордост на човек, който не натрапва на другите собственото си превъзходство, но е дълбоко убеден в него.

За разлика от жената мъжът не се опитваше да бъде център на вниманието на околните. Очевидно тя командваше, въпреки че му стигаше едва до гърдите. И дрехите му са били подбирани така, че да не привличат вниманието, но кафявите панталони и бежовата риза не скриваха мъжествената хубост на стройното тяло. В орловия профил смътно се долавяше някаква неумолимост. Сякаш скулптор бе изваял бронзовите черти на лицето, загоряло от слънцето. Косите му бяха гарваново-черни, много къдрави, на челото отметнати настрани сякаш небрежно.

Въпреки привидното му равнодушие Лана разбра, че мъжът следи внимателно всичко, което става наоколо. Погледът му улавяше и запечатваше подробностите, като поглъщаше инстинктивно онова, до което се докоснеше всеки мирис и звук.

Тези впечатления се запечатаха в съзнанието на Лана някак абстрактно. Нито едно от тях не я развълнува. Интересът ѝ към двойката изчезна със същата скорост, с която се бе породил. Още веднъж мъчителна тръпка разтърси цялото ѝ тяло при, мисълта, че Джон лежеше незнайно къде в болницата, омотан в маркучи, жици, сред всякакъв инструментариум, за да може мониторът постоянно да отчита данните за неговото състояние.

Докато търсеше нещо друго, което да я разсее, Лана се извърна и взе чашата с кафе от масата с нахвърляни безразборно списания. Отпи глътка течност, ледена и горчива. По невидимия път, по който мисълта се връща към мозайката от дребни житейски грижи наред борбата на живота със смъртта, Лана започна да се тревожи дали е загасила газта,

след като бе сложила вода да заври на котлона, и дали е заключила вратата на апартамента. Отговорите на тези въпроси изведнъж придобиха първостепенно значение за нея. Трябваше непременно да се обади по телефона на госпожа Морган и да я помоли да провери.

Жената спря пред плота на рецепцията и се представи:

— Аз съм Кетрин Фокнър. Искам да видя съпруга си. От нейното държане и от тона на гласа ѝ се разбираше, че тя не моли за разрешение за нищо и никого. Прав, полуизвърнат, Сокола стоеше малко по-назад ѝ наблюдаваше как медицинската сестра ще реагира на острото властно искане на Кетрин Фокнър. Въпреки че за миг се обърка от заповедта на Кетрин и от очевидната ѝ важност, сестрата бързо се съвзе.

— Един момент, ако обичате — помоли тя и вдигна слушалката на телефона.

С тих глас съобщи за тяхното пристигане на невидимия събеседник от другата страна на жицата. Сетне промърмори нещо утвърдително. След като окачи слушалката, леко се усмихна на Кетрин:

— Доктор Сандерсън ще дойде незабавно, госпожо Фокнър. Ако желаете, седнете...

Медицинската сестра не можа да завърши изречението, защото Кетрин вече ѝ бе обърнала гръб. Думите застинаха на устата ѝ при тази неучтива проява. Докато се насочваше към чакалнята, по лицето ѝ не се четеше никаква видима следа от вълнение. От безпокойството, което личеше в погледа ѝ, можеше да се съди, че мъжът, който лежеше в болницата, е някой познат, а не собственият ѝ съпруг.

Но Сокола бе забелязал, че Кетрин хапеше пръсти по време на полета от Финикс, и се бе чудил как може да изпитва каквото и да било чувство към човека, за когото се беше омъжила. Понякога се възхищаваше на нейната неизтощима преданост, понякога смяташе за пълна лудост несподелената ѝ вяност.

През всичките години той не успя да преодолее чувството, което го привличаше към тази жена. Отдавна бе престанал да чака каквото и да е израз на признателност или обич, немислима от страна на Кетрин. Омразата, която изпитваше към него, имаше дълбоки корени. Той беше неоспоримият плод на съпружеската му изневяра, едно постоянно напомняне, че се бе венчала за човек, който малко се интересуваше от

нея. Заради безразличието си към нея Джон не можеше да се засегне от ревнивия ѝ гняв или от трогателната ѝ жажда за обич.

От странното съчетаване на тези обстоятелства се развиха особените отношения между Сокола и Кетрин. Тя съзнаваше какви чувства изпитва към нея. Ирония на съдбата бе да дири обичта на мъжа си и да я получава от незаконородения му син. Затова използваше Сокола, като по този начин, прехвърляше отмъщението си върху него, тъй като то не можеше да застигне мъжа ѝ. Така бе и в случая, когато бе пожелала той да пилотира двумоторния самолет, собственост на семейството, за да я отведе при тежко болния Джон.

Желанието ѝ не бе израз на съчувствие, а точно обратното. Като го викаше в кризисния за семейството момент, тя искаше той да се почувства изолиран. Искеше Сокола да бъде в болницата, близо до баща си, но да няма възможност да го види заради строгите болнични правила, които допускаха до болния само най-близки роднини. Джон никога не бе признал Сокола за свой незаконороден син нито в частния си живот, нито с официален акт.

Роден в индианска колиба и без кръщелно свидетелство, Сокола не можеше да докаже самоличността си. Не, за него винаги щяха да говорят като за метис, тази смесица на индианската кръв с кръвта на белите. А белите, които знаеха истината, щяха да отрекат — Том Роулинс и жена му, които изпитваха огромна неприязън към него заради дъщеря им, а също и малцината каубои, работещи в имението по времето на историята между Джон и майка му, щяха да се страхуват да не изгубят мястото си, защото едва ли щяха да намерят друго — както поради напредналата си възраст, така и поради влиянието на името Фокнър.

От друга страна, Сокола бе придружил Кетрин не защото желаше да бъде близо до баща си. Въпреки че си даваше реална сметка за нейното отношение, той все пак бе тук заради нея. Тя можеше да има нужда от него и в такъв случай трябваше да и е подръка.

Едва доловимият звук на вратите на асансьора, които се отваряха, привлече вниманието на Сокола. Висок мъж с посивели коси, облечен в зелена престилка, се отправи с решителни крачки към тях. При вида на Кетрин той засия. Докторът бе олицетворение на професионалната компетентност. Но зад тази маска Сокола забеляза

дълбоко прикритото напрежение на човек, чиито познания и професионални умения се сблъскват с проблем, който едва ли може да намери разрешение.

Колкото повече мъжът приближаваше, толкова повече вниманието на Сокола се превръщаше в безразличие. За него той можеше да има някакво значение само дотолкова, доколкото можеше да бъде полезен на Кетрин.

— Госпожа Фокнър? — гласът на доктора бе учтив и почтителен, с нотка на безпокойство. — Аз съм доктор Сандерсън. Щастлив съм, че най-сетне пристигнахте.

— Как е той? — Кетрин преглътна една сълза, премигвайки неколккратно с високо вдигната глава.

— Правим всичко, което е по силите ни, уверявам ви, госпожо Фокнър! — отговори ѝ докторът без заобикалки. — Нашето кардиологично звено е едно от най-добрите в щата.

— Искам да го видя — заяви тя с тон нетърпящ възражение.

Лекарят хвърли поглед на Сокола, сякаш очакваше да се намеси, но той се държеше настрана и мълчеше.

— Господин Фокнър още не е дошъл в съзнание, но естествено можете да го видите за няколко минути. Ако желаете да ме последвате, ще ви отведа при него.

Лекарят се дръпна настрана, за да пусне пред себе си Кетрин, която погледна Сокола:

— Чакай ме тук, Соколе!

Заповедта му отреждаше всъщност ролята на ординарец, която вече бе приел, затова само кимна с глава в израз на мълчаливо подчинение.

Миг по-късно Кетрин тръгна, давайки възможност на лекаря да я придружи до асансьора. Сокола засече някакво движение в зрителното си поле. Беше жената, която забеляза в чакалнята при тяхното пристигане. След като бе ходила до телефона, сега тя бързаше към тях. Напрежението и безпокойството бяха оставили дълбоки следи върху бледото ѝ лице.

— Докторе? — гласът бе тих и сдържан.

Когато докторът се поколеба, несигурен какво да стори, Кетрин открито демонстрира нетърпението и неодобрението си, което изглежда усложни неловкото положение, в което се намираше

докторът. Той погледна Кетрин с любопитство и внимание, сякаш очакваше някаква реакция. Поведението му пробуди вниманието на Сокола.

— Сестра! — докторът се обърна към възрастната жена в бяла униформа. — Заведете госпожа Фокнър до реанимацията. Ще дойда след малко.

Изглежда тази промяна на придружителя не се хареса на Кетрин, но младата жена видимо се отпусна при това изявление на лекаря. Тя впери поглед в Кетрин и отвори уста, за да каже нещо. Но Кетрин я подмина рязко и последва медицинската сестра, без да ѝ даде възможност да говори. Брюнетката за миг забрави пренебрежителното отношение и се обърна към доктора.

— Как е той? Как е господин Фокнър? — добави името, за да поясни въпроса си, и Сокола, я загледа внимателно. Каква ли беше причината за нейния интерес към Джон?

Докторът повтори търпеливо предишните си думи.

— Правим всичко възможно.

Лешниковите ѝ очи гневно проблеснаха:

— Аз съм медицинска сестра. Искам да зная какво е състоянието му — заяви тя решително.

— Шансовете му са малко, госпожице Маршал — гласеше отговорът. — Вече е имал два удара. Цяло чудо би било, ако оживее след трети.

Въпреки увереността си, че ще съумее да приеме истината, смъртно пребледня. Ударът бе много силен и тя широко разтвори очи. Отвори уста, но не можа да пророни и дума..

Сокола се доближи до тях.

— Коя е тази жена?

Въпросът бе отправен към доктора, но погледът му внимателно изучаваше жената, показала такава голяма загриженост за Дж. Б. Фокнър.

Косите ѝ напомняха купчина черно кадифе с приятни меки гънки. Макар и разчорлени, бяха красиви. Чертите на лицето ѝ, взети всяка поотделно, не представляваха нищо особено. Но това съчетание от кръгли лешникови очи, класически скули и месести устни, определено бе много привлекателно. Семпла рокля в светлозлатист цвят обгръщаше стройната и все пак сочна фигура. Стегнатият бюст

повдигаше плата на роклята при всяко вдишване. При друг случай Сокола би изпитал силно желание към подобна жена, но сега интересът му към нея бе продиктуван от нещо далечно на физическото привличане.

— Госпожица Маршал е била с господин Фокнър, когато е получил пристъпа — обясни доктор Сандерсън с несигурен глас.

Сокола стисна зъби, обзет от неудържим пристъп на гняв. Гневеше се срещу баща си заради скрития зад тези думи намек и унижението, на което Кетрин щеше да бъде подложена.

— Къде стана това? — въпросът изплющя като бич и пробуди жената от нейното зашеметено състояние.

— В апартамента ми — отвърна тя.

Сокола възпря яростта си и отмести поглед от жената към лекаря.

— Имаше ли вече допитване от страна на средствата за информация? — попита решително той:

— Струва ми се само едно или две — отвърна докторът, следейки насоката на собствените си мисли. — Болницата е разпространила само много кратки бюлетини за здравословното състояние на господин Фокнър. Никакви подробности.

— Във всеки случай искам имената на всички, които знаят при какви обстоятелства е получил удар.. Болницата не трябва да изнася никакви сведения, отнасящи се до Дж. Б. Фокнър. Каквото и да е сведение за пресата ще се дава от семейството му. Разбрахте ли докторе? — нотка на заплаха като стоманено острие прониза думите, които Сокола произнесе със спокоен глас.

— Чудесно — израз на облекчение се изписа по лицето на мъжа, който сякаш бе отхвърлил от плещите си тежко бреме. — Ще кажа на сестра Бъроуз на гишето в приемната да ви даде имената.

— Добре. Междувременно има ли някое място, не толкова шумно, където... госпожица Маршал да чака?

Направи кратка пауза и хвърли поглед към жената, преди да произнесе името ѝ. Изглежда странното положение ѝ беше безразлично. Беше зашеметена от всичко, което се бе случило през тази вечер, за да се безпокои за последствията, които можеше да има за семейството на Джон.

Лекарят се замисли за миг над искането на Сокола.

— Залата за персонала може да предложи по-добри възможности за усамотение на госпожица Маршал — предположи лекарят и обясни на Сокола къде се намира. — Там винаги има горещо кафе. Заповядайте, ако обичате!

— Благодаря.

Ръката на Сокола хвана лакътя на жената, която изобщо не се съпротивляваше, докато той я водеше далеч от доктора, към залата за персонала.

— Ако госпожа Фокнър попита... — понечи да каже докторът.

Пускайки лакътя на момичето, Сокола се върна няколко крачки.

— Кажете й, че съм излязъл за малко. Когато настъпи подходящият момент, госпожа Фокнър ще бъде уведомена за госпожица Маршал.

— Естествено. Оставям нещата във ваши ръце — каза докторът с усмивка на облекчение.

Докато Сокола отвеждаше брюнетката далече от приемната, докторът даде инструкции на медицинската сестра да му приготви списъка с имената. Преди да е казал и дума, сестрата вдигна очи.

Гласът ѝ стигна до Сокола някъде далече по коридора:

— Обади се синът на господин Фокнър. Ще дойде, незабавно тук.

Сокола с горчиво задоволство отбеляза новината. Имаше да се върши работа и трябваше да се свърши бързо. Непосредственото пристигане на Чад означаваше, че щяха да я свършат заедно. Някои неща изискваха могъществото на името Фокнър, нещо, което Сокола не притежаваше и на което не можеше да се позове. Това щеше да бъде задача на Чад. Усмихна се накриво — изобщо не му беше весело, че ще трябва да работи рамо до рамо с брат си. Щеше да им бъде за първи път.

Преди да стори каквото и да било, Сокола имаше нужда от отговор на няколко въпроса, който щеше да му подсказе срещу какво точно трябва да се бори. Прикривайки хладен поглед зад гъстите си мигли, погледна косо към жената до него. Пръстите му усещаха тръпките, които постоянно я разтърсваха. По лицето ѝ бе изписан страх. Беше ясно дори за един непознат, че тя се страхува за човека, лежащ кой знае къде в болницата, а може би и агонизиращ.

Вълнението ѝ бе искрено. В това Сокола ни най-малко не се съмняваше.

Откри вратата на залата за персонала и пристъпи крачка напред, за да я отвори. Така той се приближи до нея толкова, колкото бе необходимо, за да долови лекия аромат на сандалово масло и мускус. Сетне усети миризмата на алкохол, която не можеше да се сбърка, и позна, че е пила шампанско. Стисна по-силно зъби от гняв към младата красива жена, която явно бе прекарала добре вечерта с баща му, празнувайки кой знае какво.

Залата бе празна. Без да се оглежда, жената влезе в празното помещение. Изглежда дори не забеляза, че Сокола бе пуснал ръката ѝ, за да затвори вратата. Погледът му внимателно обходи стаята. Видя кафе-машината и пластмасовите чашки, сложени една в друга.

— Кафе? — Изглежда въпросът му я изненада, сякаш бе забравила напълно, че има и друг човек в стаята.

— Не — но после размисли и промени решението си. — Да, благодаря.

Сокола напълни две чаши. Имаше и две съдинки до кафе-машината — за захар и мляко на прах.

— Мляко или захар?

— Не.

Поклати глава и Сокола реши, че отказът важи и за двете неща. Той прекоси стаята и ѝ поднесе едната чашка. Тя я пое и обхвана в шепите си, докато той отпиваше от врялата черна течност в своята чашка. Изглеждаше крехка и уязвима, с очи, плувнали в сълзи, които всеки миг щяха да потекат по страните ѝ. Очевидно беше, че е дълбоко привързана към Джон, с което обаче гневът му към нея ни най-малко не намаляваше.

— Откога се познавахте с Джон?

Сокола буквално изстреля въпроса, принуждавайки я да го погледне в очи. Враждебността кипеше в гласа му, което я обърка. Сокола се опита да се овладее. Чертите на лицето му се отпуснаха.

— Защо не седнете, госпожице Маршал?

— Не, не ми се сяда!

Онова, което бе потискала цяла вечер, избухна в един миг изблик, идещ от безсилието ѝ да стори нещо полезно.

— От колко време се познавахте с Джон? — Сокола повтори въпроса си и повече не се опитваше да я насили да седне.

— От юни. — Тя въздъхна и подпря с длан чело. — Изглежда са минали повече от три месеца.

Това изключваше възможността да е познавала Джон преди година, когато той бе получил първия удар.

— Вие сте медицинска сестра, нали? Как сте се запознали?

— Връщах се у дома след работа една вечер. Имаше ужасна буря. Пикапът му се бе повредил на магистралата. Спрях и го качих.

Тя отпусна глава назад и откри правилната мека линия на шията. Сетне промълви с недоверлива усмивка на уста:

— Дори не знаех кой е до тази вечер. Не е ли невероятно? — Сведе глава и впери поглед в Сокола. Сякаш се подиграваше на собственото си невежество, продължи: — Каза ми, че името му е Джон Бъкенън и работи като нощен пазач. Повярвах му. Всъщност защо ли трябваше да се усъмня?

— Името му е Джон Бъкенън Фокнър — допълни Сокола.

Колкото повече размишляваше над тази история, толкова по-малко се учудваше на факта, че баща му не е разкрил истинската си самоличност. Типично бе за него да дири анонимност и да поддържа връзка с жена, която не търсеше богатство и власт. Нима не го бе сторил вече, когато взе за любовница майка му? Една, индианка навахос, която нямаше и най-бегла идея кой бе баща му?

— Една медицинска сестра намерила личната му карта. Но защо криеше името си? — попита тя Сокола объркана, — Мога да разбера защо го е направил в началото, но после... Нима е мислил, че това ще промени чувствата ми към него?

Но Сокола не се интересуваше от евентуалните мотиви на баща си. Търсеше подробности относно настоящата ситуация.

— Искам да зная точно какво се случи снощи, госпожице Маршал. Какво точно предизвика сърдечния удар на Джон?

Сведеният ѝ поглед се спря на все още пълната чаша кафе, която държеше в ръце.

— Беше рожденият ми ден. — Равният тон показваше, че голяма част от удоволствието, което е изпитала, безвъзвратно е отминало. — Джон ме заведе навън да вечеряме. Празнувахме — шампанско, свещи и всичко останало.

Сокола можеше да си представи романтичната картина: баща си, който се усмихва от единия край на масата на привлекателната млада жена, утвърждавайки собственото си „аз“ чрез нейната красота и младост.

— Не показва изобщо, че не се чувства добре. Мисля, че не е искал да ми развали вечерта. А аз изобщо не се усетих — на лицето ѝ се изписа израз на самообвинение. — После, когато отидохме в апартамента ми, когато приготвих кафето...

— После какво, госпожице Маршал? — Неочакваният въпрос се връза като нож в мъчителните ѝ спомени. — Не ме интересува особено естеството на сексуалните ви занимания с Джон. Искам само да знам дали е бил облечен или не, когато е пристигнала линейката, и дали е бил в леглото.

— Да, беше облечен! И не беше в леглото! — отвърна тя разпалено. — Джон и аз бяхме приятели! Нямах никаква връзка с него! Беше само приятелско чувство и от двете страни! Защо им е толкова трудно на хората да го разберат?

И тя се отдалечи, от него, задушавайки се от гняв.

Сокола се отвърна. Мълчаливо я изучаваше. Тя отричаше засегнатата неговия намек и изглеждаше искрена. Може би си бе съставил погрешно впечатление за техните отношения, но за момента истината нямаше никакво значение. Засега най-важното бе, че получи отговор на двата главни въпроса. Оттук можеше да започне работата си.

Завъртя се кръгом и си тръгна. И през ум не му мина да я помоли за извинение или да ѝ каже някоя утешителна дума. Не стори това от жестокост или защото душата му бе загрубяла. Просто през целия му живот никой не се бе грижил той какво чувства или мисли, затова дори не можеше и да си представи, че трябва да каже някоя блага и утешителна дума на другите.

Оставяйки на масата полупразната чаша с кафе, той напусна залата за персонала и се запъти към приемната по познатия път. Списъкът с имената бе готов. Сокола едва има възможност да го погледне, когато влезе Чад.

Костюмът в цвят камилска вълна прикриваше леко коремче, рожба на много изпити мартинита, и го правеше да изглежда все още строен и слаб. Вървеше сковано изправен, следствие от годините,

прекарани във Военната академия. Всяко косъмче на тъмнорусите коси, които обрамчваха изключително красивото и загоряло лице, бе на мястото си. Светлокестенявите очи ледено се впериха в Сокола.

— Какво правиш тук?

Сокола се отдалечи от плота на приемната. Гневните погледи, които Чад му хвърляше, привлякоха вниманието на медицинската сестра, а той не искаше разговорът им да достига до слуха ѝ:

— Пилотирах самолета, за да я докарам тук. По нейна молба. — Съобщението нямаше да се хареса на Чад. Той не разбираше жестоката, игра, която майка му водеше със Сокола. Засягаше се и ревнуваше всеки път, когато Сокола проникнеше в тесния им семеен кръг.

— Къде са Керъл и Джони? Тук ли? — погледът му обходи чакалнята, като търсеше съпругата и детето.

— Не. Родителите на Керъл ще ги доведат утре сутринта с кола.

Мина му през ум, че ако Джон умре, няма да има вече кой да възпира семействата Фокнър и Роулинс. С мълчаливото съгласие на баща си Сокола бе свободен да си тръгва и да се връща през последните десет години. При това положение те щяха да направят всичко, за да си тръгне. Нямаше да се спрат пред никакво средство, но в момента това не го вълнуваше особено.

— Как е Джон? Ще се оправи ли?

Сокола се запита дали лешоядите задават подобни въпроси, кръжейки над агонизиращото животно. Каквато и обич да бе изпитвал едно време Чад към баща си, годините на горчиво разочарование я бяха заличили. Сокола знаеше защо съществуват лешоядите и защо са толкова полезни за природата, въпреки че те понякога дори не изчакваха смъртта на плячката и стръвно връхлитаха на този траурен пир.

— Жив е, но няма добри изгледи — отвърна Сокола.

През полуотворените си очи наблюдаваше със злорадство заварения си брат, който полагаше неимоверни усилия да се покаже загрижен.

— Къде ли е? Добре ще е да ида да го видя. Мама сигурно има нужда от мен — каза Чад.

— Има един по-неотложен проблем, изискващ твоето внимание. — Сокола възпря Чад, който щеше да се упъти към сестрата.

— Какъв? — отвърна предизвикателно Чад.

Едното ъгълче на устата на Сокола се изви надолу в крива гримаса.

— Изглежда Джон е бил в чужд апартамент, когато е получил пристъпа. В апартамента на една жена.

Думите бавно проникваха в съзнанието на Чад, а яростта изби под загара му.

— Този кучи син! — процеди през зъби. — Не може дори да умре, без да ни завлече в калта!

— Това е списъкът на хората, които знаят за тази история. — Сокола показва лист хартия на Чад. — Все още пресата и телевизията не са информирани за случилото се, но е ясно, че няма да скръстят ръце, щом веднъж се доберат до фактите.

— Какво, по дяволите, можем да сторим ние? — Чад прекара пръсти през косите си.

Неочаквано бе преминал на „ние“.

— Да се обадим на съдията Гарви. Той дължи някои услуги на Джон, политически услуги. Домът на Гарви се намира близо до апартамента на онази жена и е в зоната, в която е била линейката. Сигурен съм, че ще успееш да убедиш съдията, че Джон е бил при него, когато е получил удара — заключи Сокола.

— Откъде знаеш за Гарви? — Чад го изучаваше с притворени очи, изненадан и подозрителен.

— Аз умея да слушам — отвърна той, сякаш източникът му на информация нямаше никакво значение. — Някои хора трябва да намажат, ако искаш тези от списъка да си държат устата затворена. Най-трудната част ще бъде да се промени онова, което е записано относно телефонното обаждане в бърза помощ. Колко пари в брой имаш?

Сокола знаеше, че Чад обикновено носи много пари у себе си. Като се извърна, за да прикрие действията си от медицинската сестра, Чад извади портфейла от джоба и провери съдържанието му.

— Добре — рече Сокола. — И аз нося спечеленото от покер у мен. Сигурно двамата ще съберем достатъчно, за да уредим въпроса.

— Ааа! Значи пак си обрал с измама заплатите на каубоите? — каза Чад.

— Нямам нужда да мамя.

Сокола добре си спомняше единствения случай, когато Чад бе участвал в партия покер в общата спалня. — На прекрасното му лице човек можеше да прочете всичките му карти толкова просто, сякаш четете детска книжка. Загуби парите си за по-малко от половин час. И тъй като почти всички мизи бяха спечелени от Сокола, последва една толкова неприятна сцена, която едва не завърши със сбиване и то само благодарение на намесата на двама воловари, които не бяха взели участие в играта.

От този момент всеки път, когато Чад се появяваше, Сокола излизаше от играта, независимо дали печелеше, или губеше. Знаеше, че Чад се бои от него, но имаше куп причини, поради които Сокола искаше да предотврати сблъсъка. Едната бе, че усещаше колко безпристрастни щяха да бъдат воловарите. Никой от тях нямаше да застане на негова страна, за да си запази работата в имението. За това щеше да се погрижи Роулинс. Но може би най-дълбоката причина бе, че Чад е син на Кетрин. Да причини болка на него, означаваше да причини болка на нея.

Сокола не си даваше зор да анализира мотивите или действията си, нито пък да се връща към миналото. Сега се опитваше да промени обстоятелствата по начин, който му се струваше правилен, и не се измъчваше от това дали е прав, или греша. Само реагираше на едно положение, което изискваше бързи и решителни действия. Никой нямаше да му благодари за това. Напротив, по всяка вероятност Чад щеше да си присвои лаврите. Но Сокола щеше да постигне, основната си цел — да спести на Джон общественото унижение. От момента, в който Чад изяви съгласието си, трябваше да се действа.

— Добре ще е да се обадиш по телефона на Гарви — каза Сокола. — Щом се разберете по въпроса какво и къде се е случило, ще започнем да обработваме хората от списъка.

— Добре. — Чад понечи да тръгне към телефона, но се спря. — А жената?

— Ще говорим пак по този въпрос, щом оправим всичко останало.

След кратка словесна схватка съдията Гарви прие да разкаже тяхната версия заради доброто име на приятеля.

Последваха телефонни обаждания до хората от списъка, в които се апелираше да имат милост към невинните членове на семейството,

които щяха много да страдат, и щедро се предлагаха пари. Цялата операция не отне повече от половин час. Оставаше само да се подправи регистърът на линейката. Въпреки че истината бе дълбоко погребана, Сокола знаеше, че случката щеше да се разказва навсякъде като всяка скандална история. Поне нямаше да я направят обществено достояние.

Според предварителната договореност Сокола, и Чад се срещнаха в приемната при медицинската сестра.

Един мускул играеше по лицето на Чад, когато Сокола приближи към него.

— Франк Бродмор ще поправи регистъра. Остава само жената — заяви той.

— Тук е... — поде Сокола, но не можа да завърши фразата.

— Тук!? — извика Чад, безмерно учуден. — В болницата?

— Да. Пристигнала е в линейката с Джон — простичко отвърна Сокола.

— А сега къде е? — Чад не се интересуваше как тя бе дошла в болницата. — Боже Господи, не е при него, нали? Не искам мама да бъде подложена на подобно унижение!

— Кетрин дори не подозира за нейното съществуване до момента. Сигурен съм, че ще трябва да ѝ се съобщи за нея по-късно, но засега лекарят, доктор Сандерсън, предпочита това да се премълчи — обясни Сокола. — Докторът ми позволи да я заведа в залата за персонала, в случай, че се появят журналистите с техните въпроси.

— Искам веднага да се махне отук! — избухна Чад.

— Тя е твърдо решена да остане, докато не се появят нови сведения за състоянието на Джон. И твърди, че били само приятели — добави Сокола и си припомни колко разгорещено бе реагирала тя на тази тема.

— Приятели? Джон имаше само един начин, по който използваше жените!

Под извитата му вежда проблясваше поглед, изпълнен с арогантност и недоверие. Личеше, че причислява и Сокола към тази категория. Ледена омраза струеше от очите му при мисълта за Керъл, жена му, която Сокола бе познал в библейския смисъл на тази дума преди брака им.

— Както и да е — Сокола сви рамене. — Няма вид на човек, когото можеш да купиш. Изглежда много привързана към Джон.

— Беше и си остана копеле — заяви Чад с глас, преизпълнен с омраза. — Не мога да разбера как така жените не са го разбирали никога, включително и майка ми. Но ако искрено го обича, можем да я убедим да си отиде.

— Не и аз.

След предишния разговор жената нямаше да иска и да чуе дума от него. Освен това Чад беше този, който притежаваше чар.

— Аз ще говоря с нея. Само ми покажи къде е — заповяда Чад.

Сокола се подчини без никакъв белег на покорство. Поведе го по дългия болничен коридор към залата за персонала. Когато отвори вратата, жената стоеше права до прозореца и гледаше нощта. С известно безпокойство се извърна при шума на вратата, която се отваряше. Лицето ѝ с израз на надежда застина при вида на Сокола.

Зад гърба му Чад промърмори:

— Поне веднъж и Джон да прояви добър вкус!

Това бе косвена обида за Сокола, в чиито вени течеше кръвта на индианката навахос. Мълнии проблеснаха в сините очи миг преди да си възвърнат невъзмутимото изражение.

Лана си помисли, че иде някой от болницата, който да ѝ съобщи какво е състоянието на Джон. Когато две сини очи, нагли и леко арогантни, приковаха вниманието ѝ, тя усети, че я обзема леден гняв. Не вярваше, че човекът с коси черни като на дявол ще се осмели да се върне след подлото обвинение, което ѝ бе отправил. Трябваше да знае, че той беше от типа хора, които всичко си позволяваха.

Неговото грубо откровение я накара да си даде сметка, че той само бе изразил онова, което поне половин дузина хора си мислеха. Тъй като знаеше, че истината едва ли щеше да ѝ помогне при среща с непознати, тя застана нащрек, щом забеляза и другия мъж.

Мъжът бе толкова хубав, че дъхът ѝ секна. Не по-висок от другия, носеше скъп костюм, в който изглеждаше солиден и изискан. Докато пресичаше залата, запътен към нея, Лана забеляза, че лека усмивка заигра по устните му. В очите му се четеше тъга. Мнителността ѝ започна да се топи при първия допир с човек, който сякаш идваше да я утеши.

— Аз съм Чад Фокнър, синът на Джон — каза мъжът. Това обясняваше всичко. Учтивото държане, спокойната сила, която излъчваше — да, той в много отношения напомняше за Джон.

— Дойдох веднага, щом научих. Благодаря ви, че останяхте тук до идването на семейството, госпожице... — направи пауза в очакване тя да се представи.

— Лана Маршал.

Когато той хвана ръката ѝ в своите топли длани, идваше ѝ да заплаче от облекчение при мисълта, че някой споделяше тревогите ѝ.

— К... как е той? Повече от половин час не са ми казали нищо ново.

— В същото положение — увери я Чад и леко се усмихна, сякаш искаше да ѝ вдъхне кураж. — Знаете колко е силен. Няма да се даде лесно.

— Да.

Погледът ѝ се плъзна към другия мъж, който наблюдаваше сцената мълчаливо. Забеляза ирония в очите му. Изглежда това бе извечното им изражение.

— Джон и аз сме приятели — заяви тя, за да стане веднага ясно преди Чад Фокнър да си е създал погрешно впечатление за отношенията им с баща му.

— Да. Казаха ми, че сте били заедно, когато е получил удара. Сигурно ви е било много тежко — каза той с утешителен тон.

На Лана ѝ се искаше да се облегне на рамото на този мъж, който така добре бе схванал нейните чувства.

— Бяхме излезли да празнуваме рождения ми ден. На връщане поканих Джон в апартамента ми да прием кафе. Когато отидох в кухнята да сваря кафето, чух как той падна. Аз...

— Не говорете — помоли Чад, когато забеляза, че тя се поколеба. — С всичко, което сте преживели през последните часове, не е било кой знае какво празненство, нали?

— Не.

Разбра, че започва да злоупотребява с неговата загриженост. Застана по-изправена и отдръпна ръката си от неговите, които все още я държаха. Усмихна се леко, за да покаже, че вече е добре.

През цялото време Лана усещаше погледа на мъжа, който ги наблюдаваше, далечен и непроницаем.

— Лана... Може ли да ви наричам така? — Свеждайки леко глава, Чад се усмихна обезоръжаващо и тя веднага кимна утвърдително. — Бих желал да ви помоля за нещо, но не искам да разберете погрешно причините, които ме карат да го сторя.

— За какво става дума? — Лана бе цялата внимание.

— Бих желал никой да не научи, че баща ми е бил при вас вечерта, когато е получил удара. Колкото и невинни да са били отношенията ви с него, щом пресата научи, ще се получи страшна каша. Не искам да видя семейството си да страда и вашата репутация очернена от какъвто и да е долен намек на вестниците — поясни той. — Тъй като баща ми е това, което е, новината за сърдечния удар без съмнение ще бъде отпечатана. Туй не може да се предотврати, но не мога да защитя нито вас, нито майка ми от скандалната хроника на вестникарите. Мога да го сторя само с ваша помощ.

— Какво трябва да направя? — Вниманието и интересът, които Чад проявяваше към нейната репутация, я бяха напълно обезоръжили и развълнували дълбоко.

— Искам да се върнете у дома. Сокола ще ви придружи. — Тя се намръщи в знак на несъгласие и той добави: — Ще дойдат журналистите. Ако се наложи да скрия името ви от пресата, по-разумно ще бъде да не сте тук. В противен случай присъствието ви ще предизвика куп неудобни въпроси. Не бих желал да ви замесвам.

— Да, да. Разбирам — съгласи се Лана.

— Благодаря, Лана. — Нежната му усмивка я сгря. — Уверявам ви, че вашето име изобщо няма да бъде споменато във връзка с това на баща ми. Сигурен съм, че така би постъпил и той.

Тя изобщо не се съмняваше, че Джон бе джентълмен в истинския смисъл на думата. Такъв ѝ се стори и синът му. Започваше да се успокоява.

— Много сте мил, господин Фокнър.

— Наричайте ме Чад — помоли той и се усмихна горчиво. — Съжалявам, че не мога повече да остана, но майка ми има нужда от мен.

— Естествено. Няма повече да ви задържам — увери го Лана и поклати бързо глава.

Чад се извърна и сложи ръка на рамото ѝ, сякаш с този жест ѝ даваше безмълвната си утеха:

— Сокола ще ви помогне да стигнете у дома невредима. Ще се обадя веднага щом има нещо ново.

— Благодаря.

Някакво безпокойство се изписа на лицето ѝ, щом погледна мълчаливия мъж, който трябваше да я придружи. Човекът, когото Чад бе нарекъл Сокола, ѝ отвърна с безстрастен поглед, от който не личеше дали му харесва поетото задължение.

Чад се спря на вратата и размени няколко думи с мъжа. Сините очи, изразяващи безразличие, лениво се отместиха към Чад. Лана не чу какво си казаха. Човекът, наречен Сокола, кимна утвърдително, но каквото и да му бяха казали, изразът на лицето остана непроменен. Нещо в този човек я караше да мисли, че той е винаги нащрек, че никога не си отдъхва, дори тогава, когато даваше вид, че почива. Това я накара да се чувства неудобно, когато Чад си тръгна и ги остави сами.

— Мога да взема такси — предложи му тя. Имаше нещо подигравателно в усмивката му:

— Нима искате да разстроите плановете на Чад? — произнасяше думите ясно и отчетливо. — Може да се безпокоят за вас, а сигурно не искате това да се случи.

— Не.

Лана се питаше защо има чувството, че той ѝ се подиграва.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Почти нямаше автомобили по пътищата в този късен час. Ивиците светлина на уличните лампи и рекламните надписи край пътя ритмично осветяваха колата им, а светофарите показваха зелено при тяхното пристигане толкова често, че изглеждаше невероятно.

Лана изучаваше мъжа зад волана, като го гледаше косо.

Когато минаваха от сянка в осветени места, косите му добиваха цвят на бляскав оникс. В основата си носят му правеше лека гърбица, но останалата част бе права като бръснач. Имаше издадени скули, които ярко подчертаваха хлътнолите му бузи и дълбоките бразди, тръгващи от носа и стигащи до устата. Устните бяха тънки, нелишени от хумор. Ясно се очертаваха здравата челюст и брадичката. Бе сурово лице, което едновременно предизвикваше интерес и караше човек да бъде предпазлив.

Очите бяха най-убийственото нещо от всичко според Лана. Кобалтовосинният им цвят, така наситен, бе в пълен контраст с черните коси и кожата с цвят на медна монета. Те знаеха весело да танцуват, да горят със саркастичен блясък, да стават стоманено-сурови или огледално непроницаеми. Ако очите трябваше да се смятат за огледало на душата, той навярно нямаше такава.

Главата и бучеше и Лана се чувстваше особено заради шампанското, което бе изпила. Тишината в колата стана непоносима. Почувства нужда да я наруши, да извика дори, за да намали напрежението.

— Вие работите за Джон... за господин Фокнър, така ли? — полита тя.

Мъжът отклони поглед от движението само колкото бе необходимо да се очертае профилът му в тъмнината.

— Не точно.

— Тогава сте приятел на семейството? — Лана беше сигурна, че е или едното, или другото, тъй като очевидно бяха близки с Чад.

— Може и така да се каже.

Лана се ядоса. Искаше да говори, да не мисли за болницата и за Джон. Защо ли Чад не я придружи до вкъщи? Но вече знаеше отговора на въпроса. Опита се да си припомни кой от двамата синове на Джон беше женен — по-големият или по-малкият? Не можеше да си спомни какво ѝ беше казал Джон. Чад не носеше венчална халка на пръста си.

Опита се отново да подеме разговора:

— Чад ви нарече Сокол. Това име ли е или презиме?

— Презиме.

Още един сух отговор, който на практика превръщаше разговора в монолог. Не беше неучтив, а само безразличен.

— А какво е името ви? — упорстваше Лана.

— Джим, но никой не ме нарича така.

— А просто Сокола?

— Просто Сокола.

Но нямаше нищо просто в този човек. Имаше нещо, което ѝ убягваше, нещо, което го правеше различен. Опита се да разбере какво е, изучавайки лицето му, докато той най-после се извърна и я изгледа предизвикателно. Като си даде сметка, че го е гледала втрещено прекалено дълго, тя най-после откъсна поглед от него. Това ѝ позволи да се ориентира в улиците.

— Може да свиете зад ъгъла — каза тя.

До жилището ѝ оставаха четири пресечки. Започна да свива пръстите на дясната си ръка и прекара показалец през устните си, гледайки през прозорчето. Отново я обзе страх, като си припомни линейката, която я бе откарала по същия път.

— Чад ми напомня баща си. Той е толкова мил и внимателен — промърмори с отсъстващ глас.

— Ами да. Умее винаги да казва точните неща.

Трудно можеше да се разбере дали това бе комплимент Тонът бе прекалено сух. Намали скорост.

— Тук ли е?

— Да.

Когато колата бе паркирана успоредно на бордюра, Лана вдигна ръка към дръжката на вратата. Моторът изгасна, което я накара да се извърне изненадана към мъжа Вратата откъм шофьора бе отворена, а Сокола — слязъл безшумно. Очевидно трябваше да изпълни дословно

получените указания и да провери дали ще стигне до апартамента си невредима.

Сокола вървеше до нея, без да я докосва. Задържа вратата отворена, за да я пропусне пред себе си. После я последва по коридора чак до апартамента. Докато търсеше ключа в чантичката си, госпожа Морган изникна на вратата.

— Върнахте се от болницата! — отбеляза тя. — Как сте? Проверих газта, както ме бяхте помолили. Беше спряна, но бяхте забравили да заключите вратата. Всичко наред ли е? Как е вашият приятел?

— Всичко е наред — отвърна Сокола преди още Лана да успее да отговори на кой да е от въпросите.

— Да... добре е, госпожо Морган. — Лана се помъчи да потвърди думите на Сокола. — Благодаря.

Погледът ѝ незабавно се отдръпна от упорито безизразното лице на мъжа, чиято намеса бе сложила край на разговора със съседката. Като взе ключовете от ръцете ѝ, Сокола отвори вратата. Сложи ръка на рамото ѝ и я насочи към стаята с решителен жест.

Лампата все още светеше над масичката за закуска. Лана спря за миг във всекидневната и отново видя тялото на Джон, проснато на пода, близо до стола, който и сега стоеше изместен.

— Трябваше да питам госпожа Морган дали е чула телефона да звъни — разсъждаваше Лана на глас. — Чад може и да се с обаждал, преди да пристигнем.

А след като помисли, добави:

— По-добре да се обадя в болницата и да проверя.

— Не. — Сокола я хвана за ръката и ѝ попречи да стори крачка напред. — Аз ще се обадя. Защо не направите малко кафе?

— Вие... вие тук ли ще останете? — Лана затрепери от нерви.

Но мъжът вече я бе подминал и прекосил стаята, за да отиде до телефона в кухнята. Сякаш не бе чул въпроса ѝ. Тя се поколеба, сетне го последва в кухнята и се доближи до шкафа, в който седеше кутийката с нескафе. Сложи отново водата да заври и запали газовата горелка. Нададе ухо, за да чуе за какво говори Сокола, но той говореше много тихо, за да може да го разбере.

Когато понечи да сипе лъжичката с нескафе в чашата, ръцете ѝ толкова силно затрепериха, че тъмнокафените гранули изтрополиха по

гетинаксовата повърхност.

— По-добре оставете на мен!

Сокола стоеше до нея и я наблюдаваше. Взе лъжичката от ръката ѝ и решително я отстрани:

— Защо не отидете в другата стая и не поседнете за малко?

— Не мога.

Тя цялата трепереше. Струваше ѝ се по-сигурно да остане на крака.

— Болницата ли беше? Чад ли се обади?

— Не. Няма нищо ново.

— Очакването е толкова ужасно нещо!

Лана се извърна, за да се облегне на шкафа, сграбчвайки ръба със същото настървение, с което вътрешно се мъчеше да постигне изгубеното си равновесие. Затвори очи.

— Главата ли ви боли?

— Да.

Лана се усмихна. Това бе най-мекото, което можеше да се каже за ужасните болки, които изпитваше.

Когато отвори очи, Сокола не беше вече при печката. Лана чу щракането на ключа за осветлението в банята. Вратичката на шкафчето за лекарства остро изскърца. Мъжът се появи отново след няколко секунди с флакон аспирин в ръка.

— Току що бях купила нова облицовка за банята — припомняше си Лана. — Сама си направих подарък за рождения ден. Питам Джон дали ще ми помогне да я поставим идната събота, когато чух ужасен шум от падане. Беше тогава, когато...

Хълцането задуши края на думите ѝ.

Сокола без усилие издърпа впитите в ръба на шкафа длани, обърна ги нагоре и изсипа в шепите ѝ две таблетки.

— Изпийте ги.

Той напълни с вода чаша, която намери наблизо до шкафа на мивката. Изчака, докато тя, все още треперейки, постави таблетките в устата си, и ѝ подаде чашата. Хвана треперещите ѝ ръце, за да ѝ помогне да я доближи до устата си. При топлината на този допир, Лана ненадейно си даде сметка колко ѝ е студено. Вдигна поглед към него, към сините очи, които сякаш водеха някакъв свой, самостоятелен

живот и които същевременно не ѝ говореха нищо. Доця ѝ се да има поне малко от неговия самоконтрол.

Докато издърпваше чашата от ръката ѝ, кафеникът издаде остро, пронизително свистене. Нервна тръпка премина по цялото ѝ тяло при този звук. С котешка стъпка Сокола стигна до печката, за да вдигне кафеника и сложи край на писъка. Лана го видя да налива водата в чашите, докато тъмната пяна шумеше на повърхността.

Сокола ѝ хвърли кос, изучаващ поглед, взе двете чаши и излезе от кухнята. Тя неуверено го последва. Сякаш предугаждайки връзката, която тя правеше между масичката и Джон, Сокола я заобиколи и предпочете дивана, покрит със зелен туид във всекидневната. Постави едната чашка в единия край на масата, а другата задържа в ръка.

Остана прав, докато тя седне. Лана приседна сковано на ръба на една от възглавниците, мачкайки нервно с пръсти фината материя на роклята на коленете си. Естествено, не се чувстваше удобно, когато мъжът я наблюдаваше прав и без да мигне дори. Ставаше още по-нервно. Нима не ѝ стигаше всичко останало?

— Събуйте обувките и се отпуснете — проговори Сокола.

— Не искам.

Да го стори, означаваше да позволи на чувствата да я надвият — нещо, което тя не искаше да се случи.

Само миг по-късно чашата на Сокола бе на масата, а самият той — свит пред краката ѝ. Лана не можа дори да протестира, когато той хвана с ръка глезена ѝ и повдигна крака ѝ. След като свали обувката и я остави, на пода, започна да масажира силно ходилото, покрито с найлонов чорап, и потупа мускулите, схванати от неестествената извивка на високия ток. Тя моментално изпита облекчение, при това негово действие. След това постави крака ѝ на пода, докато стъпалото с удоволствие докосна мекия килим.

Когато хвана другия крак, за да повтори действията си, Лана го загледа. Както бе седнала наведена напред, лицето му бе толкова близко до нейното, че можеше да види дори порите на тъмната му кожа и фината мрежа от бръчици, които тръгваха от ръбчетата на очите. Сокола се извърна и погледите им се срещнаха, ноздрите му ненадейно се разшириха. Напомни ѝ за животно, усетило миризмата ѝ.

Лана схвана същината му, която по-рано ѝ убягваше. Имаше нещо първично в този човек, нещо малко от благородния дивак зад

фасадата на цивилизацията. От това произтичаха и горделивостта, и вечно будното му внимание. Макар и рафинирано, и сдържано, то избиваше на повърхността. Откритието се запечати в съзнанието ѝ по странен начин, една смесица от безпокойство, страх и шок от събитията през изтеклата нощ.

После Сокола се изправи и леко я побутна с ръце назад, така че да заеме отпуснато положение. В жеста му нямаше нищо лично. Нервна тръпка я разтърси, когато отпусна глава назад, на не твърде меката възглавница. Мускулите вече не издържаха на тежестта ѝ. Поддавайки се на слабостта, тя затвори очи. Въздишката ѝ се превърна в хлипане. Знаеше, че ако истински се отпусне, ще избухне в плач. Когато отвори отново очи, видя Сокола да стои прав до нея.

— Искате ли и вашата съседка да ви прави компания?

Лана реагира мигновено, като уморено вдигна глава от дивана и отхвърли кичур коси от челото си:

— Не, не мисля, че мога да издържа лекциите ѝ на здравомислещ човек. Не и сега.

В един момент истинският смисъл на думите му проникна в съзнанието ѝ — „и тя да дойде да ви прави компания“, което значеше, че той ще остане тук.

— Не се чувствайте задължен да останете — каза тя. Той бе с гръб към нея. Беше тръгнал да вземе чашата с кафе и да седне на другия край на масата. Безшумно се намести в мекото кресло.

— Сама ще се оправя — добави.

Той я изгледа внимателно. Очевидно се съмняваше в думите ѝ, но не го каза.

— Минутите ще се нижат бавно и ако не получите новини от Чад, ще ви хрумне да се обадите в болницата. Може да се окаже трудно да обясните коя е младата жена от другата страна на жицата, ако някой попита. А аз мога да задавам въпроси, без да възбудя ничие любопитство.

— Разбирам — промърмори Лана. — Ето какво ви задържа тук.

Трябваше да се досети по-рано, че той не се опитва да улесни нещата за нея, а само за семейството си.

— Видях ви, че пристигнахте с госпожа Фокнър.

— Да.

Сокола седеше отпуснат във фотьойла, протегнал напред дългите си крака, втренчил в нея непроницаем поглед.

— Джон ми каза, че била извън града — припомни си тя. — В някакво имение, някъде на Север. Вие ли я доведохте?

— Да. Когато от болницата позвъниха, тя ме помоли да я докарам дотук със самолет — потвърди той. Това значеше, че е пилот.

— Имението... то на Джон ли е? — Още не можеше да свикне да мисли за Джон като за един от най-богатите хора в щата, а не като за нощен пазач.

— Да.

— Това родното му място ли е? Веднъж ми разправи, че е израснал някъде на север, близо до Четирите ъгъла.

— Да, но не живее там от години. Те ходят там няколко пъти в годината, през лятото, само колкото да го навестят.

Сокола демонстрираше повече интерес към чашата с кафе, отколкото към разговора. Лана научаваше неща, които искаше да знае. Задоволявайки любопитството си, тя забравяше своите мисли:

— Вие ли управлявате имението на Джон?

— Том Роулинс има това задължение.

— Но това е място, където живеете, нали, Соколе? — тя произнесе с невероятна лекота странното име.

— Аз... живея там.

Колебанието му бе едва доловимо и Лана се замисли дали то просто не ѝ се бе сторило.

— А не работите ли там?

— Понякога — това трудно можеше да се приеме за изчерпателен отговор; вдигна поглед: — Изпийте си кафето, преди да е изстинало!

Ниският му глас, мек и решителен едновременно, не звучеше така, че да изисква безусловно подчинение. Въпреки това в него се долавяха метални нотки, с които и налагаше волята си.

Лана взе чашата с две ръце и отпи от горещата течност. Топлината на питието изглежда успокои за миг нервите ѝ.

— Къде работите? — попита Сокола и отпи втора глътка кафе.

След като Лана започна да говори за себе си, си даде сметка, че той умишлено отклонява разговора от всички теми, които го засягат лично. В момента обаче на Лана ѝ бе все едно. Щяха да са ѝ

необходими неимоверни усилия, за да върне разговора в предишното русло. Ето защо тя си припомни местата, по които са били с Джон, за това, което са правили, за спокойните вечери, прекарани заедно. Имаше много приятни спомени. Те се връщаха в главата ѝ и тя изминаваше стъпка по стъпка пътя на приятелството, развило се през последните месеци. Лана не усещаше дори сълзите, които напиреха в очите ѝ, докато една не се търкулна по бузата. Тя я изтри с ръка и се върна отново към действителността.

— Сигурно ви отегчавам с тези неща. Извинете. — Постави чашката на масата, леко учудена, когато разбра, че е празна.

Мъжът сви рамо, сякаш му бе безразлично.

— Имахте нужда да говорите.

— Джон и аз бяхме приятели, добри приятели — повтори тя.

— Вярвам ви — отвърна той търпеливо.

— Но преди не ми вярвахте — упрекна го тя и го изгледа сурово.

— Това толкова странно ли ви се струва? — иронично я измери с поглед.

— Не. Мисля, че не.

Гласът и мускулите на лицето трепереха от безкрайна умора, раменете се тресяха. Погледът ѝ попадна на мълчаливия телефон на стената в кухнята. Защо не се обаждат?

Бавно и без никакво усилие Сокола стана. Мълча, докато се увери, че Лана го слуша внимателно.

— Искате ли още една чаша кафе?

— Не — гневно отвърна тя при мисълта, че той се опитва така елементарно да смени темата.

— Аз ще изпия още една чаша. — И той се отправи към кухнята.

— Не може ли да позвъните вие?

Пламналият гняв разкриваше едно потиснато чувство, което не намираще начин на изява. Не получи никакъв отговор, а той продължи към кухнята. С премерено спокойствие постави кафеника на печката и си сипа нескафе в чашата. Убедена, че Сокола възнамерява да пренебрегне молбата ѝ, Лана отчаяно сви ръце в юмруци. Но докато чакаше водата да заври, мъжът отиде до телефона и набра номера. Лана чакаше напрегнато обаждането.

— Нищо — гласеше отговорът, преди той да се върне към заниманията си с кафето.

— Това е невъзможно! — избухна тя. — Не може да мине толкова време без някакво развитие, без някаква промяна!

— Вие сте медицинската сестра тук. Може и да е имало някакви промени — допусна и тази възможност, — но очевидно не са били решаващи.

Лана се принуди да приеме логичните му обяснения. Състоянието на Джон вероятно се колебаеше и лекарите не можеха точно да определят в каква насока ще се развие процесът. Уморено прекара ръка през челото си, за да намали напрежението.

— Имате нужда от почивка — отбеляза Сокола. — Защо не си легнете? Утре сутринта...

— Не! — Лана решително отказа предложението. Вълнението личеше по нервните потрепвания на ръцете. — Не мога да си легна, без да знам. Няма да заспя. Вие не разбирате. Явно не сте толкова близък с Джон, колкото съм била аз.

— Приятелите и роднините му обикновено го наричаха Джейби — реагира той моментално, с което недвусмислено искаше да покаже, че всъщност тя не го е познавала кой знае колко добре.

— Те не са го познавали така, както го познавах аз — бранеше се Лана.

— Ако го познавахте добре, щяхте да знаете, че Джейби взима много от една връзка, а в замяна дава твърде малко. — Сокола отново се разположи в креслото и я загледа над чашата с димящо кафе.

— Това не е вярно — отрече Лана. — Джон беше много щедър. Сокола вдигна вежди:

— Щедър? Да, вярно е, но само в материалния смисъл на думата, но егоист, когато стане дума да даде нещо от себе си.

— Не. — Лана не искаше да повярва.

— Вижте себе си. Вие сте му повярвали и сте го взели такъв, какъвто е казал, че е. А как ви се отплати той? — иронизираше я Сокола.

— Как можете да говорите за него така? — обвини го Лана. — Той е в болница, бори се за живота си, а вие тук злословите по негов адрес!

— Казвам само една истина, което не би следвало да нарани никого. Колкото до факта, че Джон Бъкенън се бори за живота си... —

направи пауза и горчиво сви устни. — Точно сега, дали си дава сметка или не, плаща на най-добрите лекари, за да го сторят вместо него.

— Защо го презирате?

— Не става дума за презрение, госпожице Маршал. Става дума само да се познават неговите недостатъци. А всеки си има своите.

— Тогава защо трябва да бъдете толкова нетолерантен? — отново го нападна Лана.

— Аз? — По лицето му се изписа саркастична усмивка. — Ще се учудите, ако разберете какво съм търпял!

И с присъщия си ясен начин на изразяване смени темата:

— А откъде сте родом? Не сте от Аризона.

Тя отново му позволи да променят естеството на разговора. Разказа накратко за детството си в Колорадо, за смъртта на майка си, след като бе завършила гимназия, за повторния брак на баща си, когато вече следваше в университета. Естествено, това не бе човекът, на когото можеше да довери връзката си с женен мъж, оставила толкова дълбока рана в нея и от която постепенно се възстановяваше. Той не беше Джон.

И все пак голяма пропаст зееше в живота ѝ, преди да срещне Джон. Лана си мислеше, че тя и Джон се привличаха от взаимното чувство на самотност. С пълни със сълзи очи започна да разглежда апартамента. Бе започнал да ѝ прилича на дом, откакто се срещнаха с Джон. Когато погледът ѝ попадна на Сокола, толкова умерен и безстрастен към мъката, която тя изпитваше, гневен порив я накара да скочи на крака. Извървя доста крачки напред, по инерция, преди да спре и да присвие ръце на корема..

— Вие ме карате да се чувствам ужасно слаба! — извика тя, несъзнателно мачкайки с пръсти лактите си. — И ужасно виновна, че съм толкова слаба!

Сълзите преляха от премигващите клепачи и се търкулнаха по страните ѝ. Стискаше устни, за да не се чуват хлипанията, които разтърсваха плещите ѝ. Една длан докосна ръката ѝ и тя се опита да се отдалечи. Трябваше много слабо усилие, за да я завърти и обгърне с ръце, докато най-после тя се отпусна на гърдите му. Тялото му поемаше всяко хриптене, от което потръпваше нейното тяло. Силата му ѝ даваше мълчалива утеха, докато притискаше стегнатото от напрежение тяло към неговото. Сълзите измокриха ризата му там,

където бе отпуснала глава. Макар и плачейки, Лана се опитваше да се съвземе.

— Уверена съм, че сте от онези мъже, които мразят жените да плачат — заяви Лана с разтреперан глас.

— Обикновено съм по-скоро от типа на Чад — каза Сокола, но на Лана ѝ се стори, че прави тази забележка развеселено, отколкото с укор.

— Това е, защото мина толкова много време. — Все още с наведена глава, Лана изтри сълзите с леко движение. — Непрекъснато си казвам, че „най-добрата новина е липсата на новини“, но...

Телефонът извънтя пронизително. Вик се откъсна от гърлото ѝ, докато се обръщаше, все още в обятията на Сокола, който обаче сви ръце, за да я задържи.

— Аз ще отговоря — натискът на дланите я накара да остане на място.

Лана нямаше сили да го изпревари. Вдигна слушалката по средата на звъненето и така го накара да замлъкне. Нямаше кой друг да бъде освен Чад, който се обаждаше от болницата, както беше обещал. Никой друг не би звънил по това време на нощта.

Сокола стоеше извърнат към нея, когато доближи слушалката до ухото си и каза нещо в микрофона. Тя бе неподвижна, но всеки нерв, всяка фибра на тялото ѝ се стремеше към него. От едносричните му отговори не можеше нищо да разбере. Опитваше се да прочете нещо по израза на лицето му, но то бе и си остана непроницаемо. Нито едно мускулче не потрепна, нито следа от промяна на изражението, нищо. От напрежение ѝ идваше да закрепси. Дъхът ѝ спря, когато той се извърна, за да окачи слушалката, а после отново се обърна към нея.

— Къде държите уискито? — запита той.

— Уиски ли? — думата изсвистя заедно със затаената въздишка. Каква ли връзка имаше едното с другото? — Беше Чад, нали? Какво каза? Как е Джон? Стабилизира ли се положението му?

— Ако Джон Бъкенън е вечерял с вас толкова често, колкото казвате, тук трябва да има уиски. Обичаше да пийва по глътка преди вечеря. — Сокола настояваше на своето. — Къде е?

— В шкафчето вдясно от мивката — каза Лана, разбирайки, че той няма да ѝ каже нищо, преди да получи отговор. — Искам да зная за Джон. Всичко наред ли е?

Сокола отвори шкафчето, извади бутилката с уиски, пълна до половина, и една чаша без да отговори. Запъти се право към нея с бутилка в едната ръка и чаша в другата.

— Отишъл си е — отвърна сухо! Без да се опита да смекчи новината с мили думи. — Починал е в един и двадесет и две минути тази сутрин.

Лана остро пое въздух и притисна уста с ръка. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и получи спазъм в стомаха, сякаш щеше да повърне. Главата ѝ се въртеше. Уплашените ѝ очи не можеха да се откъснат от безизразния поглед на Сокола. Тя чакаше да ѝ отговори на въпроса, ако случайно не бе разбрала и той не си правеше някоя жестока шега. Но не беше така.

Силна тръпка разтърси първо раменете ѝ, после се разпростря надолу, чак до ходилата. Преди още коленете ѝ да се подкосят, Сокола бе до нея, прихванал с ръка раменете ѝ, за да я заведе до креслото. Лана тежко се отпусна на възглавниците с рой объркани мисли в главата. Като по чудо запазил равновесие, Сокола протегна ръце зад гърба ѝ, за да отвори бутилката и напълни чашата.

— Не е вярно. Не е мъртъв — упорито повтаряше тя стих глас.

— Изпийте това.

Сокола притискаше хладния ръб на чашата до устните ѝ, принуждавайки я да ги отвори. Лана усети силния мирис на уискито преди още сгриващата течност да се излее в гърлото ѝ. Силният алкохол парализира за миг мускулите на гърлото, последваха остри спазми. Тя се закашля. Лана се опита да отблъсне ръката, която държеше чашата до устата ѝ, но нямаше сили.

— Изпийте още малко — заповяда ѝ Сокола и възпря всякакъв отказ от нейна страна.

Уискито прогони объркването и откри път на живата болка. Лана заплака и закри лице в ръцете си, за да спре сълзите, които струяха, поройни. Без да усеща, тя се клатеше напред-назад. Бе забравила напълно за мъжа, наведен зад облегалката на креслото, който втренчено гледаше чашата с уиски, все още пълна до половина. Глътна я на един дъх. Сетне отново я напълни.

Лана плака, докато бурната скръб не премина и не останаха само няколко горчиви сълзи. Като стискаше сплетени пръсти, тя вдигна очи и се огледа. Трепереше при ужасното чувство за празнота, което

изпитваше в себе си. Никога по-рано светът не бе ѝ се струвал така мрачен и пуст.

— Пийте. — Същите пръсти, загорели от слънцето, поднесоха чашата с концентрат до устните ѝ.

Ръката ѝ леко трепереше, когато докосна тази на Сокола, за да поднесе чашата до устата си. Този път Лана бе подготвена за парливия вкус на уискито. Леко покашля, гърлото ѝ се сви, но нищо повече. Чашата се отмести в периферията на зрителното ѝ поле. Тя се облегна назад и погледна тавана, чувствайки ефекта на алкохола, който приспиваше усещанията ѝ.

— Джон ми каза, че имал сигурно средство срещу последици от преливане — припомни си тя. — Трябваше да ми даде рецептата, защото бях изпила много шампанско на вечеря.

Остра болка стегна главата ѝ.

— О, Господи, нима всичко това стана тази вечер? — Затвори очи. Тръпка на ужас разтърси цялото ѝ тяло. Нещо леко прошумоля зад гърба ѝ. Лана отвори очи и видя, че Сокола се надвесва над нея. Бутилката и чашата бяха изчезнали от ръката му. Израз на примирение се изписа в очите му. Промуши ръка между креслото и гърба ѝ и я притисна до себе си.

— Какво правите? — попита тя, объркана и далечна.

— Сега мястото ви е в леглото — другата му ръка стисна здраво сгъвките на коленете, за да я вдигне от креслото и отнесе в спалнята.

Лана не беше сигурна дали е прав, но не протестира. Отпусна ръка зад врата му, за да запази равновесие, когато той я притисна към гърдите си. Главата ѝ уморено се отпусна на рамото му. С искрица от будното си съзнание усети здравината на мускулите на ръката и кръста му. Здравина, на която можеше да се опре.

В спалнята Сокола я пусна за миг, за да включи осветлението в тъмното помещение. Лана го гледаше и леко залиташе. Усещаше необходимостта да я водят за ръка. Завръщайки се при нея, той я обърна с гръб, за да дръпне ципа на роклята ѝ. Лана не се опита нито да му помогне, нито да го спре, когато той остави роклята да се изхлузи по плещите ѝ и да падне на пода. Сетне вдигна фустата и я изниза през главата.

Мислено се връщаше назад във времето, в забравените мигове на детството, когато заспа в колата и баща ѝ я пренесе в леглото. Като

малка стоеше неподвижна, докато баща ѝ я събличаше и я слагаше да спи. Този семеен обичай се повтаряше и сега, със Сокола, и това я успокояваше. Сутиенът бе разкопчан и свален, чорапогащникът — смъкнат и издърпан от краката.

— Къде държите нощницата си?. — попита Сокола, застанал пред нея невъзмутим.

Лана му отвърна с безизразен поглед. Тя носеше пижама. Нима не помнеше, че я държи под възглавницата? Устата на Сокола изтъня в дълга права линия. Обърна се, за да вдигне покривката и открие чаршафите; сетне бе отново при нея. Взе я и я остави между завивките. Зави я и се отдалечи.

Щракането на ключа на лампата хвърли стаята в мрак. Вратата към миналото се затвори с трясък в съзнанието ѝ. Лана ясно си даде сметка за всичко, което тази нощ се бе случило, докато вълна на паника не я заля.

— Соколе! — извика тя със сетни сили, като се повдигна на лакти, за да вижда силуета му на прага на вратата на всекидневната.

— Да.

Той застина на място.

— Не си отивай. Не ме оставяй. — Думите се нижеха в нетърпелив шепот.

Сокола се върна назад и се спря при нозете ѝ, гледайки бледото ѝ лице. Очите му поглъщаха очертанията на тялото ѝ под опънатия чаршаф, дори зърната на гърдите.

— Спи — каза ѝ той.

— Страх ме е — призна Лана, оправдавайки се с думи, — Ти не знаеш какво значи да си нямаш никого. Не искам да бъда сама.

Думите ѝ го накараха да изтръпне. Хладната безжизненост трая само миг. После дюшекът се огъна под натиска на коляното му.

— Премести се — заповяда ѝ той.

Лана леко се отмести от ръба на дюшека, докато Сокола изпълни цялото свободно пространство с дългото си и стройно тяло. Ръката му се плъзна под нея и той я привлече към себе си. Лана потръпна от облекчение, усещайки наново твърдина, на която да се облегне, уверена в това от равномерното повдигане на гърдите. Ръката ѝ напипа ризата на Сокола. Опря чело на бузата му.

— Знам, че изглеждам луда — промълви Лана, — но чувствам в себе си страшна празнота, а това е ужасно.

Устата ѝ произнесе думите леко и с трепет, съвсем близко до кожата му.

Сокола премести глава на възглавницата и се обърна с лице към нея. Устните на Лана усетиха твърдите очертания на неговата уста, топлия му дъх, който сякаш проникваше в нейния. Сокола очерта с пръст кръг на гръбнака ѝ и този допир накара плътта ѝ да потръпне.

Другата ръка оплиташе пръсти в косите ѝ и упражняваше лек натиск, за да срещне по-умело устните им. Дълго време целувката им бе само целувка — устни здраво притиснати о други устни. Въпреки това носеше в себе си живия пламък, който стопи сковаността на Лана. Когато устата на Сокола помръдна в търсене на нейните устни тя можа да отвърне.

Грубата виталност даде сили на Лана. Ръцете на Сокола я галеха, пробуждаха плътта ѝ там, където я докосваха. Сетивата, които за момента отбелязваха само дълбините на болката и страданието, започнаха да реагират на живата сила, излъчвана от мъжа до нейния хълбок. Реагираха на грубия допир на челюстта му, на вкуса на устните му, примесен със солта на собствените ѝ сълзи. Под дланите, промъкващи се под неговата риза, се чувстваше учестеното му сърцебиене. По-бавно тя опознаваше дългите слаби мускули, лъкатушните гънки на краката под грубата материя на панталона; здравите, упорити очертания на хълбоците, стегнатите мускули на гърдите и плещите — мъжественост в чистия ѝ вид, мощна, груба и дръзка.

Постепенно Лана усети, че я изпълва силата и радостта от живота. Лесно бе да се отдаде на новите усещания, които се раждаха в нея. Разгарящият се пламък прогонваше сенките на ужаса. Чувство подир чувство преминаваха през цялото ѝ тяло — допира на тези ръце до ханша, до корема, до гърдите, докато зъбите и устните, му си играеха със зърното.

После той я пусна. Лана остана сама в леглото, объркана, изгубена, изтръпнала от новата болка. Непонятни звуци извираха от нея. Ушите бучаха. Лана още веднъж пропадна в черната бездна на болката.

— Не!

Във вика имаше нещо повече от протест, но даде желаните резултати. Дюшекът се огъна под тежестта на друго тяло. Миг покъсно Лана усети предишната твърдост и протегна ръце да я докосне. Очертанията им се сляха. Страстната целувка на мъжа я издигна от дълбините, в които бе пропаднала, и я накара да полети на шеметни височини. Актът на сътворение сам по себе си предвещаваше нов жизнен цикъл. За Лана той бе нов, никога невиждан хоризонт, чиито златисти екстази ѝ предстоеше да изпита.

Красотата им я понесе на огромни, криле. Когато отново стъпи на земята с лекота, бе прекалено изтощена, за да си спомни къде е била. Искаше да си почине само за миг и се сгуши в обятията на съня, без страх и тревога за виденията, които щеше да ѝ донесе.

Призори Сокола отдръпна ръце от спящата жена и се измъкна безшумно от леглото. В сивкавия здрач, проникващ от прозорците, той се взря в лицето, отпуснато и доволно, обрамчено от буйните тъмни лъскави коси. Изкушаваше се да протегне ръка и да погали щедрата извивка на устните, а тялото му търсеше отново сладостите на податливата плът. Желанието отново го обзе. Въпреки това Сокола вдигна завивката и нежно покри голотата ѝ. После събра пръснатите по земята дрехи.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Пробуждането на Лана премина през различни фази. Обгръщаше я такава мека топлина, че не искаше да се откъсне от нея, защото се боеше, че я чака нещо неприятно, щом отвори очи.

Ярката слънчева светлина нахлуваше през прозорците на спалнята и в този момент блестеше дори през клепачите ѝ. Обърна се с гръб към светлината. Доця ѝ се отново да заспи и да се върне към съня, който ѝ бе оставил това усещане. Движението обаче пробуди кънтене в главата. Почувства дива болка в слепоочията.

— Защо ли пих толкова шампанско? — промърмори Лана и отметна завивките.

Сякаш взривна вълна я удари. Джон бе мъртъв. Седна на ръба на леглото, стискайки таблата, а болезнените спомени от предишната вечер я връхлитаха на талази, без определена последователност, някои доста неясни.

Най-мъглив от всички бе моментът, преди да заспи. Предпазливо изви изгарящата от болка глава и хвърли поглед през рамо, към празното легло. Сънувала ли беше?

Сокола наистина ли се люби с нея предишната вечер? Смътно си спомняше, че го бе помолила да не я оставя сама. Беше абсолютно сигурна, че е останал, но дали бе спал с нея?

Защо паметта ѝ беше толкова неточна, а събитията от предната вечер — толкова мътни? Беше пила шампанско повече от необходимото, но... Лана си спомни за аспирина и уискито, които Сокола насила ѝ беше дал.

Хладен повей премина по кожата ѝ. Лана потръпна. Внезапно осъзна, че е гола. Защо ли баща ѝ не ѝ е сложил пижамата, преди да я отнесе до леглото? Не, не беше баща ѝ. Бе Сокола. Лана си припомни, че и тази нощ бе объркала двамата. Може Сокола да се е любил с нея. Защо иначе щеше да сънува подобно нещо?

А защо тя го бе допуснала? Не бе от типа жени, които лягат с първия срещнат. Или беше прекалено пияна, за да му устои? Въпреки това мисълта се свързваше с някакво радостно чувство и значи не е

имало никакво насилие. Ако само можеше да се освободи от досадното бучене в главата, щеше със сигурност да си спомни всичко много ясно.

Някой чукаше на вратата и шумът отекна в целия апартамент. Само след миг Лана разбра, че това не е от бученето в главата, което се усиливаше. Наистина някой чукаше на вратата. Може би беше госпожа Морган, помисли си Лана, и разтърка с длан чело, надявайки се съседката да си тръгне. Но чукането ставаше все по-упорито.

Като хвърли поглед на будилника близо до леглото Лана разбра, че приближава обяд. Сигурно госпожа Морган се безпокоеше за нея и идваше да види дали всичко е наред. Ако не отвореше, сигурно щеше да повика домоуправителя да влезе и да провери.

Пеньоарът с копринен шнур бе в края на леглото. Яркият му малинов цвят рязко контрастираше с бродираната покривка на леглото, от сив сатен. Лана го взе и се изправи, все още леко залитайки. С усилие откри ръкавите и най-после успя да го нахлузи. На вратата продължаваше да се чука.

— Идвам! — извика тя уморено, закопча колана и изтича от спалнята.

Чукането спря. Когато отвори, видя, че не е госпожа Морган. Лана откри, че гледа втренчено уплашените очи на Чад Фокнър. Тези очи я оглеждаха от глава до пети, спирайки се за миг на деколтето на пеньоара, а после — на масата тъмни, разрошени коси. Най-сетне тя проговори:

— Здравейте! — Докато се съвземаше, Лана успя да отметне назад част от косите си и да сложи малко ред в тях. — Аз... току-що се събудих.

— Започнах вече да се безпокоя, след като не идвахте да отворите.

Носеше тъмни, траурни дрехи, които рязко контрастираха с изискания светъл костюм, в който го видя предишната вечер в болницата. Лана отново се възхити на очарователния му вид. Неговата полуусмивка съдържаше учтива молба:

— Може ли да вляза?

— Да... да, разбира се.

Отдръпна се от вратата и го пусна да влезе. Ръцете ѝ нервно помръдваха, опитвайки се да пооправят пеньоара, за да има по-гостоприемен вид.

— Аз... съжалявам за баща ви — каза, като си припомни, че трябва да изрази съболезнования за загубата.

— Благодаря. — Очите му изразяваха учтива — загриженост, докато изучаваха бледото ѝ лице. — Как сте тази сутрин?

— Това може би се дължи на ужасния ми вид. — Лана се опита да се засмее, но от усилието отново я заболя глава.

— Вие сте невероятно привлекателна жена, Лана, дори и сега. Но мисля, че вече го знаете.

Лана се почувства прекалено уязвима, за да се справи с комплимента. Сексуалното желание бе стояло винаги далеч от съзнанието ѝ, откакто бе приключила историята с онзи женен мъж. След отминалата нощ, когато се люби със Сокола, ако това наистина се бе случило, то отново се пробуди. А Чад Фокнър бе точно мъжът, който можеше да го стори. Тя погледна към лявата му ръка — нямаше халка.

— Благодаря, че се обадохте миналата нощ — рече Лана:

— Може ли да ви предложи малко кафе?

— За мен не, но направете малко за себе си. Трябва да ви помоля за извинение, задето ви събудих. — Чад се усмихна. — Не мислех, че все още може да сте в леглото.

— Легнах доста късно снощи вечерта.

Когато влезе в кухнята, видя бутилката с уиски и празната чаша на плотта. Чад, който вървеше по петите ѝ, забеляза, че погледът ѝ се спря на двата предмета.

— Вечерта беше много тежка за вас, нали? Надявам се, че това малко ви я е облекчило! — каза той, намеквайки за алкохола.

— Помогна ми да забравя — съгласи се тя, но си помисли, че също така бе объркал всичко в главата ѝ.

Сокола сигурно е знаел за това, когато снощи ми го изля насила в гърлото, помисли тя. Сетне вдигна глава и отметна кичур коса зад ушите, но той отново падна.

— Бях напълно замаяна снощи, когато той си тръгна. Дори не можах да му благодаря, че остана при мен — отбеляза тя, но сетне си припомни, че той не бе го направил от учтивост към нея. — О, аз зная защо той остана тук — каза Лана и добави вода в кафеника. — И зная защо не искахте аз да се обаждам в болницата. Да не би някой да остане с погрешно впечатление.

— Това бе само една от причините. Не исках да останете сама.

Чад стоеше близо до нея, със сериозен израз на лицето.

Неговата загриженост бе нещо безкрайно по-различно от безразличието, което Сокола бе показал през изтеклата нощ.

— Надявам се това да не ви е подразнило! — каза той. Мамещото ухание на скъп мъжки одеколон пробуди усещанията на Лана. Настойчивият му поглед я убеди, че тя е единствената жена на света, от която той се интересува. При тази мисъл ѝ се зави свят. Тя наистина не можеше да устои на толкова много чар и внимание към нея наведнъж.

— Много мило от ваша страна, че се безпокоите за мен, господин Фокнър. — Нещо сви гърлото ѝ.

Постави кафеника на котлона, но после забрави да го включи.

— По това време на деня вие сигурно имате грижи по семейството, сделки и дузина други неща, които изискват внимание.

— Аз ви включвам сред най-важните работи, Лана. И искам да ми викате Чад. Била сте много близка с баща ми през последните месеци. Надявам се, че в бъдеще ще имаме възможност да се опознаем по-добре.

Сладостна тръпка мина през тялото ѝ. Може би, в края на краищата, нямаше да остане пък все така сама.

— Ще ми бъде приятно — протичко отвърна тя.

Чад не приличаше на човек, който говори необмислени неща. Тя искрено се надяваше, че той мисли това, което говори. Щеше да ѝ бъде приятно да узнае, че той е ерген.

— Дойдох днес тук, за да се убедя лично, че сте добре, и да ви уверя, че вестниците няма да споменат името ви. Що се отнася до вестниците, версията е, че баща ми е получил сърдечен удар, когато е бил на гости при съдията Гарви, приятел на семейството ни — обясни той. — Малко вероятно е някой да се усъмни в тази история, но ако от пресата научат нещо, може да ви посети някой журналист. — Пъхна ръка в джоба си и извади визитна картичка.

— Не давайте интервю на никого. Вместо да отричате, не разговаряйте с никого от тях. Обадете ми се незабавно — аз ще се оправя с тях. Не искам да бъдете подлагана на някой от неприятните коментари, които тези журналисти могат да направят.

Никой и никога не бе се грижил за репутацията ѝ освен Джон. Тя винаги си мислеше, че в неговата галантност има нещо старомодно.

Когато взе визитната картичка, той топло стисна дланите ѝ в своите. Тя не посмя да вдигне поглед.

— Не бива да казвате нищо, Лана. Не искам да бъдете засегната от всичко това. Правя само онова, което и баща ми би сторил на мое място.

Когато Чад меко постави ръка на брадичката ѝ, сякаш за да почувства формата, Лана несъзнателно пристъпи към него. Мъжът бавно сведе глава, като че се колебаеше. Устните му се сляха с нейните в безстрастна целувка, но тя потръпна от топлината им при този допир. Миг по-късно натискът на устните се превърна в дирене, в любопитно обследване, както често става при първата целувка. С явно нежелание Чад бавно вдигна глава, за да види реакцията на очите с кехлибарени искри.

— Извинете — каза ненадейно. — Не биваше да го правя. Сега разбирам защо баща ми ви е намирал за толкова привлекателна.

— Бяхме само приятели. Нищо повече.

Лана съжаляваше, че той не иска да признае целувката. На нея много ѝ хареса.

— Да. Спомням си. — На лицето му се изписа израз на огорчение. — Само че когато ви докосвам... е, нека да кажем, че не ми вдъхват платонически чувства.

Лана потръпна от възбуда при това призвание. Чад я вълнуваше и ѝ бе приятно да научи, че вълнението беше взаимно. При неговия външен вид и чар можеше да се предположи, че много жени го преследват. Въздъхна при мисълта, че като син на Джон Бъкенън щеше да наследи по-голяма част от парите му, което автоматически го поставяше извън нейната социална категория. Въпреки че Джон не се интересуваше дали тя е бедна или богата, член на имотното съсловие или сред онези, които работят. Нима Чад не бе замесен от същото тесто? Продължаваше да мисли за Чад като за по-големия син, тъй като Джон ѝ бе казал, че си приличат. Съжаляваше, че не го бе попитала за нещо повече. А да пита в този момент Чад, щеше да прозвучи нахално.

Като отдръпна ръце, Чад се отдалечи на крачка от нея.

— Бих искал да остана да ви правя компания по-дълго, но има още много неща, които трябва да се оправят... — каза той, силно огорчен.

— Кога ще бъде погребението? Искам да присъствам. А възможно ли е? — Тя помоли за разрешение, защото не искаше нейното присъствие да предизвика неудобни въпроси.

— Разбира се, че може да присъствате. — От внезапната усмивка, която ѝ изпрати, дъхът ѝ секна. — Баща ми го познаваше цял град, така че сигурно ще бъде голямо погребение. Ако някой ви зададе въпроси, в което много се съмнявам, кажете му просто, че сте позната на член от семейството и сте там в израз на уважение. По-точно, че познавате мен.

Чад изчака, докато Лана не си записа на лист часа и мястото на погребението.

— Няма да се чувствам както трябва, ако не присъствам на погребението на Джон, но, от друга страна, не бих искала да ви притеснявам — каза тя.

— Зная, че последното нещо, което бихте желали, е да притеснявате някого. В това ни най-малко не се съмнявам — На лицето му се изписа смес от удовлетворение и одобрение, преди да въздъхне отново загрижено. — Сигурна ли сте, че ще се чувствате добре, ако сега си тръгна?

— Да — увери го Лана.

Но Чад продължаваше да се колебае.

— Мога ли да ви се обадя през един от първите дни на идущата седмица?

Наистина искаше да я види отново. При тази мисъл очите ѝ заблестяха:

— За мен това ще бъде голямо удоволствие. Всъщност всяка вечер съм си у дома, с изключение на времето, в което съм на пазар.

— Тогава ще се чуем наскоро.

Усмивка заигра по устните на Лана, веднага щом Чад си отиде. Внезапно бе намерила повод да очаква с нетърпение идущия ден. Погледът ѝ се спря върху кафеника на котлона и разбра, че не го е включила.

Като намали скоростта на колата стар модел, взета под наем, Сокола зави по частния път, отбелязан с две тухлени колони отстрани. От двете страни на асфалтовата повърхност обгорената от слънцето

земя бе превърната в градина с пустинни растения с помощта на опунцията^[1], сагусовия кактус и „зеления колец“. С тази местна растителност бе постигнат желаният ефект. Пътят завършваше пред масивен тухлен дом, покрит с червени керемиди. Сокола паркира колата на площадката с каменна настилка, която се откриваше пред главния вход на къщата.

Дългите му меки крачки го отведоха бързо, без обаче да личи каквато и да било припряност, до вратата, на която бе окачен черен венец в знак на траур. Позвъни на звънеца и зачака, а очите му непринудено се впериха в синьото небе и далечната планинска верига, която образуваше сиво петно на хоризонта. Вратата се отвори. Сокола стоеше в рамката на вратата. От другата страна на прага видя стройната като тръстика фигура на Керъл, облечена по модата, в скъпа черна рокля. Щом го зърна, жената се усмихна приветливо:

— Влез, Соколе!

Тя отвори цялата врата и се отдръпна, за да го пропусне вътре. Косите ѝ със златистия оттенък на царевицата, бяха късо подстригани. Леката прическа прикриваше доста години. Както винаги светналите зелени очи го следяха упорито, докато не срещна погледа му. Сокола не знаеше какво търси тя — може би прошка след толкова години.

Прекачи прага и пое по излъсканите плочи на предверието, докато Керъл затваряше вратата.

— Отивам на летището. Отбих се само да ти кажа, че се връщам в ранчото.

Присъствието му в този дом беше нежелано и Сокола нямаше никакво намерение да се задържи.

— Ще се върнеш ли за погребението в понеделник? — настоятелно попита Керъл.

— Не.

— Но...

Той не ѝ даде възможност до протестира. Вдигна вежди и додаде:

— Погребението е вашият начин да се разделите с мъртвите, а не моят.

— Кой е, Керъл? — попита мъжки глас преди Том Роулинс да се появи под покритата с мозайка арка, която водеше към просторния хол.

Спря се като изтукан, щом зърна Сокола. Ноздрите му се разшириха от гняв. Годаините бяха прокарали многобройни горчиви бразди по лицето, което му придаваше вид на суров старец.

— Какво дириш тук, Соколе?

— Не съм дошъл да правя посещение на вежливост. — Хапливата ирония изкриви устата му. — Отбих се само за да ви кажа, че си отивам. Много от момчетата ще искат да дойдат за погребението в понеделник, така че в имението ще останат малко хора. Щом аз съм там, някой друг ще може да дойде.

— На теб изобщо ти е все едно дали ще могат да дойдат, или не... — избоботи Том Роулинс.

— Вярно е, че изобщо не ми пука — каза Сокола, сякаш мед му капеше от устата. — Но на тях им пука. Тогава?

Сви рамене в израз на безразличие.

— Щом ще си ходиш, тръгвай си! — Роулинс посочи вратата.

— Татко; моля те! — промърмори ядосано Керъл.

Сокола, настръхнал, застина на място:

— Не ми давай заповеди, Том, мога да си променя намерението.

— Това не е подходящото време да се карате, татко. — Керъл упорито се опитваше да задържи баща си да не вдигне скандал.

След като му хвърли последен яростен поглед, Том се завъртя на пети и се отдалечи. Сокола усети, че напрежението му спада. Мускулите му се отпуснаха. Погледът му се плъзна към Керъл и той я загледа с престорена дързост. От деня, в който го бе предала, тя многократно се застъпваше за него пред баща си.

— Съжалявам — извини се Керъл.

— От много време това няма никакво значение, Керъл — отвърна Сокола и видя, че тя потръпна.

Жената отвори уста, за да възрази.

— Ще ми се да променя това, което се случи... — Но бе прекъсната от някой, който идеше тичешком.

Сокола хвърли поглед на момчето, което се появи, и на широката усмивка, която огряваше лицето му. Беше миниатюрното копие на Джон Бъкенън, с тъмни коси и смеещи се сини очи. От Керъл бе наследил само крехкото и стройно телосложение.

— Здравей, Соколе! — момчето го поздрави с нескрита радост. — Дядо Том каза, че ще се връщаш в ранчото. Може ли да дойда с теб?

— Джони! — В тихия глас на Керъл звучаха нотки на изненада и укор. — Знаеш, че в понеделник ще бъде погребението на Джон Бъкенън. Какво ще си кажат хората, ако внукът му не присъства?

— О, мамо! — възрази дванадесетгодишното момче. — Няма да мога да изпробвам онзи кон, който татко ми подари! След погребението ще трябва да се връщам в училище!

— Понякога не те разбирам, Джони Фокнър! — Керъл не можеше да скрие гнева си. — Би предпочел да изпробваш новия си кон, вместо да окажеш почит на дядо си, като присъстваш на погребението му! Какво ще си помислят хората?

— Да, Джони — сухо се изсмя Сокола и ококори подигравателно очи. — Каквото мислят хората е много важно. Трябва да слушаш майка си — в това отношение тя е всепризнат авторитет!

Жената мигом вдигна глава и лицето ѝ преbledня от мъка. Сокола се запита защо намекна за нейната чувствителност към хорското мнение. Може би защото тя му го беше напомнила или защото не му се искаше момчето да израсне с ограниченото мислене и предразсъдъците на родители и деди.

— Но ти няма да дойдеш на погребението, Соколе — припомни му Джони. — Чух дядо да го казва на баба.

— Разликата, Джони, е, че на никого няма да му пука дали аз ще дойда, или не.

Което си беше и вярно. Освен това, въпреки че вече не вярваше в труповете да се крият духове, не виждаше никаква причина да гледа тялото, напомпано с формалдехид, или покрития с кадифе ковчег, в който то лежеше. Не приемаше нищо друго освен факта, че човекът бе мъртъв.

— Защо?

Във въпроса прозвуча упорито любопитство. Сокола тихичко се засмя и с крайчеца на окото си долови израза на неловкост, изписан по лицето на Керъл.

— Ще ти кажа онова, което Джон Бъкенън ми каза, когато бях горе-долу на твоята възраст. Когато бъдеш достатъчно голям, за да разбереш отговора, няма да има нужда някой да ти го обяснява.

Направи полукръг и сложи ръка на дръжката на вратата в мига, когато звънецът иззвъня. Сокола завърши движението си, като отвори на новодошлия. Позна в набития, почти напълно плешив мъж

Бенджамин Калдер, един от адвокатите на Джон Бъкенън. Мъжът изглеждаше напрегнат и обезпокоен, сякаш носеше лоши новини, помисли си Сокола. Погледът на човека допадна на Сокола, забеляза го, сетне изгуби интерес. Сокола се запита дали във Финикс има някой друг, освен семейство Фокнър, който да знае за неговото съществуване.

— Очакват ме.

Съобщението бе отправено към Керъл, която бе застанала отстрани на Сокола и със собственически жест бе хванала малкия Джони за раменете.

— Да, господин Калдер. — И Керъл го бе разпознала. — Желаете ли да влезете?

Сокола мръдна към вратата и неусетно се хлъзна в сянката на една голяма папрат, за да се слее със стената, докато адвокатът влизаше. Искаше да си тръгне, щом мъжът влезе, но ритмичното потракване на токчета го накара да спре. Разпозна стъпките на Кетрин. Не беше я виждал, откакто я остави в болницата предишната вечер.

— Най-после дойде, Бен.

Жената поздрави адвоката с рязък и нетърпелив глас. Тя също бе облечена в черно и определено изглеждаше царствена. Нямаше болка в израза на лицето, а само гняв. Не забеляза Сокола близо до вратата.

— Каква е тази глупост с новото завещание?

Адвокатът пребледня.

— Не е глупост, Кетрин. — Опита се да смекчи гнева ѝ с приглушения тон на думите си. — Преди месец Джон Бъкенън ме накара да подготвя ново завещание.

— Кой е основният наследник? — попита тя. — Бог да ми е на помощ! Ако е обезнаследил Чад в полза на онова проклето копеле, неговия метис, кълна се...

Спря ненадейно, когато Сокола изникна от сянката.

— Не спирай сега, Кетрин. — Тъгълчето на устата, му се сви. — Започва да става интересно.

— Никога няма да получиш и цент! — Омразата блестеше; жълта, в очите ѝ, подивели като на пума, защитаваща малките си. — Аз ти го обещавам. Индианската кучка, която те е родила, не е била нищо друго освен една проститутка и аз ще намеря поне дузина мъже със сини очи и твоята кръвна група, които ще се закълнат в това на

банката на свидетеля. Ще бъде най-дългата и мръсна съдебна война, която е виждал светът!

— Сега, когато Джейби е мъртъв, най-последно можеш да кажеш онова, което си таила през всичките онези дълги години, нали?

Адвокатът, с мораво лице, пристъпваше от крак на крак. Беше ужасно притеснен и не знаеше какво да прави. Поведението на Сокола засегна Кетрин.

— Роулинс трябваше да те убие, когато те свари да изнасилваш дъщеря му!

Не обърна ни най-малко внимание на стона на Керъл. Сокола хвърли поглед и видя, че очите на Джони се разшириха от объркване и изненада. Момчето рано или късно щеше да чуе тази история. Сокола само изпита известно съжаление за начина и мястото на обстоятелствата, при които научи за това.

— Хората трябва да научат тази история! — Кетрин продължаваше със заплашителната си реч. — И да знаят как продължаваш да плашиш и тероризираш Керъл. Всички са забелязали как се държи тя, когато ти си тук. Страхува се да ти пресече пътя, страхува се от това, което можеш да й сториш! Повече няма да можеш да ни изнудваш!

— Прощавайте, госпожо Фокнър — прекъсна я колебливо нотариусът. — Не зная кой е този човек, но...

— Позволете ми да се представя. — Сокола пристъпи безшумно с дързък огън в очите. — Името ми е Джим Синия Сокол. Струва ми се, че Кетрин вече обясни, и то доста картинно, кой съм и какъв съм.

Нотариусът неуверено стисна ръката му, продължавайки да хвърля колебливи погледи към Кетрин.

— Този човек... господин Сокола... не е основният наследник. Но има оставено и за вас — побърза да го увери той. — Ще получите половината от имението и останалото, докато другата половина, тази с централната част, е за Чад, но...

— Но какво, Бен? — предизвика го Кетрин, докато гневът ѝ бавно гаснеше.

— Голяма част от недвижимото имущество тук, във Финикс, като изключим някои неща, завещани на вас, на членове от семейството и на някои служители, е оставено на...на госпожица Лана Маршал.

Това колебливо съобщение ги накара да замълчат от изненада.

Сокола отпусна глава назад и избухна в дълъг, сърдечен смях, който, отека в стаята. Смееше се на себе си, на останалите и на Джон Бъкенън, където и да се намираше сега, защото последният смях бе негов.

Сокола се завъртя, отиде при входната врата и я отвори. Продължи тихо да се смее, докато прекосяваше каменната настилка и вървеше към взетата под наем кола, паркирана отсреща. Точно в този момент друга кола спираше зад неговата. Чад тъкмо слизаше, когато гневна сянка помрачи прекрасното му лице, щом зърна Сокола.

Чад бързо се запъти към него.

— Какво правиш тук? — попита той.

Сокола го дари с безгрижна усмивка. Лукави пламъчета играеха в очите му.

— Тъкмо си тръгвах, братко. Съжалявам, че няма да мога да се навъртам наоколо, за да зърна каква физиономия ще направиш, щом научиш, че и ти си на опашката на обезнаследените.

Той му намигна, усмихна му се наново, потупа го по рамото и се отдалечи с лека стъпка, заобикаляйки колата, за да седне зад волана.

— За какво говориш? — промърмори Чад.

Но Сокола не отвърна. Само се усмихна и сви дългото си тяло, за да влезе в колата. Един кос поглед му позволи да види Чад, който тичаше към дома. Сокола отново се изсмя.

Топлият сух вятър отнасяше далече от слуха на Лана молитвените думи на свещеника. Гологлава, тя стоеше в най-отдалечената група на събралите се при гроба. Нямаше черна дреха. Тъй като вече не се смяташе за израз на неуважение да се носи и друг цвят на погребение, Лана бе облякла рокля от жарсе с цвят на кафе, еднакъв с този на разветите ѝ от вятъра тъмни коси.

Небето бе забулено от облаци прах, през които проникваха само парещите лъчи на слънцето, които изгаряха сухата земя. Безмилостният вятър носеше зрънца пясък и брулеше хората, събрани на траурната церемония. Лана чувстваше кожата си топла и лепкава, неспособна да диша през материята на дрехите, чийто тъмен цвят поглъщаше потискащите слънчеви лъчи.

Над главите и гърбовете на околните ясно можеше да види лъскавия ковчег, окичен с букети и венци от цветя, чийто сладникав и предизвикващ гадене аромат вятърът отвяваше надалеко. Ако леко извърнеше глава, можеше да зърне семейството, наредено пред ковчега.

С отпуснати ръце Чад мрачно съзерцаваше ковчега. Слънцето проблясваше в русолявите, кичури кестенява коса, развята от вятъра. Лана забеляза, че загубата на баща му и събитията от отминалите дни бяха изострили чертите на лицето му. Сякаш усетил погледа ѝ, Чад се извърна. Мускулите на челюстта му се напрегнаха и той стисна зъби. Когато прочете чувството на дълбока симпатия, изписано в очите на Лана, изразът му леко се смекчи, преди отново да се извърне.

Близо до него, почти скрита от високия му ръст, стоеше майка му, вдовицата на Джон. Гордо изправена, изглеждаше много крехка в дългия черен воал. Лана помисли, че Кетрин Фокнър е една от малкото жени, способни да се държат толкова естествено на такова място.

Жената от другата страна на Чад също бе облечена в черно. Не носеше воал. Миниатюрна шапчица бе прикрепена към златистите ѝ лъскави коси. Държеше за ръка слабо момче, изправено до нея. В тъмен костюм и вратовръзка, то толкова приличаше на Джон, че Лана си помисли, че сигурно това е внукът му. Близо до момчето стоеше още един мъж. Лана можеше да забележи само тъмните рамене на сакото, тъй като стоящите пред нея ѝ пречеха да го разгледа добре. Тя си помисли, че това е вторият син на Джон, онзи жененият.

Погледът ѝ се върна при ковчега. Усети, че нещо засяда на гърлото ѝ при мисълта за приятеля, положен в него. Тъй като не можеше да чуе какво говори свещеникът, погледът ѝ отново се върна към семейството. Нещо не беше както трябва. После Лана разбра, че не забелязва Сокола. Обходи лицата на присъстващите, но не можа да го открие. Защо ли го нямаше? Беше ѝ се сторило, че е много близък на семейството.

Тълпата около нея се раздвижи и Лана разбра, че ритуалът е приключил. Хората започнаха да се разотиват, говорейки си един на друг. Някои се наредиха на опашка пред семейството, за да поднесат съболезнованията си. Лана се колебаеше. Искаше ѝ се да се присъедини към последната група, но не знаеше дали това е добра

идея или не. Остана раздвоена няколко минути, сетне се обърна и си тръгна.

Малкият ѝ фолксваген изглеждаше съвсем не на място сред всички тези черня лимузини и кадилаци. От друга страна, и самата Лана се чувстваше не на мястото си. Като се запъти към колата си по алеите на гробището, започна да рови в чантичката си и да търси ключовете.

Чу стъпки зад себе си, но не обърна внимание, докато една ръка не я хвана и не я накара да спре. Тя се обърна изненадана и отметна от лицето си коси, с които вятърът си играеше. Чад не каза нищо. Издържа погледа ѝ, който сякаш го питаше нещо. Така отблизо напрежението му беше още по-очевидно.

Лана искаше да каже нещо, да промълви някоя мила, утешителна дума, но съзнаваше, че много хора минават покрай тях: обстоятелствата изискваха да се води само личен разговор.

— Дошли са много хора — отбеляза тя.

— Да. Дойде дори и кметът: Дойдоха също и представители на правителството и сенаторът — каза Чад, а гласът му прозвуча особено суховато.

Чад леко се извърна и прегърна Лана през кръста.

— Елате. Искам да ви запозная с останалите членове на семейството.

Опашката на приятелите, които поднасяха съболезнования, бе доста намаляла, когато Чад я побутна напред. Тъй като имаше двама мъже, които се бяха спрели да говорят с майка му, Чад поведе Лана към русата жена с детето.

— Да ви представя сина ми Джон Фокнър и съпругата ми Керъл.

Представянето предизвика вълна от болезнено учудване по цялото ѝ тяло. Опита се отчаяно да не показва изненадата си, когато им се усмихна.

— Това е Лана Маршал.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице Маршал.

Жената на Чад протегна ръка и се усмихна със симпатия. В отговор Лана едва успя да кимне с глава. Жената бе много красива, по особен, деликатен начин. Приличаше на керамичните куклички, които често също изписват с руси коси. Съчетанието от светлоруси коси и

зелени очи беше забележително. На Лана ѝ се стори, че е напълно безлична в сравнение с нея.

Много по-лесно ѝ бе да поздрави момчето.

— Приличаш много на дядо си, Джон — прошепна тя.

— Да. Всички така казват. — Момчето сви рамене и продължи да я разглежда с любопитство.

Лана не можеше да погледне жената в очите, без да си спомни как Чад я бе целунал, или да види ръката му, която все още обгръщаше талията ѝ. Почувства се неловко и виновна за все по-силното привличане, което изпитваше към Чад, преди да разбере, че е женен.

— Мамо!

Повикът позволи на жената с черния воал да се сбогува с двамата мъже и да се присъедини към тях.

— Да ти представя Лана Маршал — каза той. Това е майка ми Кетрин.

— Бих желала да се запознаем при по-различни обстоятелства, госпожо Фокнър — рече Лана и протегна ръка.

Не можеше да види лицето на вдовицата зад черния воал, но усети скованата съдържаност при хладния допир на ръката.

— Едва ли бих могла да изразя по-точно съгласието си с г вас, госпожице Маршал. Разбрах, че сте била много близка с мъжа ми — отвърна тя с премерен глас.

— Да, бяхме станали по-скоро добри приятели. — Лана се почувства задължена отново да каже това, но обяснението ѝ бе посрещнато студено.

— Да, разбира се — отвърна вдовицата с хладна учтивост. — Ще ме извините ли? Бих искала да кажа няколко думи на свещеника, преди да си е тръгнал.

— Естествено — промърмори Лана, но съпругата на Джон вече се бе отправила да търси мъжа в черно.

Когато хвърли поглед към Чад, тя се опита да приеме факта, че той бе жененият син на Джон. Хрумна ѝ въпросът къде беше брат му. Погледът ѝ се спря на групата хора, събрани около гроба, която включваше съпругата, сина на Чад и една възрастна двойка. Объркана и заинтригувана, тя попита Чад:

— А къде е брат ви?

Мъжът трепна, вдигна глава и отстъпи назад, сякаш въпросът дълбоко го засегна.

— Какво знаете за него? — предпазливо попита той.

Лана смръщи вежди при неговата реакция:

— Нищо... Джон ми беше казал, че има двама сина, но аз не виждам друг от семейството.

Господинът в тъмно сако, когото бе зърнала в гръб, се оказа един от възрастните мъже. Чад не отговори веднага, сякаш не знаеше какво да каже.

— Това е нещо, за което не се говори много. Виждате ли, Джон Бъкенън имаше връзка с друга жена. Сигурен съм, че ще разберете колко е чувствителна майка ми на тази тема.

— Естествено — промърмори тя, изненадана от откритието, че Джон Бъкенън е имал извънбрачен син.

Кетрин Фокнър се присъедини към тях и хвърли кос поглед на сина си.

— Каза ли й, Чад?

— Не.

Отговорът, произнесен много тихо, остави впечатлението, че на него не му хареса въпросът на майка му.

— Да каже какво? — Лана не беше уверена, че трябва да се обажда, а погледът ѝ се местеше от майката към сина.

— Е, вие сте богата наследница, госпожице Маршал. — Госпожа Фокнър изглежда я обвиняваше за нейното неведение. — Джон Бъкенън ви е оставил цяло състояние.

— Какво? — Думата прозвуча на пресекулки. — Трябва да има някаква грешка.

Лана погледна Чад, очаквайки той да отрече думите на майка си.

— Няма никаква грешка. — Беглата му усмивка сякаш ѝ подсказваше, че трябва да се зарадва на новината. — Всеки момент ще получите нотариално завереното копие от завещанието. Семейството вече е в течение на съдържанието на завещанието на Джон Бъкенън. Уикендът просто забави процедурата.

— Но... — Изненадана, Лана просто не знаеше какво да каже.

— Защо не ми дадете ключовете от колата си? Ще помоля Том да откара вашата — предложи Чад. — Ще дойдете в нашата кола, така по-добре ще мога да ви обясня какво означава всичко това.

Лана се поколеба. После подаде ключовете от колата, които веднага преминаха в ръцете на възрастния слаб мъж, който стоеше близо до тях.

[1] Кактусово растение в Централна Америка с плоско стъбло и плодове, които се ядат (по името на гръцкия град Опунт) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

„... Движи се, движи се, движи се, движи се.

Сега, Говорящи Боже, той се движи, той се движи.

Сега в бялата дреха от еленова кожа, той се движи, той се движи.

Сега на старост, скитайки, той се движи, той се движи.

Сега по пътя на красотата той, се движи, той се движи.

Движи се, движи се, движи се, движи се.

... Много далече от мен е отведен! Много далече го стори! Щастливо аз оздравявам!

... С красотата пред мен аз вървя

С красотата зад мен аз вървя

С красотата под мен аз вървя

С красотата над мен аз вървя

С красотата около мен аз вървя.“

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Беше получила серия удари, едни по-силни, други по-слаби, които напълно я изтощиха: първо смъртта на Джон, после откритието, че Чад е жененият му син; че отсъстващият син е незаконороден и, най-накрая, че Джон ѝ е оставил по-голяма част от състоянието си. Три дни след погребението Лана се разболя от грипа, с който я бе заразила съседката ѝ.

Боледува през по-голямата част от следващите две седмици.

Не можеше да ходи на работа и рядко напускаше апартамента си, но това не попречи на трескавата дейност, която кипеше около нея. Телефонът звънеше непрестанно.

Бяха журналистите, които искаха да научат истината за връзката ѝ с Дж. Б. Фокнър и нейното наследство, представители на различни „много сигурни“ капиталовложения, различни институции, търсеци дарения. Това не престана, докато не помоли да ѝ дадат нов номер, неотбелязан в телефонния указател.

Заболяването ѝ не забави съдебната процедура по изпълнение на клаузите от завещанието на Джон, все неща, от които тя нищо не разбираше. Чад ѝ даде списъка на най-способните адвокати в града и дори ѝ подсказа името на един, който да я представлява. Тъй като той представляваше другата страна, присъстваше на всички срещи. Обикновено Чад ѝ превеждаше правните термини на език, който тя можеше да разбере с помощта на нейния адвокат.

В течение на три седмици Лана изкара ускорен курс по закони за недвижимото имущество, наследствени данъци, счетоводство и процедури по прехвърляне на недвижимо имущество. Междувременно продължаваше да чувства последиците от грипа и болестите и да пие постоянно чай от сасафрас. В края на този период все още не беше свикнала с промененото си финансово състояние.

Оглеждаше апартамента си и се опитваше да си представи различни стилове и цветове на мебелите, с които можеше да го обзаведе наново. После си спомняше, че може да си купи и дворец. Защо ли трябваше да бърза да обзавежда наново апартамента? Би

могла да се върне в университета и да завърши икономика и търговия, но беше богата и следователно нямаше нужда да работи. Би могла да закара своя фолксваген в някоя работилница, за да му сложат климатична инсталация. А можеше да си купи и ролс ройс. Нямаше защо да се чуди, че се чувстваше объркана, въпреки че състоянието ѝ постепенно се подобряваше.

А имаше и проблеми със семейство Фокнър. В началото Лана очакваше, че те справедливо ще се почувстват засегнати. Беше изключително предпазлива при първите си срещи със семейството, преди да се разболе. Керъл, съпругата на Чад, беше винаги учтива и приятелски настроена. Лана не можеше да намери никакъв недостатък в поведението на Кетрин Фокнър, въпреки че тя се държеше доста порезервирано. От друга страна, Чад беше единственият, с когото редовно се срещаше. Съзнавайки колко е чувствителен към нейната красота, Лана бе по-сдържана с него, отколкото с останалите членове на семейството, но той винаги изглеждаше грижовен и се стремеше да ѝ бъде полезен. Сякаш най-важното нещо за него бе да направи по-приятна промяната в живота ѝ.

Лана прекара ръка по тъмночервеното кадифе и се разположи на меката седалка. Отпусна глава на облегалката. През прозореца на колата в движение небето бе ясносиньо, без онази мъглявост, която обикновено притискаше града. Извърна глава към шофьора.

Докато гледаше Чад, се питаше дали е сторила добре, като прие поканата му да прекара месец на почивка в имението им в Северна Аризона. Отдалечаването от Финикс предвещаваше мир и спокойствие, неща, които трудно можеха да се намерят в града, както бе обсадена от журналисти, благотворителни фондации и търсачи на големи състояния.

Погледна отново пред себе си. Поканата бе нещо много благородно от тяхна страна. Лана искаше да вярва, че тя означава, че я приемат като приятелка на семейството. Припомняйки си колко близка се чувстваше с Джон, желаше да има същите отношения и с останалите.

— Защо ли го е сторил? — попита тя Чад това, което стотици пъти бе питала самата себе си. — Защо Джон Бъкенън ме е определил за основна наследница на неговото състояние? Не се ли чувстваш ощетен от това?

Тя потрепера. Чад се колебаеше. Хвърли й един кос поглед:

— Така се почувствах в първия момент, когато ми го съобщиха. Сега вече не, след като размислих. Всъщност не може да се каже, че съм истински бедняк. — Той се усмихна. — Приживе баща ми често прехвърляше акции на мое име, както и част от печалбите на различни дружества, на които бе член. Уреди голям кредитен фонд на името на майка ми й на сина ми Джони. На практика той разпредели състоянието си, вместо да го трупа чак до смъртта си.

— Искаш да кажеш, че според теб вече си получил своята част от недвижимото имущество? — Лана се опита да си изясни нещата, за да облекчи собственото си чувство за вина.

— В известен смисъл е точно така — отвърна Чад. — Ти и аз сме съдружници в много сделки.

— Имам още много неща да уча за бизнеса.

Лана затвори очи. Умората объркваше мислите

— Ти бързо се учиш — отбеляза Чад.

На Лана й направи впечатление, че констатацията бе направена с леден тон. Вдигна поглед към него, но той внимателно следеше движението по пътя.

— След грипа наистина имаш нужда да си починеш един месец, далеч от шумотевицата и безкрайните престрелки по съдилищата.

— Изглежда ми чудесно! — въздъхна Лана.

— Аз ще мога да остана само няколко дена, но там ще бъдат Керъл и мама. Те ще ти правят компания, докато се върна — предложи той. — Ще идвам да те виждам през уикенда.

— Ще ми бъде чудно да не те виждам близо до мен. — Не искаше да казва това на висок глас.

Когато очите на Чад потърсиха нейните, тя не успя да отвърне поглед.

— Може би ще бъде по-добре ти и аз да бъдем за малко разделени, Лана. — Очите мълчаливо добавяха онова, което той не можеше да каже на висок глас.

Дори и женен, интересът на Лана към него не намаля. Бяха твърде често заедно през изминалите две-три седмици. Последното нещо, което Лана желаше, беше още една връзка с женен мъж, а подозираше, че и Чад мисли по същия начин. Въпреки това взаимното физическо привличане бе едно постоянно изкушение.

— Да, така е. — Лана се съгласи с него с пресилено безразличен тон. Прекалено често търсех само опората на твоето рамо.

Неочаквано той стисна ръката ѝ.

— Можеш да се облегнеш на моето рамо, когато пожелаеш. Бъди уверена, Лана. — Той сплете пръсти в нейните.

Пристигнаха на летището Скай Харбър. Чад трябваше да пусне ръката ѝ, за да влезе в друго платно. После зави и се отправи към хангара на частните самолети.

Двумоторният самолет бе спрял на бетонната писта. На едно от крилата му бе изрисувана главата на сокол. Лана веднага разпозна емблемата. Приличаше на тази, която бе изписана на пикапа на Джон. Обаче имаше известни разлики. От двете страни на фигурата имаше по две тъмни линии, пречупени като криле.

— Това ли е самолетът? — попита тя.

— Да.

Чад също го бе забелязал и сега се опитваше да паркира колата.

— Тази емблема на колата... Тя се различава от онази на строителната компания. Защо?

— Тя е на ранчото, чието име е „Крилатото «F»“, затова към главата на сокола са добавени и криле — обясни ѝ Чад.

Гняв набразди лицето на Чад. Цялото му внимание бе насочено към офиса на една самолетна компания.

— Какво ли прави тук? — промърмори той под носа си.

Лана проследи погледа му чак до мъжа, облегнат на стената на сградата, чиято коралово-червена риза се открояваше на фона ѝ. Ниско над челото му бе нахлупена кафява каубойска шапка, която скриваше гарвановочерните му коси, но Лана без сянка на съмнение откри, че това е Сокола. Тръпка премина през цялото ѝ тяло, когато зърна гъвкавата фигура на мъжа. Смътният спомен, че е била притисната в обятията му, престана да бъде неясен. Лана сякаш почувства възбуждащия допир на дланите му. Сърцето ѝ биеше учестено, в някакъв див, примитивен ритъм, който я пренасяше в друг свят. Как можеше едновременно да я привличат двама толкова различни мъже, Чад и Сокола?

Когато видя Чад да излиза от колата, Сокола отлепи гръб от стената. Усмихна се, щом забеляза нескрития гняв на Чад, че го вижда

тук. Усмиваше се разсеяно до момента, в който зърна Лана, която слезе от колата с помощта на Чад.

Насочи цялото си внимание към нея, докато светлите му очи търсеха упорито промени у нея. Откри някои, но без особено значение. Помисли си, че етикетът на зелените панталони и на ризата на цветенца е на някоя скъпа модна къща. Тъмните коси бяха сресани както последния път, когато я бе видял, но очевидно с професионална намеса. Разбираше ги тези неща. Вниманието, с което наблюдаваше всяка подробност от заобикалящия го свят, бе прекалено изострено, за да му убегне и най-малката дреболия.

Когато погледите им се срещнаха, Сокола забеляза леката руменина, която заля страните ѝ. Това подсказваше, че си спомня. Често се питаше дали наистина си спомня, след като през онази нощ всичко ѝ се струваше сън, а реални оставаха само усещанията. Сокола бе доволен, че споменът за онази нощ бе още толкова силен.

— Къде е Джейк Санчес? Мислех, че ще дойде.

При този леден тон Сокола отмести поглед.

— В имението. Дойдох на негово място.

— Защо?

Дръзка усмивка заигра по устните на Сокола. Сякаш времето внезапно захладня.

— Знаеш много добре, че не бих пропуснал подобна възможност.

Въпреки че думите бяха произнесени тихо, те проникнаха дълбоко в съзнанието на Чад.

Гневът му не засегна Сокола и той отново впери поглед в Лана, която стоеше пред него мълчалива. Сетивата му живо диреха спомена за нея. Нищо не бе забравено — нито нежният аромат на парфюма, нито възбуденото учестено дишане. Усети толкова ясно и двете неща, че желанието отново се пробуди у него. Сокола не бе забравил нищо от прелестите, които бе открил у нея. Уханието на санталово масло на нейния парфюм го накара да се запита дали си бе сложила от него по сгъвките на коленете и зад ушите. Испита диво желание да я грабне и отнесе някъде, за да намери отговора, но цивилизованата част на разума го накара да го задуши в зародиша му.

— Как се чувствате като наследница, госпожице Маршал?

Сокола наблюдаваше играта на чувствата, изписани по лицето ѝ. Чертите ѝ изразяваха сила и гордост, качества, достойни за

възхищение. Беше предприемчива, готова да се усмихва и смее, без страх да напусне черупката си. Усети, че изпитва към нея дълбоки чувства, каквито никога по-рано не бе усещал.

— Всичко стана много бързо. Нямах време да помисля дори — призна си тя.

После се извърна и погледна Чад. Сокола забеляза погледите, които си размениха, и ръката на Чад, която обгърна талията ѝ. Ревността лумна като внезапен огън и нейната сила го покоси. Бе имал и други жени по-рано, но никога не се вълнуваше от факта, че и други мъже ги притежават. Въпреки това в момента цялото му същество бе обзето от дивото чувство на собственост, стигащо до животински бяс.

— Не ви ли казах, че Джон Бъкенън ще ви се отплати по свой начин?

Гласът му прозвуча остро, умишлено враждебен. Забеляза, че Лана настръхна при този въпрос, докато си даваше сметка, че той правилно бе предвидил: приятелството ѝ с Джон Бъкенън ще бъде заплатено с пари. Сокола, който и се възхищаваше пряко воля, видя, че гордостта незабавно изплува на лицето ѝ, за да потопи мъката, причинена от откритието.

— За какво говорите? — попита Чад, гледайки ги озадачено.

— За нещо, за което веднъж спорихме.

Лана сви рамене, с което искаше да покаже, че не е било нещо важно. Чад изглежда се колебаеше. Искеше да се опита да разбере, да настоява за някакъв задоволителен отговор. После се отказа. Може би бе решил да разговарят друг път, когато него нямаше да го има. Така поне си мислеше Сокола.

— Куфарите са в колата — каза Чад.

Обърна се кръгом и се отправи към багажника на автомобила, като отделяше ключа във връзката от останалите.

— Да ги качим в самолета, за да можем да тръгнем.

По този въпрос и Сокола нямаше какво да възрази. Той вървеше пред тях към самолета и носеше двата нови куфара на Лана, ръчна изработка, украсени с инициалите на майстора. Чад вървеше редом с Лана и носеше третия, по-малък куфар. Усещаше напрежението между двамата, на Чад и нейното. А причината беше Сокола.

Тя знаеше какво я вълнува, но не можеше да, разбере Чад. Струваше ѝ се, че двамата мъже добре се познават, като премисляше

какво се бе случило в нощта, когато Джон Бъкенън бе починал. Съперничеството, което почти не се опитваха да прикриват, за нея бе истинска изненада.

Съмняваше, се, че той е разказал на Чад за онази нощ. И наистина, защо ли трябва да го стори? Тогава тя не беше на себе си и Сокола го знаеше със сигурност. Споменът за любовта ѝ с него се върна толкова жив и образен, че Лана се запита как ли е могъл да ѝ се стори смътен. Страстният див порив от онази нощ я обземаше всеки път, когато Сокола спреше поглед върху нея. Това я караше да се чувства неуверена. Той я познаваше, а тя не знаеше какво смята да прави с това познаване, което беше прекалено интимно.

Застанала настрана, Лана наблюдаваше Сокола, който качваше куфарите в багажното отделение на лъскавия двумоторен самолет. Когато се обърна, за да вземе куфарчето от ръцете ѝ, той разбра неувереността, изписана на лицето ѝ. Искрица задоволство весело заигра в очите му.

— Летяла ли сте по-рано, госпожице Маршал? — Изглежда се забавляваше, като се държеше с нея формално учтиво, а това „госпожице Маршал“ си бе чиста подигравка.

— Само по редовни линии — отвърна тя. — Никога не съм летяла в частен самолет и наистина се вълнувам.

— Ще прелетим над един красив и див пейзаж. Ако ви е приятно, можете да седнете до мен. Гледката, която се открива от пилотската кабина, е по-обширна от онова, което може да се види през прозорчето на отделението За пътници.

Привидно поканата звучеше просто учтиво, но Лана знаеше, че тя е отговор на неизказаното ѝ желание да остане насаме с него. Въпреки това се поколеба, когато погледна Чад, защото не ѝ се искаше да предизвиква безсмислени подозрения.

— Никога не съм била в пилотската кабина на самолет. Ще бъде чудесно преживяване да се види какво става там, вътре. А също и гледката от птичи поглед, вместо просто да прелетим над всичко това!

Лана се държеше като малка ученичка, чиято единствена мисъл и вълнение бяха новите преживявания. Чад замълча за миг и се вгледа внимателно в нея. Явно остана доволен от това, което откри.

— Нямам нищо против. — Той се усмихна добронамерено, като човек, който прави подарък на дете. — Между другото, имам няколко

доклада за четене и смятам да го сторя, докато летим. Така ще съм свободен да те придружа, когато поискаш да обиколим ранчото.

— Чудесно. — Лана също му се усмихна и се почувства лицемерка.

Щом се качи в самолета, тя го прекоси по дължина чак до пилотската кабина и се разположи на седалката на втория пилот. Докато закопчаваше предпазния колан, очите ѝ разсеяно пробягнаха по сложното неразбираемо табло. После дойде Сокола и седна до нея. Захвърли кафявата каубойска шапка зад себе си и прекара пръсти през гъстите си черни коси.

— Закопча ли колана? — Косият му поглед се спря на нея, колкото да се увери в това, което питаше, и зърна кимването ѝ. — Разполагай се удобно, облегни се и се наслаждавай на пейзажа! Помни само да държиш ръце далеч от командните лостове. Не ми се ще да насиня прекрасната ти челюст, за да те накарам да ги пуснеш.

Изражението на лицето му бе такова, че беше ясно — това не е празна заплаха. Сокола взе чифт черни очила, закачени над командното табло. Лана силно стискаше колене, когато той започна подготовката за излитане.

Жаркото слънце неумолимо напичаше самолета. Вътре беше като в пещ. Лана чувства, че се задушава от горещина. Въздух влизаше единствено от отвореното прозорче откъм Сокола, но и той бе много горещ. Левият мотор заработи. С нарастване на оборотите шумът стана оглушителен, но поне създаде лек вятър, от който въздухът в кабината почна да циркулира. Вторият мотор също заработи и усили вибрациите. Сокола включи радиото и попита контролната кула за инструкции по придвижването и рулирането. Лана не разбра и дума от отговорите, а и Сокола нищо не ѝ обясни.

Мястото на втория пилот спокойно можеше да бъде и празно. Толкова внимание ѝ отдели Сокола, докато насочваше самолета към пистата, която им бяха отредили, и се подготвяше за излитане. Страничното прозорче бе затворено и вътре отново стана непоносимо горещо. Когато от контролната кула пристигна разрешението за излитане, Сокола леко се извърна към Чад, който бе седнал през една редица.

— В момента рулираме.

Лана усети, че мощността се увеличава, докато моторите с пълна сила тласнаха самолета по пистата и той набра скорост. Щом се откъснаха от земята и започна плавното издигане в посока изток, свеж въздух задуха със свистене от отвора на климатичната инсталация над главата ѝ. Лана извърна пламналото си лице към тази струйка и задиша с пълни гърди.

На хоризонта се появиха назъбени планински върхове.

— Планините на суеверието — разпозна ги Сокола и привлече вниманието на Лана.

Огледалните стъкла на очилата му отразиха само собственото ѝ лице, затова Лана се извърна и погледна навън. Насочиха се право към страховитата планинска верига. В лабиринта от безплодни плата и планински зъбери се виеше бездънната паст на каньон, криещ в пазвите си тайните на незнайни съкровища. Нагънатият терен, по който ясно личаха следите на отколешна вулканична дейност, бе осеян с кактуси и сухи храсти.

Самолетът се отправи на север и под тях проблесна водна повърхност. Беше езеро, разположено сред пустинните планини, което сякаш се смееше на обгорената земя, която го окръжаваше. Бетонната дига напомняше мита за Тантал, задържайки водата далеч от напуканата земя и същевременно обещавайки живот. На Лана ѝ се струваше, че самолетът едва се движи, но виждаше сянката му да прелита над скалистите бездни и безводната пустош на равнините.

— Какви са познанията ти за Дивия запад? — попита Сокола.

Лана вдигна поглед от прозорчето, за да отвърне:

— Много смътни.

Не можеше да види очите му зад тъмните очила, но знаеше, че я наблюдава.

— Това там пред нас е Тонто Базин. След малко ще стигнем и Моголон Рим, чийто планински ръб е дълъг двеста и петдесет километра. Тази област всъщност е увековечена от всички писатели от Запада, включително и от Зейн Грей — каза той.

Лана погледна натам и видя стръмния скат, който така живописно очертаваше границите на някакво плато. Ерозията бе оголила скалите и разкрила пластовете, позволявайки на камъка да се издигне стремително нагоре, на фона на пустинята. По скатите се редуваха цветове — от бяло, през сиво, през кремаво — според вида на

оголената скала. Върхът бе коронован от борова и елхова гора, изпъстрена тук-там с тополи, клен и някой дъб. Гледката беше впечатляваща, а върхът се виеше додето поглед стига, прекъснат само от някой каньон, който приличаше на уста, отворена в прозявка. Човекът бе прекарал пътища, които се виеха сред скалите, но не бе укротил гордия и див вид на тези земи.

— Живописно е, нали? — възкликна Лана, когато сянката на самолета се закатери по скалистите скатове, а после самата тя се назъби и начупи сред борове на платото.

Тъй като не получи отговор от Сокола, тя се извърна към него. Той се бе обърнал към нея, но не можеше да се каже дали гледа нея или силуета на планинската верига през прозорчето.

— Да — отбеляза той с безразличие. — Може би лично си се уверила в способностите на Чад да утешава тъгуващите жени, така ли е?

Острата забележка я накара да се обърне и да погледне към Чад. Беше се навел над купчина листове с отворено на колене куфарче.

— Не се безпокой — каза Сокола, сякаш прочел мислите й. — Не може да ни чуе, освен ако не викаш.

— Чад много ми помогна — предпазливо отбеляза тя.

— Сигурен съм, че го е сторил — леко презрение се прокрадна в думите му.

Разговорът се насочи към тема, която Лана искаше да изясни.

— Онази нощ... — започна тя.

— Ако те притеснява, че мога да го разкажа на някого, забрави — прекъсна я той. — Чад е този, който се хвали със завоеванията си. От мен никой няма да чуе и дума.

— Нямах предвид това, че ти можеш да го разкажеш някому. Исках само да кажа, че аз обикновено не... — Лана се опитваше да оправдае поведението си през онази нощ, но не я оставиха да се доизкаже.

— Чуй ме. И двамата сме удовлетворили една взаимна потребност. Нека така да оставим нещата. — И за да я увери, че темата е изчерпана, отново насочи вниманието й към предното стъкло. — Прелитаме над южната граница на ранчото.

Вместо да се почувства облекчена и успокоена, Лана до известна степен се засегна. Не очакваше Сокола да се отнесе към случката от

онази нощ като към нещо незначително.

Склоновете на планините, покрити с гори, образуваха дълга долина, отпървом тясна, тя постепенно се разширяваше. Самолетът започна да се спуска малко преди Лана да зърне частната писта за кацане пред тях. Близо до пистата имаше няколко сгради, сгущени сред дърветата. Лана успя бегло да ги разгледа, тъй като самолетът бързо се приземи.

Сокола докара самолета пред метален хангар, в близост до който бе паркирано комби. Жената на Чад, Керъл, ги чакаше пред колата. Стройната блондинка помахаше с ръка на самолета, който в този момент спираше пред хангара. Един каубой прибяга от него и постави клинове зад колелата веднага щом моторите изгаснаха. Закопчалката на предпазния ѝ колан упорито отказваше да се отвори въпреки усилията на Лана. Сокола се извърна и видя какво я затруднява. Наведе се над нея и разкопча колана с невероятна лекота. Ръцете му докоснаха само за миг талията ѝ. Но и това бе достатъчно, за да почувства тръпка в стомаха. Лана се стегна, за да се самоконтролира. Сокола не забеляза нейната реакция, или поне се престори, че не я забелязва.

Тя слезе от самолета преди него. Чад, който вече бе въвн, я чакаше, за да ѝ помогне. Когато стигна при тях, Сокола не носеше черните очила, а отново бе нахлупил прашната кафява шапка. Сините му очи сякаш престанаха да обръщат внимание на Лана, докато отваряше багажното отделение. Каубоят се приближи и му помогна да носи куфарите, като спести на Чад усилието да носи и своя.

— Здравейте! — Керъл се приближи и ги приветства. — Как мина полетът? Добре ли?

— Разбира се. — Чад се наведе и я целуна по бузата, — Това беше първият полет на Лана с частен самолет.

— Как си?

Керъл извърна към нея усмихнато лице. Приятелското ѝ държане изглеждаше напълно естествено. Въпреки това на Лана и се стори, че долавя стаена мъка в зелените очи. Опитваше се да открие причината, както се бе питала защо не вижда обич в отношенията между Керъл и Чад. Техният брак не изглеждаше нещастен, но сякаш нещо му липсваше.

— Сега съм много по-добре, благодаря — отвърна Лана. Тя погледна към Сокола, който подреждаше куфарите в комбито.

— Сигурно нямаш търпение да стигнеш вкъщи и да си починеш за малко. — Керъл хвърли поглед към мъжа си. — Искаш ли да караш ти, Чад?

— Да. Ще седнеш ли отпред при мен, Лана?

— Не, благодаря. Ще се кача отзад — противопостави се тя, защото не искаше да заеме мястото на жена му. — По-добре Керъл да седне при теб.

— Не, настоявам ти да седнеш отпред. — Блондинката се присъедини към мнението на Чад. — Как иначе мога да контролирам шофирането на Чад, ако не седя отзад? — И се засмя.

Въпреки желанието си тя им позволи да я настанят на предната седалка, а Керъл се качи отзад. Докато Чад сядаше зад волана, Сокола мина пред колата и се запъти към самолета, за който вече се грижеше каубоят. Не погледна и когато Чад взе завоя на път към групата сгради.

— Къщата ще ти хареса, Лана. Стара е, но е построена така, че да отгледа много поколения — каза Керъл. После се разприказва и не ѝ позволи да се намеси в разговора.

Когато Чад спря пред големия дом, Лана разбра какво е искала да каже Керъл. Построена изцяло от голи дървени греди и гипс, тя бе солидна сграда, издържана в селски стил.

Чад заобиколи колата, за да отвори вратата на Лана. После ѝ помогна да слезе. Помогна и на Керъл. Блондинката се запъти към входа, а Лана се поколеба.

— Ами нашият багаж?

— Някой от воловарите ще го донесе — каза той и промуши ръка под лакътя ѝ, за да я поведе към масивната дъбова врата.

Дебелите стени на къщата поддържаха вътре хлад. Промяната на температурата бе първото нещо, което Лана забеляза, щом влезе във входа, покрит с керамични плочи. Белите стени създаваха впечатление за простор и широта. Две арки водеха към други две стаи по коридор, отделен от всекидневната. Стаята бе скромно украсена и мебелирана. Индианският килим на стената бе единственото цветно петно. На лъснатата орехова маса стоеше ваза със сухи цветя и семена. Лана си помисли, че това фино смесване на природа и индианска култура предсказва атмосферата на дома.

— Кетрин. — повика Керъл. — Пристигнаха Чад и Лана. Тя се запъти към арката на стаята вляво.

Чад притисна лакътя на Лана, с което искаше да ѝ подсказе, че трябваше да я последват.

Във всекидневната се набиваше на очи голямата камина от черен камък. Роялът властваше близо до остъклената врата, водеща към верандата. Елегантността на стаята не се помрачаваше от различните, по размери индиански глинени съдове, които красяха страничните масички заедно с бронзовите статуетки, изобразяващи сцени от живота на диваците.

Вниманието на Лана бе привлечено от стройната царствена фигура, която се приближаваше към нея. Учтива усмивка играеше по устните на Кетрин Фокнър. Още от първата им среща жената се държеше подчертано резервирано, Лана не знаеше със сигурност дали, жената на Джон ѝ вярва, че между нея и съпруга ѝ не бе имало друго, освен искрено приятелство. Лана се чувстваше неудобно в присъствието на тази жена. Беше мислила дълго над решението си да приеме поканата на Чад и да прекара месец почивка в имението, за да възстанови силите си след прекараното заболяване.

— Надявам се, че и двамата сте пътували добре. Какво ще пиете — чай или кафе? — попита Кетрин.

— Не, благодаря, нищо не желая — отказа Лана и продължи да стои права.

Напълно съзнаваше неловкото положение, че като приятелка на Джон беше в дома на вдовицата му.

— Мисля, че ще пия кафе, мамо — каза Чад, като прие поканата.

— Ще ида да ти донеса — предложи Керъл.

— Седни, Лана — Чад посочи креслото в канелен цвят.

— Искате ли да ви покажа стаята? — намеси се Кетрин, щом забеляза, че Лана за миг се поколеба. — Може би ще искате да се освежите след пътуването.

— Да, благодаря — съгласи се Лана.

— Отгук, моля. — Кетрин мина под другата арка и пое по един широк коридор.

Приличаше на лабиринт от коридори, преплетени със стаи, от които тръгваха нови коридори. Лана беше сигурна, че ще се изгуби, ако остане сама. Най-после Кетрин спря и отвори една врата.

— Това е основната спалня, с баня и врати към верандата — обясни Кетрин, като ѝ направи път. — Надявам се да ви хареса.

— Много е хубава.

Стаята беше голяма почти колкото всекидневната в апартамента на Лана. Освен масивното легло имаше малък, стилизиран диван, стол и масичка.

— Надявам се, че моето пристигане тук не ви е неприятно. — Лана продължаваше да се чувства виновна и се опитваше да се извини. — Предполагам, че нямате никакво желание да се занимавате с гости по време на траура, затова, моля ви, не се чувствайте задължена от моето присъствие.

— Нямам нищо против вашето идване — настоя Кетрин. — Чад ми каза, че имате нужда от почивка. Надявам се и вие да мислите, че тук ще намерите покой от грижите.

Думите ѝ не приспаха неудобството на Лана въпреки приятелския тон, с който бяха изречени. Нещо прошумоля извън стаята и Кетрин се обърна към вратата. На прага се появи Сокола, който носеше куфарите на Лана.

— Донеси тук багажа на госпожица Маршал, Соколе! — Кетрин му говореше така, сякаш беше слуга.

Подигравателна гримаса се изписа на лицето му, докато изпълни заповедта. В пълно мълчание постави багажа на средата на стаята.

— Ще изпратя някой да разопакова багажа, Лана — каза Кетрин.

— Не, благодаря, няма нужда — учтиво отказа Лана. — Сама ще се справя.

Започваше прекалено бързо да свиква други хора да се грижат за нещата ѝ вместо нея.

— Както желаете.

Кетрин горделиво прие нейното решение, а Лана се почувства още по-неловко.

Всички страхове отново я връхлетяха, щом Кетрин напусна стаята. Но тя не успя да ги премисли, защото Сокола ѝ напомни за присъствието си:

— Къде искаш да оставя куфарите?

— Ето тук — отвърна, трепвайки гневно. — Близо до леглото.

Сокола ги постави до краката на леглото, после се обърна и я загледа:

— Не се оставяй да те измами.

— Какво?

Лана сбърчи вежди при объркващата забележка.

— Ти си желана в този дом точно толкова, колкото и аз — отвърна той.

В себе си Лана се опита да го отрече, но и тя имаше чувството, че, като изключи Чад, присъствието ѝ не бе добре прието. В края на краищата не кореше Кетрин за това, че може би се чувстваше засегната.

— Веднъж ти бях казал, че Джон Бъкенън бе човек, който получава всичко, което желае — продължи Сокола. — Е, той бе дилетант в сравнение с Чад. Джон Бъкенън поне изпитваше угризения. На Чад му е все едно за останалите. Ще вземе, без да му е необходима помощ, всичко, което имаш.

— Не е вярно! — възропта тя.

— Предупредих те — Сокола сви рамене; за да покаже, че му е все едно дали му вярва, или не. — Надявам се само да разбираш какво подписваш следващия път, когато се наложи да сложиш подпис под някой документ.

— Може би искаш да кажеш, че Чад ще ме измами? — запита Лана.

Гневът и явно го забавляваше.

— Нищо не искам да кажа. Казвам само, че ще ти вземе всичко, ако си достатъчно, глупава да го оставиш да го стори.

Вдигна ръка и докосна периферията на шапката си, после леко ѝ кимна. С този учтив жест сякаш ѝ се подиграваше. Лана възмутено изсумтя, но Сокола вече беше излязъл от стаята. Тъй като нямаше на кого да излее гнева си, се отдалечи от вратата и впи нокти в дланите си. Сокола бе посял сета на съмнението у нея и тя не можеше да му го прости.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Добър ден.

Керъл бе сама на масата, когато Лана влезе в огряната; от утринното слънце стая.

— Мислех си, че съм единствената, която е спала до късно тази сутрин. Но и ти не изглеждаш напълно разсънена.

— Наистина, май още не съм се събудила съвсем — съгласи се Лана;

Тя си наля чаша прясно изцеден портокалов сок от една кана на масичката на колелца.

— По-уморена съм, отколкото си мислех.

— Радвам се, че няма да закузвам сама. Чад вече е в кабинета и работи, а Кетрин все още пише отговори на съболезнователни телеграми — обясняваше Керъл. — Лесно ли успя да се справиш с коридорите?

— Няколко пъти завих погрешно. Радвам се, че Кетрин вчера ме придружи да обиколим къщата, иначе щях да се изгубя.

Лана хвърли поглед към подноса с дребни сладки и кифли.

— Трябваше само да следваш усета си. Розана приготвя чудесен омлет по испански, Ако искаш, мога да я помоля да приготви един и за теб — предложи Керъл.

— Не, благодаря. Кафето и кифличките ще са ми напълно достатъчни. Трябва постоянно да контролирам теглото си.

Лана завиждаше на стройната като тръстика фигура на русата си съперница, на омлета, картофките и тортата с кафе в чиниите пред нея.

Избра една малка кифличка със сладко от боровинки, постави я внимателно в чинийката на чашката с кафе и я отнесе до плетената масичка.

— Чад каза ли колко време ще работи? — попита тя и веднага добави: — Надявах се днес да ме придружи да обиколим ранчото.

— Не, не ми каза. — Керъл се съсредоточи над чинията, показвайки внезапен интерес към това, което ядеше. — Но съм сигурна, че ще дойде с теб, ако го помолиш.

Имаше нещо в гласа ѝ, което накара Лана да си помисли, че я ревнува. Не я успокои мисълта, че става прекалено мнителна.

— Може би не трябваше да питам — реши Лана, като сръза кифличката с жест, който разкриваше нейната изнервеност. — Прекалено много злоупотребявам с времето му.

— О, това за Чад не е никакво притеснение — побърза да я увери Керъл.

— Но за мене е — промърмори Лана, като се опита сама да си изясни защо го каза. — В края на краищата защо да не прекараш с мъжа си цялото време, още повече когато той е тук само за няколко дни!

— Признавам, че не живея с мъжа си като останалите жени, но, затова си имам причини. Чад знае, че го разбирам — упорстваше Керъл. — Макар да го познаваш отскоро, сигурно си разбрала, че е чудесен човек. За мен бе най-добрият съпруг, въпреки че...

Замълча, бодвайки нервно парче от пухкавия омлет с вилицата.

Любопитството тласна Лана да запита:

— Въпреки че какво?

Когато Керъл вдигна глава, по лицето ѝ се четеше дълбока тъга.

— Въпреки че вече не мога му родя деца — призна тя с тих глас, а после се усмихна, за да си вдъхне кураж. — Той твърди, че нямало значение. Вече имаме Джон. Той е щастливо и здраво дете, но знам, че на Чад му се иска да имаме и други деца. На него никога не му се е харесвало, че е единствено дете. Но след три аборта лекарят каза, че е по-разумно да престанем да опитваме.

— Винаги можете да си осиновите дете — предложи ѝ Лана и се запита дали не е открила причината, поради която изглежда двамата не се обичат, както би трябвало.

— Няма да е същото. — Керъл отхвърли идеята и леко поклати глава.

Утринните лъчи на слънцето хвърлиха златисти проблясъци в русите ѝ коси.

— И Чад ми намекна за тази възможност, но аз не искам да отглеждам чуждо дете. Може би ти изглежда глупаво, нали?

— Не. Мисля, че разбирам какво искаш да кажеш. — Но Лана мислеше, че така се лишават от щастието, което можеха да имат.

— И Чад го разбира, а това е едно от нещата, за които го намирам за чудесен. — Лицето на Керъл, допреди миг така тъжно, сега радостно грееше. — Сега разбираш ли защо нямам нищо против да те придружи в обиколката на ранчото?

— Не искам да ми показва цялото ранчо. — Лана се опита да изясни молбата си. — Не знаех, че е толкова голямо до момента, в който Сокола не ми показа границите му, когато пристигнахме със самолета. Онова, което мислех, бе да обиколим двора и близката околност. Мога да се разходя и сама, но ми се струва, че не е редно. Но ако Чад има много работа, ще помоля някой друг.

— Може да те придружи баща ми, но вчера каза, че трябва да ходи в града, за да свърши някаква работа. Сокола също може да те придружи. Той познава на пръсти всяка педя от това място — каза Керъл.

— Да... да... — Лана въздъхна дълбоко, тъй като това предложение не ѝ хареса. — Предпочитам да не се разхождам с него.

При този отговор Керъл побесня.

— Никога не съм мислила, че ти си от хората с подобни предразсъдъци! Очевидно съм сбъркала.

— Предразсъдъци? Аз нямам никакви предразсъдъци! — отвърна възмутено Лана. — Само че Сокола не ме харесва. Приема ме... погрешно. Не знаеше причините за това обвинение и се обърка. — А защо трябва да имам предразсъдъци?

— Мнозина го гледат с недобро око, защото е метис-навахос. Не зная защо, но си помислих, че ти не си като тях. — Керъл продължаваше да гледа Лана с недоверие.

— Но аз не знаех, че е наполовина индианец. Дори не съм го подозирала.

Тя се облегна на стола изненадана и се запита дали наистина се вълнува. Пожела да научи още нещо.

— И затова ли Чад не го харесва?

Когато вдигна поглед, видя, че Керъл втренчено я гледа.

— Наистина ли не знаеш кой е Сокола? Джейби не ти ли е говорил за него?

— Джон? Не. А защо би трябвало да ми говори за него? — Лана се чувстваше все по-объркана.

— Защото Сокола е негов син.

— Шегуваш ли се?

Сега бе ред на Лана да се вгледа внимателно в лицето на жената отсреща. Отмести поглед, защото разбра, че вярно, и се запита защо нито Чад, нито Сокола ѝ бяха споменали такова нещо.

— Да. Майката на Сокола беше индианка навахос. Била е любовница на Джон Бъкенън в продължение на много години. По онова време съм била дете и не зная подробности. Зная само това, което съм чувала да говорят. — Керъл сякаш се вгълби в себе си. — Майката на Сокола умряла в една снежна буря, така мисля. Но Джон Бъкенън не пожелал да остави Сокола при роднините ѝ, за да израсне като индианец, а го доведе в имението. Естествено прекалено уважавахе Кетрин, за да я помоли тя да се грижи за него.

— А тя знаеше ли за момчето? — попита Лана.

— О, да — отвърна Керъл. — Доколкото ми е известно, всички знаеха за тази любовница индианка на Джон Бъкенън. Ранчото е като един малък град. Всички знаят всичко за всекиго. Може Джон Бъкенън и лично да го е казал на жена си, но съм сигурна, че се е опитал да бъде доста дискретен. Той си беше такъв. Доколкото си спомням, никой не говореше за Сокола в нейно присъствие. Всички винаги се преструваха, че е кръгло сираче. Тя също.

— Но кой се е грижил за него? Все пак някой го е взел в дома си, нали? — Лана се опита да върне разговора на основната тема.

— Джон Бъкенън помоли баща ми да се грижи за него. Двамата бяха много близки, затова естествено се е обърнал към него. Сокола живя с нас. Всъщност израснахме като братче и сестриче.

— А какво се е случило между Сокола и Чад? — Лана сбърчи вежди. — Изглежда никак не се разбират.

— Да, като се имат предвид обстоятелствата. Помисли си за всичко, което има Чад. Той е законният син на Джон Бъкенън, докато Сокола никога официално не е бил признат. Естествено Джон Бъкенън плащаше на родителите ми разходите на Сокола, плащаше и следването му. Но това не е много, нали? — Усмивката ѝ бе тъжна. — Освен това Сокола не само че беше незаконен син, но беше и метис. Джон Бъкенън му беше баща, но оставаше фактът, че майка му е индианка навахос.

— Мога да разбера, че това е причинило недоразумения, съперничество, но чак толкова... — Историята, която чу от Керъл, не ѝ

се струваше достатъчна причина и тя продължаваше да се чуди. — Това е нещо по-силно от сляпа омраза. Все си мисля, че трябва да има нещо друго.

— Има. — Керъл въздъхна и побутна настрана полупразната чиния. — Това съм аз.

— Ти?

На Лана ѝ се искаше да получи някакво по подробно обяснение.

— Да. Нали ти казах, че Сокола и аз сме израсли заедно. Той винаги беше по-големият ми брат, а аз — малкото сестриче, или поне така си мислех. После, през лятото, когато навърших осемнадесет години, открих, че Сокола иска да се ожени за мен. Обичаше ме. — Керъл замълча за миг и хвана една чашка с вече изстинало кафе. — Чад винаги е бил за мен „рицарят със златните доспехи“. Не исках да се омъжа за никой друг, освен за него.

— И така, отказа на Сокола.

— Да. Но той не го разбра. Обвини Чад. Имаше ужасна кавга. Чад го наби, което още повече влоши нещата. — Извитите устни на Керъл се превърнаха в тясна права линия, явно ѝ бе неприятно. — Опитах се да обясня на Сокола колко много съжалявам, но той не искаше и да чуе. Вероятно си е помислил, че го отхвърлям, защото е метис и следователно не е подходяща партия.

— Така се е почувствал измамен от всички. А сега към цялата тази история идвам и аз — каза Лана. — Предполагам, че е наследил онова, което по право му се полага. Джон не може да не му е оставил нещо в завещанието си. Не може никога и за нищо да не го е признал, нали?

Не можеше да повярва, че Джон нищо не е оставил на Сокола.

— Джон Бъкенън му е оставил половината от това имение. Доколкото знам, той никога не го е признавал за свой незаконен син. Освен това му е завещал и пари, не зная точно колко. — Керъл издържа погледа ѝ. — Ако трябва да бъда честна, Лана, струва ми се, че Сокола има повече право от теб на това наследство.

— Да — Лана беше съгласна с Керъл, но не знаеше какво да прави. Нейна ли беше вината? Имаше ли някаква грешка, която можеше да поправи? Господ ѝ бе свидетел, че никога не бе желала Джон да ѝ остави всичко това. Защо го бе оставил на нея вместо на плътта от своята плът, на кръвта от своята кръв? Ако Джон не е искал

да остави на Сокола всичките си пари, имаше ли тя право да тръгне срещу волята му и да ги върне на Сокола? Всичко беше толкова объркано. Лана просто не знаеше кое бе справедливо и кое — грешно. Твърде много неща се бяха случили в последно време и тя се чувстваше уморена както психически, така и физически. Чад ѝ бе предложи и да дойде в имението, за да си почине и отпусне. Днес бе едва първият ден и вместо да се почувства по-добре, се чувстваше вече по-зле. Отпи глътка кафе.

— Студено е. — Оплака се тя и стана от стола, за да иде и да си сипе ново. — Искаш ли и ти топло кафе, Керъл?

— Не, благодаря — Керъл отказа и дръпна стола назад. — Снощи започнах едно писмо до Джони. Искам да го допиша и да ида до пощата да го пусна. Тя се отправи към вратата, но на средата на пътя се извърна:

— Лана, не исках да те нараня, като ти разказах всичко това.

— Не си ме наранила — увери я Лана.

— Слава богу, защото ми се искаше да станем приятелки. — Керъл се усмихна.

— На мене също — рече Лана.

— Ще се видим по-късно — малката ѝ ръчичка грациозно и помахаша и тя изчезна зад арката на вратата.

След като си доля горещо кафе в чашата, Лана се върна на стола. Седна нерешително. Намаза с масло кифличката, но апетитът вече ѝ мина. Чу, че някой приближава. Позабързаните стъпки разпозна походката на Чад и вдигна очи, когато той влезе.

— Добър ден. Току-що видях Керъл и тя ми каза, че си тук — призна ѝ той и се отправи към масичката, за да си сипе чаша кафе от сребърната кана. — Реших да ти правя компания.

— Свърши ли си работата с документите? — попита тя.

— В основни линии, да.

Придърпа най-близкия до Лана стол и седна. Кафявите му очи я гледаха преценяващо.

— Не си спала добре тази нощ, нали? Изглеждаш уморена. Хубава, но уморена.

— Ласкател — пошегува се Лана. — Всъщност спях като — заклана. Не си спомням откога не съм спала толкова до късно. — Да,

обаче си спомняше — беше онази сутрин след смъртта на Джон, но тя го премълча. А ако Чад си спомняше, не я поправи.

— Очевидно си имала нужда от сън. — Той отпи от кафето и погледна към кифличката, от която Лана бе отхапала само един зальк. — Това ли е цялата ти закуска?

— Не съм гладна. — *По-точно вече не съм гладна*, помисли си Лана и додаде: — Трябва да се движа, за да ми дойде апетит.

— Но нали дойде тук, за да си починеш? — припомни ѝ Чад.

— Но ще ми стане скучно — настояваше Лана и се смееше.

— Ще ти стане скучно по-късно, но поне първите дни се отпусни и си почивай.

— Приличаш ми на доктор — скара му се Лана. — Всъщност исках само да те помоля да ме придружиш да обиколим ранчото.

— Защо?

Той се усмихна, сякаш обмисляше, развеселен и изненадан, предложението ѝ.

— Само за да добия представа как вървят работите. — Тя сви рамене. — Помислих си, че ще е интересно да се види какво се прави в едно ранчо.

— Може да се каже, че това ранчо се оправя от само себе си. Роулинс го управлява от години. Работата е рутинна и много скучна. Не вярвам, че това те интересува.

Той постави чашата на масата и вдигна рамене, с което даваше да се разбере, че темата е изчерпана.

— Не мисля, че може да се нарече интерес. По-скоро става дума за любопитство — отвърна Лана. — Струваше ми се, че ще ми хареса да пообиколя постройките и близките земи. Не съм яздила от години. Сигурно ще е много приятно!

— Мисля, че може да се уреди — каза Чад. — Ще кажа на някое от момчетата да оседлае два коня. Можем да тръгнем веднага след обяда. Какво ще кажеш?

— Струва ми се чудесно — отвърна Лана:

— Не изглеждаш особено ентузиазизирана. — Той наведе глава настрана и я загледа с любопитство. — Нещо притеснява ли те? — Опита се да отгатне. — Не искаш ли да ми кажеш?

Лана се поколеба. После сграбчи чашата с кафе:

— Знам, че Сокола е син на Джон.

— Неговото копеле, искаш да кажеш — избухна той и веднага отмести поглед, за да контролира гневния си изблик. — Съжалявам, но е точно така. По произход, по име и по характер.

Когато отново се обърна към него, пресилена усмивка играеше по устните му:

— След като откри тайната на семейство Фокнър, това има ли някакво значение?

— Има огромно значение — отвърна Лана развълнувано. — Той е... беше син на Джон. Аз наследих това, което му се падаше по право.

— По право ли? Какво те кара да мислиш, че е имал някакво право? — предизвика я той. — Какво щеше да направи с наследството един метис? Джон е знаел какво прави, когато е оставил всичко на теб. Сокола е само един мръсен скитник. Джон Бъкенън пропиля толкова много пари, като се опита да направи от този метис бял човек. Той няма и грам амбиция в тялото си. Тук поработи малко, върне се при своето „типи“ за малко, после пак дойде да поработи малко. Той е един нехранимайко, пълен боклук, който не заслужава нищо от това, което има.

Звучеше като присъда без право на обжалване.

— Изглежда умен — поде Лана.

— Умен? Но той е учил. Джон Бъкенън е платил за всичко това — за най-добрия източен университет, и какво? Сокола заряза следването година преди да се дипломира, така че всички пари отидоха на вятъра. На това ли му викаш умен? — Чад сви вежда.

— Не знаех това.

— Не жали за него, Лана. Само ще си загубиш времето. Джон Бъкенън можеше да го включи и в сделките си, но всичко, което Сокола искаше да притежава, бяха дрехите на гърба му, едно удобно седло и мечтаната от всеки индианец навахос камионетка.

— Разбирам — измърмори Лана.

— Надявам се — каза натъртено Чад. Красивите черти на лицето му се смекчиха и той я дари седна от своите омагьосващи усмивки.

— Още ли ти се иска да яздим днес следобед? Обещавам ти, че няма повече да ти чета проповеди.

— Ще се радвам — тя му отвърна усмихната. — Но не ми се иска да се чувствам виновна, че ангажирам времето ти. Защо да не поканим и Керъл, и майка ти?

— Така значи, искаш да делия удоволствието от твоята компания с някой друг? — каза той закачливо. Но изобщо не се шегуваше. Пулсът ѝ леко се ускори. Изкушаваше се от мисълта да каже не. Обаче не го стори.

— Разбира се! — Лана се опита да поддържа същия тон на разговора.

— Ако наистина искаш, ще ги помоля да дойдат — прие Чад, но идеята не го радваше.

Изпи кафето си и стана да си ходи.

— Трябва да звъня по телефона. Ако по-рано не стане, ще се видим на обяд.

Когато мина зад стола ѝ, се спря колкото да сложи за миг ръка на рамото ѝ. После напусна стаята.

Лана бе доволна, че той не обсъждаше предложението ѝ да поканят двете жени, защото сигурно щеше да успее да я убеди да яздят насаме. Това именно бе проблемът. Тя си даде сметка, че той можеше да я накара да стори всичко, което си е наумил. Дали не се държеше прекалено доверчиво? Как можеше да знае дали това, което казва Чад, е истина?

— Върви по дяволите, Соколе, ти пося всички тези съмнения! — каза тя на висок глас.

Същата вечер Лана отново преживяваше всяка минута от следобедната езда със семейство Фокнър. Беше възхитително преживяване, изпълнено със смях, веселие и възбуда от новите впечатления. Но мускулите ѝ, несвикнали с подобни усилия, я боляха при всяко движение. Дори нежната мелодия на Брамс, която Кетрин свиреше на пианото, не можа да я накара да забрави за болката. Когато и последната нота отзвуча във всекидневната, тя се опита да застави мускулите да я държат на крака, но те не я слушаха. Движението ѝ привлече вниманието на Чад.

— Мисля да изпия два аспирина, да полежа във ваната един час и после се хвърлям в леглото.

Опитът ѝ да се надсмее на своите болезки бе пресилен.

— Ще можеш ли сама да стигнеш до стаята? — пошегува се Чад.
— Може би ще трябва да ти помогна.

— Сама ще се справя — увери го Лана засегната.

— Не трябваше толкова дълго да яздим. Надявам се утре да си по-добре — каза Керъл.

— Дано. Лека нощ!

Пожеланието бе отправено към всички и те й отговориха в хор. Пръстите на Кетрин вече се плъзгаха по клавишите на пианото и първите акорди на новото парче отзвучаваха, когато Лана напусна стаята.

Щом стигна до спалнята, тя не губи време — напълни ваната с гореща вода и сипа благовонно масло. Изхлузи дрехите си, влезе във ваната и се протегна. Изпъна се така, че главата ѝ опря в порцелановата извивка. Топлата течност се хлъзна по нея, под нея, около нея и всяка частица от тялото и изпита дълбоко облекчение. Затвори очи, чувствайки се напълно щастлива, и остави на горещата вода грижата да излекува мускулната ѝ треска.

Водата изстина преди тя да намери сили да се сапуниса и изплакне. Когато излезе от ваната, бързото изпарение на водата я накара да потръпне. Лана се разтри с кърпа. Грубата хавлия ѝ върна топлината.

Като облече дългия пенъоар от сребрист сатен, влезе в просторната спалня. След горещата вана вече не чувстваше цялото си тяло схванато, а само някои отделни места. Беше се освежила и освободила от предишното усещане, че всичко я боли. Мекото легло вече не изглеждаше толкова примамливо, но от друга страна, нямаше никакво желание да се облече наново и да се върне при другите във всекидневната.

Всички бяха останали там. Лана можеше да чува музиката, която Кетрин изпълняваше — нахлуваше през полуотворената остъклена врата на верандата. Прекоси стаята, за да я затвори преди рояк нощни насекоми да е нахлул заради включените светлини. Ръката ѝ доближи месинговата дръжка, но се поколеба. Уханието на чистия и свеж въздух проникваше през откренатите стъкла. Там, навън, спокойната красота на нощта я примамваше.

Лана излезе на верандата и затвори остъклената врата, без да вдига шум. Каменният под задържаеше топлината, погълната през деня. Босите ѝ крака изпитаха приятно усещане. Стигна до ръба на верандата и подпря ръка на грапавия ствол, който поддържаше покрива. Вдигна очи и погледна небето, осяано със звезди. Звездите

проблякваша като кристали. Поне милион от тях ѝ се сториха толкова близко, че ако протегнеше ръка, можеше да си хване една. Нямаше ги неоновите светлини на града, нито промишлената мъгла, за да помрачат невероятния спектакъл на природата, от който дъхът на човека секваше. Нощна птица се обади от дърветата, които скриваха поляната пред дома. Нейният писък се сля с музиката на пианото, която се носеше в нощта от отворения прозорец на всекидневната. Лана се вгледа в дърветата, за да открие птицата, но напразно. Сред дълбоките сенки, хвърляни от гъстите клони на дърветата, проблесна запалена клечка кибрит. Огънчето описа къса дъга, преди да се превърне в матов отблясък от ръката, която го прикриваше. После изгасна, превръщайки се в червена точка. Лана се почувства напрегната, след като разбра, че там някой стои. Червената точка бе горящият връх на цигара.

Тя помръдна. Тъмният силует на мъж излезе от сянката и тръгна към нея. Разбра, че е Сокола по безшумния начин, по който сякаш се хлъзгаше в пространството. Не тичаше. Въпреки това премина разстоянието невероятно леко и бързо. Лана преглътна и се запита защо ли нещо приседна в гърлото ѝ.

Когато спря пред нея, звездната светлина си играеше с остриите му скули и гладките страни на безизразното му лице. Нощем очите му изглеждаха по-тъмни. Почувства се изнервена от втренчения му поглед.

— Какво правиш тук? — попита тя обвиняващо, а гласът: ѝ издайнически затрепери.

— Слушам музиката. — Той нехайно облегна гръб на грапавата колона и издиша облаче дим от цигарата, която държеше със свитата си длан. — Кетрин е учила за пианистка, преди да срещне Джон Бъкенън. Напуснала е училището, за да се омъжи за него. Не знаеше ли?

— Не, не знаех — предпазливо отвърна Лана, защото знаеше друго... знаеше кой е той.

Настъпи дълго мълчание, в което звучеше само музиката.

Лана гледаше право пред себе си, съзнавайки, че Сокола внимателно изучава профила ѝ. Чувстваше се неудобно и се питаше дали да му го каже и по какъв начин.

— Ти знаеш, нали? — повтори Сокола.

— Не, честно казано, не знаех, че Кетрин сериозно е свирила на пиано с намерение да прави кариера.

— Не говоря за това. Някой ти е казал кой съм — каза той.

— Че си син на Джон ли? Да зная го.

Нямаше причини да отрича. Погледът ѝ се рееше и се спираше на всичко, освен на него. Беше напрегната и не разбираше защо трябва да говори толкова открито.

— Керъл ти го е казала. — И този път Сокола бе познал.

— Откъде знаеш? — Лана се обърна изненадана към него.

— Стигнах до този извод по простия принцип на изключването. — Дръпна още веднъж от цигарата ѝ издуха дима настрани, в нощта. — Знаех, че Чад няма да ти каже, нито Кетрин. Роулинс не беше тук, а никой от воловарите нямаше да се изпусне. Затова... остава само Керъл.

— Мисля, че е така. — Но Лана не проследи изцяло пътя на разсъжденията му. — А защо Чад е нямало да ми го каже?

— Ако е имал намерение, щял е да го стори по-рано. Може би е мислил, че никога няма да научиш. — Устните му се свиха в горчива гънка. — Трябвало е да знае, че тук няма нищо тайно и свято. По някакъв начин изглежда нормално жена му да ти е казала. Той знае ли?

— Да. Питам го за теб — призна Лана.

Сокола тихо се засмя:

— И сигурно е изразил на висок глас мнението си за моя характер.

— И ти не спести своето, когато му отправи обвинения — припомни му ядно Лана, но той не ѝ обръщаше никакво внимание. С глава, наклонена настрани, слушаше музиката.

— Чуваш ли тази пиеса?

Проницателният му поглед се впи в нея. Лека усмивка смекчаваше суровата линия на устата.

— Знаех, че ще го изсвири.

Лана разбра, че говореше за „Виенски валс“, който Кетрин изпълняваше на пианото. Цигарата полетя към земята и се размаза под тока на ботуша му.

Преди да отгатне намеренията му, Сокола обви с ръка талията ѝ, хвана лявата и ръка, притискайки с пръсти средата на дланта. Миг покъсно я водеше в стъпките на валса. Танцуваше плавно и леко, не

правеше подскоци, докато кръжеше около нея по каменния под на верандата.

Лана се препъна веднъж в издадения ръб на един камък. Ръката на Сокола се сви повече, за да я задържи, и не я пусна, за да е близо до него. Нещо по-силно от романтичната музика и звездната светлина вълнуваше Лана. През леката материя на пенъора чувстваше тръпнещите хълбоци, здравите мускули на бедрата, притиснати плътно до нейните. Свръхчувствителните ѝ зърна потрепераха всеки път, когато се потриваха о яркосинята памучна риза, скриваща широките му гърди. Разперените му пръсти лежаха на хлътналата част на кръста ѝ, придавайки му топлината си. От гладките му бронзови бузи и кожата му се носеше ухание на мъжки одеколон за след бръснене, от който ѝ се виеше свят.

Лана трябваше непременно да заговори:

— Откъде знаеше, че Кетрин ще свири този валс?

— Това е любимата ми музика и тя го знае. — През полуотворените си клепачи Сокола изучаваше лицето на Лана, вдигнато към неговото. — Всеки път, когато си мисли, че може да съм тук, навън, тя го свири за мен — за да ми припомня, че аз съм вън, за да гледам какво става вътре.

Лана се опита да открие следи от горчивина в думите му, но не можа.

— Съжаляваш ли?

Те правеха малки стъпки и се движеха в един малък квадрат на верандата.

— Не ме интересува защо го прави. Харесва ми музиката и толкова. Разочарована ли си?

— Защо пък трябва да съм разочарована? — Лана сбърчи вежди.

— Мислех си, че очакваш да съм от типа индианци, които пият огнена вода и подскачат под звуците на местни барабани, вместо да танцувам валс на лунна светлина с красива жена, опиянявайки се от начина, по който я чувствам в обятията си.

Думите, произнесени с мек глас, лумнаха в нея като огнени езици. Жарта им я облъкна и тя отскочи от ръцете му, завъртайки се, за да успее да удържи полуделите си чувства.

Комплиментът на Сокола разтърси съзнанието ѝ, разкъса на парчета мислите ѝ, оставяйки я само физически незасегната. Сърцето

й биеше лудо в ребрата, диво, като индианските тамтами, за които Сокола говореше.

Опита се дълбоко да си поеме въздух, за да се успокои, но дъхът заседна в гърлото, когато ръцете му обвиха талията й. Впи нокти в тях, щом дланите се срещнаха. Когато бе избягала от него, Лана бе разкрила прекалено ясно начина, по който я вълнуваше. Реши повече да не се вълнува и се опита да мисли спокойно.

— Учудваш се на това, което казвам, или на това, което изпитвам? — попита Сокола със същия нисък чувствен глас.

— Ти рядко говориш. После изтърсваш нещо като това... Да, учудва ме — призна тя, тръпнейки.

Мекият й ханш чувстваше твърдите очертания на хълбоците на Сокола. Топлината на тялото му стопляше тръпнещата й плът. Лана се уплаши да не обърка чувствата, които той й вдъхваше — страх, но също така и щастие.

— Изненадана ли си от факта, че умея да се изразявам? — подигра я той.

— Зная, че си учил — отвърна тя и зае отбранителна позиция.

— Учил. Учил съм на оригинален английски език. Езикът на Народа на хората, на племето навахос, е далеч поточен и богат на изказ. Виж!

Той вдигна ръка от кръста й и посочи небето на север.

— Виждаш ли Голямата мечка и Полярната звезда?

— Да.

Лана не успяваше добре да види звездите, защото бузата и челюстта на Сокола притискаха косите й. Топлият му дъх, ухаещ на тютюн, я изгаряше.

— Думата на езика навахос, означаваща север, е нахукос. В свободен превод означава „тънък твърд предмет, които се върти около себе си“, с което се означава движението на Голямата мечка около Полярната звезда. Това е повече от посока, това е определение. Английският е пасивен език, съставен от съществителни и прилагателни, смътни и неточни. Езикът на навахос е език на глаголи, точен и ясен. Индианецът навахос не може да каже „аз държа“. Той трябва да уточни дали предметът, който държи, е дълъг като тояга, дали е като вързоп, като сено или като плат, или пък дали е одушевен предмет, като жена например.

Сърцето на Лана глухо затуптя при интимния тон на гласа му. Тя се опита да се извърти в обятията му, доколкото бе възможно, и да погледне лицето му, докато мисълта ѝ трескаво се бореше да насочи разговора към не толкова опасни теми.

— Защо не дойде на погребението на Джон, Соколе? — тя внезапно смени темата.

Клепачите му бавно и лениво се отпуснаха, колкото да скрият за миг синевата на очите му. Изразът на лицето не се промени. Задържа ръка на талията ѝ, но леко, без да се опитва да намали зейналото разстояние помежду им.

— Не обичам да гледам мъртви тела, предпочитам живите.

Вдигна ръка, за да проследи с пръсти меката линия на косите на Лана при слепоочията. Продължи надолу по скулата, през класическия ъгъл на профила, сетне щракна с пръсти между бузата и челюстта ѝ.

— Не можеш ли да бъдеш сериозен? — възмути се Лана и се опита да отбегне ръката му. — Джон беше твой баща.

— Биологично, да. Пое финансовата отговорност по моето отглеждане, така че индианците навахос не могат да кажат, че ме е „ограбил“ — промърмори той. — Може би не отидох, защото отвращението на навахос към мъртвите е толкова дълбоко вкоренено в моето подсъзнание... Истината е... — Сокола замълча за миг. Усмихна се накриво. — Истината е, че съм прекалено много индианец, за да бъда бял, и прекалено много бял, за да бъда индианец. Харесват ми удобствата в света на белите — класическа музика, марково бренди, меки легла, приятни разговори с учени хора, хубави жени. Но имам нужда от простор, от необятни пространства, по които да тичам и яздя на воля.

— Това ли бе причината да напуснеш университета, преди да се дипломираш? — Лана чувстваше, че гласът ѝ трепери, защото ръката му галеше, чувствителната зона под брадичката и челюстта ѝ.

— И това ли знаеш? — веждите му учудено се свиха, после се върнаха към нормалното си положение. — Навремето, когато напуснах следването, си мислех, че ще накажа баща си, след като открия, че той се срамува да ме признае като негов син. Но сега мисля, че това не беше истинската причина.

— Коя е тогава?

— Отегчението.

Дългите коси на Лана се виеха по врата ѝ и се преплитаха в пръстите му. Сокола хвана немирния кичур и го изглади на раменете ѝ. Дланта погали оголената ѝ шия. Пулсът на вената под брадичката се учести от допира на пръстите му. Леките и непринудени ласки я завладяха и тя не можа да ги отбегне. Не можеше да се каже, че това усещане я плашеше.

— Защо се върна тук? — попита отново тя. — Ако си знаел какви чувства изпитват всички към теб, защо...

— Защото това е моята земя. Нима трябваше да им позволя да ми я отнемат? — В думите му имаше повече логика отколкото горчива констатация. — Освен това, ако не бях тук, семейството щеше да се раздели. Те имат нужда от мен, класическата черна овца, от някого, когото общо да мразят. Сега могат да прехвърлят вината за своето нещастие на мен. Ако аз не бях тук, щеше да им се наложи да търсят друга изкупителна жертва, например теб.

Ръката му разтвори пазвите на пеньоара и Сокола наведе глава. Устните му докоснаха основата на шията, където вената диво туптеше. Провокиращото действие потисна всяко нейно желание да протестира. Лана опря длани на гърдите му, опитвайки се да окаже слаба съпротива, но се отказа. Ръцете ѝ обаче останаха там. Той лекичко я хапеше и това гъделичкаше кожата ѝ, от което вътрешно потръпваше. Когато Сокола още повече разшири отвора на пеньоара, за да открие цялото ѝ рамо, Лана открито потрепера. Цялата ѝ защита рухна.

— Ухаеш на нещо свежо и чисто, на нещо като сапун. — Устните му, произнесоха думите близо до шията ѝ.

— Току-що се изкъпах. — Чу собствения си глас и разбра, че той издава нарастващото ѝ желание. Това я обърка, защото се случваше тъкмо с нея, и то без никакъв предупредителен сигнал.

Всъщност имаше доста неща, които предвещаваха какво ще се случи. Само че тя несръчно ги посрещаше, вместо да избяга. Ръцете ѝ се плъзнаха настрани и го обгърнаха. Тя се вкопчи в него, отдадена на дивата, изгаряща страст, която мъжът ѝ вдъхваше.

Отметнала глава назад, което позволяваше на Сокола да прави каквото пожелае, Лана дълбоко се наслаждаваше на всичките му волности. Когато ръцете му отвориха пеньоара, изпита голямо удоволствие, че му го е позволила. Гърдите ѝ набъбнаха под ласките на

неговите ръце. Устните на Сокола се плъзнаха нагоре към, ушната мида и лекичко я хапеха.

Като извърна глава, Лана потърси тази уста, която така разпалваше всяка част на тялото с влажните си устни. Опустошителен огън лумна във вените ѝ, когато я откри, и тя почувства, че попада в плен на мъжката му власт. Под пеньоара ръцете на Сокола я обгърнаха и притиснаха голата ѝ гръд до памучната материя на ризата.

Няколко почуквания на вратата отекнаха на верандата. Лана първо си помисли, че това са ударите на сърцето ѝ, бясно биещо в гърдите ѝ. Но след почукването се чу мъжки глас, който викаше нейното име. Сокола вдигна глава. Гняв гореше в очите му.

— Търсят те — каза той. — След минути ще бъдат тук. Искаш ли да остана?

Това „те“ без съмнение означаваше Чад, реши Лана.

— Изтръпна от страх при мисълта за това, което Чад можеше да стори на Сокола, ако ги завареше заедно. Все още пазеше пресен спомена за онова, което ѝ разказа Керъл, за ужасната разпра, избухнала преди много години помежду им. Не искаше да стане причина за допълнителна омраза между двамата братя, още повече че и двамата много я привличаха. Сокола, сякаш прочел мислите по израза на лицето ѝ, отсече:

— Не, виждам, че ти не ме искаш вече тук — отдръпна я от себе си и оправи пеньоара ѝ.

— Соколе... — Лана се опита да му даде някакво обяснение.

— Седни на онзи шезлонг! — С кимване на глава той ѝ посочи шезлонга до стената на верандата, докато Лана закопчаваше колана на пеньоара. Чувствата му угаснаха и гласът звучеше безизразно: — Когато Чад се появи, кажи му, че си заспала.

— Но ти...

Няма да може да ме види — увери я сухо той.

Отдалечи се безшумно, като се придържаше близо до сенките на къщата. Сетне изчезна в мрака.

Скърцането на отваряща и затваряща се врата, гласът на Чад, който я викаше, накараха Лана да действа. Босите и крака безшумно я понесоха към шезлонга. Едва успя да седне, когато остъклената врата на спалнята ѝ се отвори.

— Лана? — при ярката светлина, която струеше от стаята, Чад моментално я забеляза.

— Да. Тук съм. — Пусна крака на земята, сякаш точно в този момент ставаше, и оправи с ръка разрошените си коси. — Ти ли ме повика преди минута? Мисля, че бях задрямала. — Лана си послужи с лъжата, която Сокола ѝ подсказа.

— Питаме се къде ли си изчезнала. Само след миг Чад бе до нея:

— Керъл минала през стаята ти, преди да си легне, за да види всичко ли е наред, но тебе те е нямало. Не си отговорила, когато те е повикала. Обзе ни паника. Какво правиш тук, навън? Мислех; че си отишла „да се хвърлиш в леглото“ — той се усмихна.

— Излязох за малко да глътна чист въздух. Нощта е великолепна — имаше нотки на предизвикателство в тона ѝ.

Чад се огледа в нощта и видя звездите, искрящи по небето над навеса на верандата.

— Чудна е. Не бях я забелязал. — Хвана ръката ѝ и я затвори в своите топли шепи. — Искаш ли да се поразходим?

— Не. — Отказът бе придружен от поклащане на глава. Лана, умишлено освободи ръката си. — Уморена съм — настоя Лана. — Освен това краката ми са боси. Ако нямаш нищо против... — Стана от стола. Никак не ѝ бе трудно да демонстрира умората си. — Крайно време е вечерта да стане нощ. И този път наистина си лягам да спя.

Чад трепна и ѝ прегради път.

— Не се разхождай друг път така, Лана, без никого да предупредиш!

Не ѝ се хареса нито тонът на гласа му, нито собственическото му поведение.

— Чад, аз само съм излязла през вратата на спалнята. Няма да искам разрешение за подобно нещо.

— Разбира се, че не. Само че аз... е, безпокоях се за теб — каза Чад, като се опитваше да я успокои.

— Но какво може да ми се случи навън? — Лана сбърчи вежди. — Караш ме да се чувствам в опасност. Тя се засмя недовърчиво и го заобиколи. — Лека нощ, Чад!

Той се извърна леко, за да я наблюдава:

— Лека нощ, Лана.

Когато се обърна, за да затвори остъклената врата, погледът на Лана се зарея далеч от Чад и затърси някой из сенките на дърветата. Лека усмивка заигра на устните ѝ, когато срещна погледа на Чад, после затвори вратата и дръпна завесите, а нощта остана навън. Погледът ѝ попадна на леглото и тя докосна с върха на пръстите устните си. Носеха още следата от целувката на Сокола.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Лана въздъхна и се отправи към леглото, разкопчавайки колана на пенъора си. Копринената пижама с дантели бе поставена в долния край на брачната спалня, която тази вечер ѝ се стори така голяма и пуста. Лана тръсна глава, за да се освободи от мислите, които я преследваха.

Зад нея се чу леко изщракване. Тя се обърна и видя, че завесите при остъклената врата на верандата се развяват. Нима не беше я затворила добре? Пристъпи към вратата, придържайки пенъора отпред. Сокола се вмъкна безшумно през процепа на завесите. Беше свалил шапката и я държеше в ръка. Спря се при вратата и внимателно се взря в нея.

— Можеш да ми кажеш да си тръгна. — Едната вежда въпросително се изви.

Лана се приближи към него.

— Соколе, там навън... Не исках да останеш, за да не ти се случи нещо лошо. Чувствата, които Чад храни към теб... Не исках да стана причина за сблъсък помежду ви. — Тя спря, когато все още ги делеше голямо разстояние. — Защо се върна?

— Защото те желая. Мисля, че и ти ме желаяш. — Той пристъпи към нея.

Но за Лана нещата не бяха толкова прости.

— Не зная дали го искам по този начин. До гуша ми е дошло от досадници и клюки. — Завъртя се на пети, придържайки здраво с ръце отвора на пенъора. — Не обичам да се говори зад гърба ми.

— Не знам.

Шапката му прелетя през леглото, а ръцете му обгърнаха раменете ѝ. Притисна се силно до гърба ѝ. Наведе глава и бузата му опря в косите на Лана. Той прошепна:

— Харесва ми зад гърба ти.

Допирът на мъжките форми я накара да потрепери и пробуди задрямалата страст. Въпреки това промърмори:

— Не разбираш.

Сокола я принуди да се обърне и хвана косите ѝ, за да я накара да отпусне глава. Лана сграбчи ръцете му и увисна, защото коленете ѝ не я държаха. Погледна бронзовото лице, по което се четеше благородство и горделива дързост, рожба на векове волен живот. Синкавочерните коси бяха меки и гъсти и се виеха при яката на ризата. Но най-хубавото нещо в него бяха омагьосващите очи, очи като най-тъмен сапфир, които разкриваха бърз и остър ум и добре пресметната дързост

— Прекалено много мислиш, Лана. Отдай се на чувствата си — каза Сокола.

Натискът на ръцете му я накара да се изправи на пръсти. Устните ѝ срещнаха слизащите срещу нея устни. От силната целувка дъхът ѝ секна и тя се отказа да се съпротивлява. Притисна се до него, докато устните ѝ се разделиха под нетърпеливия му език. Нямаше значение, че той отнемаше всички сили, защото помнеше от последния път, че по-късно дланите, ръцете, цялото му тяло щяха да ѝ ги върнат.

После Сокола откъсна уста от нейната и я пусна да слезе, докато босите ѝ пети не докоснаха пода. Той отмести ръцете ѝ от своите. Лана не посмя да протестира, докато Сокола не се отдалечи от нея.

— Къде отиваш?

Той хвърли кос поглед през рамо, но не спря.

— Да затворя вратата и загася светлините. Нали не искаш някой да се запита защо още си будна и да дойде да провери.

Щракането на ключа за осветлението прозвуча силно.

Последва още едно, по-тихо, и стаята потъна в пълен мрак. От спуснатите завеси не проникваше никаква светлина и Лана не виждаше нищо сред този мастилен мрак. Някъде прошумоляха дрехи, но тя не можеше да определи точно къде. Объркана от внезапния мрак, тя застина на мястото, на което я бе оставил Сокола. Не знаеше в каква посока да тръгне. Вече не се чуваше и шумоленето на дрехи. Само сърцето ѝ шумно блъскаше в гърдите. Обзе я страх.

— Соколе! — прошепна. Повтори името му, щом усети, че ръката му я хвана.

— Тук съм — каза той.

— Нищо не виждам — промълви, обръщайки се по посока на гласа, търсейки го слепешката. Ръката ѝ докосна твърдите като стомана мускули. Леко изстена от удоволствие, щом се притисна до него.

Здравият и решителен натиск на ръката му контролираше всяко движение. После той плъзна пеньоара по плещите, надолу по ръцете ѝ. Лана го остави да падне в краката ѝ. Интересуваше се само от тъмния профил на изправения пред нея мъж.

Една ръка, гладка и мускулеста, обви талията ѝ. Сокола я вдигна на ръце, притискайки единия ѝ хълбок до гладките открити мускули на корема си. Тя обви ръка около врата му, за да запази равновесие. Пръстите ѝ галеха косите по врата му. Мракът позволяваше само да различи ъгловатия профил на Сокола, но суровото му лице бе дълбоко запечатано в съзнанието ѝ. Меката заобленост на гърдата ѝ се потриваше в мускулестите му гърди, докато той уверено я носеше към леглото. Постави я внимателно сред завивките и я последва, като протегна дългото си тяло до нейното.

Голият му крак притисна нейния, сякаш той имаше нужда да я прикове така. Устата му разтвори устните ѝ в една зажадняла целувка. Зъбите му одраскаха меките и сочни извивки. Опустошителната целувка хвърли а огнени пламъци всичко наоколо. Като нощна пеперуда, Лана усети, че лети право срещу огъня. Ръцете ѝ се плъзнаха по опънатите му като струни мускули на кръста. Опита се да го привлече към себе си. Усещаше, че потръпва от чистото удоволствие да го има до себе си.

Но това бе само началото на удоволствието, което щеше да открие под жадните ласки на дланите му. Шепата му обхвана гърдата ѝ, а палецът изписваше кръгчета край зърното, за да го накара да се втвърди. Като продължаваше да го възбужда, той хлъзна устни по шията ѝ, до гънката на гърлото, и внезапно спря на това чувствително място. Приглушен стон на горещо удоволствие се откъсна от устните ѝ, докато Сокола го обхождаше с език и хапеше със зъби.

Лана чувстваше, че я заливат все нови и нови усещания. Докато устата му подробно изучаваше гърдите ѝ, ръката продължаваше да се разхожда по нея. Премина тръпнещия стомах, спря за миг при пъпа, поглади меките извивки на ханша. Ласките я влудяваха. Тя покриваше с безсилни целувки раменете на Сокола, а ноктите ѝ се впираха в мускулите на кръста му.

Лана се притискаше към него, бореше се да стори по-близък допира им, а тялото ѝ признаваше, че той е съвършен любовник. Безсилна да се бори с желанието, което я изпепеляваше, тя се

вкопчваше в него. Лицето ѝ се галеше о кожата му, миришеца на мъж и толкова изпъната. Ръката му се върна на брадичката със спокойни, безспирни движения, които позволиха на устните му отново да намерят устата ѝ. Целувайки я страстно, той вмъкна коляно между краката ѝ и даде на долната част на тялото ѝ частично удовлетворение. Устата му поглъщаше междувременно стонове ѝ на диво желание.

Лана помисли, че ще умре от страст преди той да пренесе тежестта си над нея, но най-после той разтвори краката ѝ и я прикова към постелките. Вик на облекчение премина през нея, но това не трая дълго. Понесе се във вихъра на порива, заредена с желание, каквото никога по-рано не бе изпитвала. Бурното желание все повече нарастваше, отнасяйки я високо, много високо, докато облаците не се разтвориха и топлината на слънцето не я заля.

Ръцете на мъжа, които така нещо бяха насочвали хълбоците и, охлабиха здравия натиск върху тялото на Лана и се отпуснаха на дюшека до главата ѝ, отмествайки част от тежестта от освободеното ѝ тяло. Когато Сокола нежно прекара уста по тръпнещите и устни, Лана усети соления вкус на капчиците пот, които бяха избили по горната му устна и по брадата му. Ръцете ѝ чувстваха леките тръпки, които преминаваха през него, следствие от върховния момент на любовта. Устните на Сокола докоснаха извивката на бузата ѝ.

— Беше като първия път. Помниш ли? — гласът му бе пресипнал и много развълнуван, както и дишането, дълбоко и треперливо.

— Приличаше на сън — призна Лана със съжаление. — Но не беше сън. Всичко беше истина.

— Не, не беше и сънят на упоения с пейоте^[1].

Кожата ѝ усети как устните му се извиват в спокойна усмивка.

Като опъна ръце и се вдигна от нея, Сокола се измести и легна отстрани. Тя легна на хълбок, за да може да го гледа, и вдигна ръка, за да изучи очертанията на лицето му. Имаше някакъв мълчалив израз на притежание в начина, по който Сокола постави ръка на ханша ѝ, за да поддържа физическата им близост. Лана пусна ръка по напрегнатия му врат и черните коси чувствено се усукаха около пръстите ѝ.

— Косите ти имат нужда от подстригване. — Забележката бе по-скоро глупава, но Лана не успяваше и да изрази учудването и възхищението, които изпитваше.

— Предпазват врата ми от слънцето — отвърна той. — Плъзна ръка под мишницата ѝ, за да я държи до себе си като в гнездо. Когато Лана се опита да свие десния си крак, за да се облегне на коляното му, един схванат мускул жестоко я заболя.

— М-м-м... — изскимтя тя от болка и неволно се отдръпна.

— Причиних ли ти болка? — гласът му потрепера.

— Не. — Лана се опита да се извърти в желаното положение, положи глава в ямката на рамото му и обясни: — Днес бях на езда, а отдавна не съм го правила.

— И сега си се схванала. — Сокола тихо се засмя в косите ѝ. — Това, от което имаш нужда, е един добър масаж.

— За съжаление единствената масажистка, която познавам, е във Финикс. Една рехабилитаторка, която работи в болницата, а не в някой козметичен салон — додаде тя.

— Имаш ли някакъв лосион за баня?

— Да, защо?

Учудена, тя отпусна глава назад, като се опитваше да види лицето му в тъмнината.

Сокола отмести главата ѝ от ръката си и тя чу как пружините на леглото изскърцаха при неговото ставане.

— През живота си съм правил масажи на толкова схванати коне, без никой никога да повдигне някакво обвинение. Мисля, че ще успея да се справя и с една кобилка с крака като твоите.

Като се изправи на лакти, Лана погледна тъмната сянка, която се отдалечаваше към банята. Чу, че вратата се отвори. Миг по-късно щракна ключа на лампата и внезапна светлина освети квадрата на вратата. Лана покри за миг очи, защото светлината я заслепяваше. Чу потракване на шишенца едно о друго.

Сокола не загаси светлината, когато излезе от банята. За миг тя зърна очертанията на голото му тяло преди светлината да мине откъм гърба му, превръщайки го в сянка. Онова, което видя, я накара да затаи дъх. Слабо и високо, тялото му бе само мускули с цвят на мед, мъжествено и възбуждащо. Вълнението не бе преминало напълно, когато той спря до леглото.

— По-добре да махнем завивките, за да не ги изцапа мазнината. Иначе ще ти се наложи да даваш обяснения — припомни ѝ той.

Лана седна, за да свие завивките в долния край на леглото. После се премести на средата на дюшека и легна. Петното светлина от банята стигаше до нея и огряваше чак раменете ѝ.

Тя усети, че погледът на Сокола я обхожда, и се учуди на пълната липса на свян у себе си.

— Обърни се по корем — нареди ѝ Сокола.

— Защо? — запротестира Лана. Ако се обърнеше, нямаше да може да го вижда.

— След езда обикновено се схваща гърбът — пошегува се Сокола.

С пламнали страни, Лана се обърна и отпусна лице в шепите си. Изненадана и малко изнервена от положението, в което се намираще, тя се опита да се отпусне, но мускулите ѝ се напрегнаха, когато усети дюшека да се огъва под тежестта на Сокола.

Започна от крака, намазвайки с лосион ходилото. Разтрива го с бавни и уверени движения, пръст по пръст. Продължи нагоре, като потупа и разтри глезена. Усещането беше прекалено приятно, за да остане напрегната при успокоителния допир. Когато Сокола стигна до вътрешната част на бедрата, където мускулната треска най-силно се чувстваше, Лана се опита да се отскубне от ръцете, които ѝ причиняваха странна смесица от болка и удоволствие.

— Отпусни се — меко я смъмри той.

— Лесно е да се каже — промърмори Лана, но престана да се съпротивлява на ръцете, които разтриваха схванатите мускули, докато не ги накараха напълно да се отпуснат. — Нямах ли амбиции, Соколе?

— Да не си решила да ме превъзпитаваш? — попита Сокола и повтори процедурата с другия крак, започвайки от пръстите и стигайки до бедрото.

— Не. — Лана се усмихна в шепи и затвори очи, за да се наслади напълно на приятното потръпване на плътта. — Не мисля, че искам да си различен от това, което си. Само че Чад ми говори за теб и аз... аз се питах дали е вярно.

— Искаш да кажеш, че се съмняваш в това, което казва Чад? Това е крачка напред в правилна посока — сухо отбеляза Сокола. — Ако под амбиции разбираш да имам власт или да бъда свръхбогат, нямам никакви амбиции.

След като свърши с краката ѝ, започна да разтвива месестите части на задника, пълни с трапчинки. Допирът я успокояваше и възбуждаше едновременно, безличен, но въпреки това интимен. Лана се опита да спре неволното потръпване.

— Да не би нещо да не е наред? — попита развеселен Сокола.

— Струва ми се, че не разбирам... — Лана се опита да избегне ръцете му, но той я задържа долу.

— Стой мирна. Ще се държа прилично.

Лана се подчини и се опита да събере мислите си и да ги насочи към проблем, различен от това, което изпитваше.

— Не смяташ ли да приемеш предизвикателството и да се заемеш с някакъв бизнес? Сега, след като имаш половината имение, какво възнамеряваш да правиш?

— А какво би трябвало да правя?

— Защо непрекъснато отбягваш въпросите ми? Държиш се по-зле и от някой политик — оплака се Лана. — По кой предмет най-много ти вървеше в университета?

— По администрация. — Замълча за миг и добави: — На второ място по политическите науки.

— Трябваше да се досетя — тихичко се засмя Лана. — Това са ти вродени качества.

— Мнозина са ми го казвали — пръстите му се движеха по талията ѝ и долната част на кръста. — Имам и богат опит в бягането с препятствия.

— М-м-м, какво приятно усещане! — промърмори Лана, когато пръстите на Сокола се плъзнаха по гръбначния и стълб, чак до врата. — Мисля си, че Чад се чувства застрашен от теб. Може би защото си интелигентен, образован и способен да ръководиш имението на Фокнър не по-зле от него, нали?

— Чад никога не се е учил да стои на собствените си крака. Той е един зубрач. Има нужда от план, преди да действа. Ако обаче се случи нещо, което да разстрои този план, той се обърква и губи ориентация. — И това не беше пряк отговор на въпроса ѝ. — Ако наистина ти се говори, намери тема, различна от тази за Чад. — После Сокола започна да почуква плешките ѝ с коси удари на ръцете. Лана не можеше повече нищо да каже. Когато свърши, той се изправи на колене. — Обърни се.

Лана се премести и легна по гръб, с лице към него. Измествайки се леко, Сокола започна да разтрива с намазани с лосион ръце обтегнатите сухожилия над коленете ѝ. Наблюдаваше омагьосана движението на мускулите на раменете и силните му ръце. Идващата от банята светлина хвърляше отблясъци по медната му кожа и черните му коси.

Желанието отново се пробуждаше у нея и тя стана почувствителна при допира на неговите ръце. Инстинктът тласкаше ханшовете ѝ да се движат под ръцете, които ги разтриваха. Сокола се престори, че не забелязва мълчаливата покана. Лана може би щеше да успее да удържи пламналия в нея огън, ако не беше забелязала, че и той започва да се възбужда.

— Соколе!

Хвана ръката му и я сложи на гърдите си, привличайки го към себе си.

Нямаше нужда да казва друго. С бликнали наново сили устните им се сляха в упоителна целувка. Когато той проникна сред извитите ѝ бедра, страстта им ги изпепели. Сокола вдигна устни от нейните, за да целуне шията ѝ, и промълви:

— Ако утре сутринта станеш изтръпнала и схваната цялата, ще имаш поне утешението, че другите ще мислят, че причината е във вчерашната езда. А какво, по дяволите, ще кажа аз, ако получа мускулна треска?

Но не очакваше отговор от Лана, тъй като тя не можеше да му го даде. Страстта пламтя в телата им до пълно изтощение, физически разбита и омаломощена от чувствата, Лана заспа в прегръдките му. В съня лицето ѝ бе нежно и доволно.

Както бе сторил и миналия път, Сокола стана от леглото с първите утринни зари. Слънцето бе вече високо, когато Лана се събуди и откри, че е сама. Разочарованието ѝ се смекчи, защото разбираше, че нещата наистина трябва да бъдат такива.

Тя се разхождаше под сенчестите дървета, запътена към конюшните. Сред клоните пееха птички. Радостните им мелодии сякаш откликваха на душевното ѝ състояние. Спря се и се заслуша. Погледът ѝ ги търсеше сред клоните, но рядко успяваше да зърне някое цветно перо на птица, търсеца друг клон, на който да кацне сред гъстата зеленина.

Освен луксозните джинси, новите ботуши и ризата от кремава коприна носеше шапка с широка периферия, по-скоро в аржентински стил, отколкото в стил „Дивия запад“, чийто подбрадник висеше ниско до гърдите ѝ. Когато напусна сянката на дърветата и излезе на открито, в двора на имението, Лана чу гласове. Погледна в посоката, от която идваха, с надеждата, че и Сокола може да е сред тях, но групата хора се състоеше от Чад, майка му и Том Роулинс. Тримата се бяха запътили към господарския дом.

Лана внезапно промени посоката си и тръгна по най-краткия път към конюшните. Тази сутрин все още не бе виждала нито Чад, нито майка му. Въпреки че Керъл не беше забелязала нищо особено, когато се срещнаха на закуска, на Лана ѝ се искаше да остане сама колкото се може по-дълго. Тримата изглеждаха увлечени от разговора си и Лана се надяваше да не я забележат.

— Лана!

Когато Чад я извика, тя се обърна и помахна с ръка за поздрав.

— Добър ден! — После продължи по пътя си.

— Почакай!

Чад не беше доволен от поздрава, затова се затича да я настигне. Лана спря, щом чу шума на ботушите му по чакъла на пътеката, и го изчака. Беше в добро настроение, и му се усмихна въпреки желанието си да бъде сама. Чад изглеждаше отпочинал. Стори ѝ се много красив, докато се приближаваше към нея с недоумяваща усмивка, която сякаш разделяше лицето му на две части.

— Къде отиваш?

— В конюшните. Питам се дали не може да поюзда тази сутрин.

С малко късмет можеше да срещне и Сокола.

— Казах на Керъл, че имам такова намерение — добави тя, за да избегне евентуалната му забележка.

— Но вече е почти обяд — възрази Чад.

— И тази сутрин спях до късно. Току-що закусих добре, затова мисля да прескоча обяда.

Наистина бе се показала много изгладняла и лакома сутринта на масата.

— Днес вече нямаш толкова уморен вид — отбеляза Чад, гледайки я с нескрито възхищение. — Бузите ти са порозовели. Изглежда почивката ти се отразява добре. Радвам се!

— Наистина има нещо, което ми действа добре — каза Лана, широко усмихната.

— Има ли някаква специална причина, поради която трябва да яздиш точно сега? Ако почакаш да мине обяда, ще дойда с теб. Между другото, как са мускулите ти тази сутрин?

Той плъзна недвусмислен поглед по меките гънки на моминския ханш, подчертани още повече от тесните джинси.

— Малко съм схваната — призна Лана. — Мислех си, че ако и днес яздя, ще ми мине по-скоро. Благодаря ти за поканата, но не искам да ме държиш за ръчичка през цялото време. Сама ще се справя.

— Не ми харесва идеята да те оставя сама. Лесно можеш да се изгубиш по тези места — обясни Чад със странно изражение. — Освен това сега е най-усиленият период в ранчото. Не ми се иска да откъсвам някое от момчетата, за да ходи да те търси.

— Не бях помислила за това. — Тя прехапа устни, признавайки, че в думите му има известна логика. — Мисля, че мога да почакам.

— Ела у дома. Можеш да пийнеш кафе или студен чай, докато обядвам. — Той протегна ръка и хвана нейната, предполагайки, че съгласието ѝ се подразбира от само себе си.

— Предпочитам да пообиколя наоколо. — Тя отказа поканата му, но така, че отказът да не прозвучи като нещо лично. — Толкова е хубаво навън, че човек не може да остане затворен вкъщи!

Когато извърна глава, сякаш с този жест искаше да посочи красотата на слънчевия ден, Лана забеляза самотна фигура на пътеката, която водеше към дома.

— Кой е този?

Чад проследи погледа ѝ.

— Прилича ми на индианец — каза той с презрителен тон. — Сигурно идва да проси милостиня. Негодникът трябва да знае, че ще е по-добре за него да не се показва наоколо. Роулинс набързо ще го изгони.

Фигурата полека-лека се приближаваше. Чертите ѝ станаха по-ясни. Лана го разпозна.

— Мисля, че го познавам — прошепна тя.

— Ти го познаваш? — изненадано повтори той. — Откъде можеш да познаваш един индианец?

Лана гледаше втренчено мръсната розова наметка, обгръщаща прегърбените плещи. Тя не можеше да бъде на никой друг индианец. Носеше дори мръсното червено перо, забодено в правите коси с неопределен сив цвят. Най-съществената разлика в сравнение с последния път, когато го видя, беше, че не залиташе като пиян. Вървеше уморено, но по права линия.

— Всъщност не може точно да се каже, че го познавам — призна Лана, — но съм го срещала веднъж, когато бях с баща ти.

— Къде си го срещала? — Острият тон на въпроса изненада Лана.

— Пред музея. Но има ли значение?

Лана смръщи вежди, когато видя свирепия израз на лицето му, който той се опитваше да прикрие. През това време при тях дойдоха Кетрин и Том Роулинс. Вниманието им също бе привлечено от индианеца.

— Не. Разбира се, че не — увери я Чад.

Лана се обърна. Индианецът ги бе забелязал и гордо изправи рамене, докато ги приближаваше, като се опитваше да си придаде достоен вид. Беше мръсен. Тъмната му кожа имаше жълтеникав оттенък. Не беше пиян. Пристъпваше с усилие, когато наближи до тях.

— Здравей, Боби Черни гарване — поздрави го Лана по име и му се усмихна.

Той я погледна с недоумение.

— Нима се познаваме? — Начинът му на изразяване вече нямаше нищо общо с говора на неграмотния индианец.

— Едва ли си спомняте за мен — рече тя. — Срецнахме се преди около месец. Вие носехте наниз от кедрови орехи и искахте Джон, Джон Фокнър, да ми го купи.

— Възможно е — съгласи се той, после се изопна гордо. — Дойдох, за да се срещна с Джон Бъкенън Фокнър.

— Той почина — заяви Чад с откровение, граничецо с бруталност.

Надеждата угасна в черните очи. Погледът бе празен. Съобщението изглежда го смачка. Ръстът му се смали с доста сантиметри. Изглеждаше напълно изгубен и объркан.

— Съжалявам, Боби Черни гарване — каза Лана съчувствено.

— Бяла салвия беше там, такава, каквато той я помнеше, за да хване ръката му и да го поведе, него, Очи-които-се-смеят, в дългия път към отвъдното. Зная аз — каза той с приглушен глас.

Думите му предизвикаха сподавен стон у Кетрин. Лана я погледна, но тя вече се отдалечаваше от групата със скована походка.

— Той ми каза, че трябва да се върна у дома.

Боби отново говореше и Лана насочи вниманието си към него. Като вдигна уморено и набраздено от годините лице към Чад, той продължи:

— Изминах много път, за да видя стария приятел.

— Да не искате да кажете, че сте изминали цялото това разстояние пеша? — Лана изтръпна при мисълта, че някой може да има силата да предприеме подобно пътуване.

Изразът на лицето му се смени и той започна да се държи като смешник.

— Пътувам, яхнал палеца си.

И започна да имитира действието, изказано в думите му, подскачайки наоколо им с ръка между краката. Лана потръпна, когато го видя на какво прилича.

— Смешен съм, нали? — Боби Черния гарван се засмя, разкривайки равна редица зъби, пожълтели от немарливост. — Смешно е да се пътува, яздейки собствения си палец.

— Да, много е смешно. — Лана се усмихна пресилено и си помисли, че той сигурно често е бил център на подигравките на околните, за да привлече вниманието им или за да получи милостиня.

Лицето му се натъжи. Гледаше ги умолително.

— Гладен съм до смърт. Няма ли да се намери малко, храна за един негов стар приятел? Поне някое топло местенце, където да спи? Земята е твърда и студена, а моята наметка е скъсана.

Жалбата бе отправена към Чад. Лана също се обърна към него. Лешниковите очи го гледаха умолително като, тези на индианеца. Чад им отвърна с мек, утешителен поглед.

— Спомням си, че баща ми те познаваше — каза. — Роулинс ще те заведе в общата спалня. Там ще намериш храна в изобилие и топло легло, на което да спиш. Можеш да останеш, колкото пожелаеш.

Червеното перо клюмна, когато той наведе глава в знак на благодарност.

— Благодаря. Ти си добър син. Той щеше да се гордее, ако разбереше, че ти си си спомнил за един стар приятел.

— Том — Чад повика с жест Роулинс да се приближи. — Придружи го и виж да му дадат нещо за ядене.

Роулинс не изглеждаше възхитен от заповедта, но се подчини. Направи знак с ръка на индианеца да го последва. Когато се отдалечаваха, Лана видя, че Боби Черния гарван се навежда към управителя, тънък като стоманена тел.

— А може би имате и уиски — каза той с надежда в гласа. — Имам кедрови орехи, истински гердан-навахос. Братовчед ми го направи. Или пък мога да ти дам магическо стъкло с гола жена в него.

Лана погледна в краката си, отдалечавайки се от двамата мъже, които тръгнаха към общата спалня.

— Радвам се, че му позволи да остане, Чад.

— Да. Не беше ли този, който се снимаше в Холивуд? — Леко наклони глава към нея. — Смътно си спомням, че Джон Бъкенън ми е говорил за него.

— Да. Точно той е — рече Лана.

— Би ли ме извинила. Искам да помоля Том да му даде чисти дрехи и да го накара да се изкъпе. Той има крещяща нужда от това. Усещах миризмата оттам, където се намирах.

Чад леко се усмихна и последва двамата мъже. Неговата загриженост сгря сърцето ѝ. Това бе толкова типично за Чад! Беше се отдалечила само няколко крачки, когато видя Сокола да прекосява двора право към нея. Погледът му проследи Чад за миг, после се спря на фигурата, увита в наметката, която вървеше до Роулинс. Лана бе изненадана от начина, по който двамата братя се мразеха, и чувстваше, че и двамата я привличат. Беше смуцаващо. Какво ли щеше да стане, ако беше принудена да избира? И колко ли мъка нейният избор щеше да донесе?

Погледът на Сокола, явно преизпълнен със съмнения, попадна на Лана.

— Това беше Боби Черния гарван, нали?

— Да. Познаваш ли го? — Беше изненадана от факта, че Сокола веднага го позна, докато Чад само бегло си спомняше за него.

— Срещал съм го няколко пъти. — Очите на Сокола гневно се присвиха, когато отново погледна в посока на тримата отдалечаващи се

мъже. — Къде го водят?

— Да му дадат нещо за ядене — обясни Лана. — Чад му каза, че може да остане колкото поиска.

— Нима? — Веждата му се изви нагоре в израз на явно недоверие...

— Боби е бил приятел на баща ти. Дошъл е тук, за да го види. Когато разбра, че Джон е починал, изглеждаше като изгубено дете. Беше тъжен — прошепна Лана.

— Няма къде да отиде. Колибите на неговите роднини вече не са отворени за него, защото той се е посрамил, крадейки пари, за да си купи алкохол — каза Сокола. После сви устни: — Трудно ми е да повярвам, че Чад наистина го е поканил да остане тук.

— Чад е мил и щедър — възрази Лана, защитавайки Чад в негово отсъствие. — На мен винаги ми е помагал.

— Само защото може да спечели нещо — заяви Сокола. На устните му заигра лека усмивка:

— Струва ми се, че можем да намерим някоя тема, на която и двамата да сме на едно и също мнение. Как си тази сутрин?

— Добре. — Очите ѝ заискряха. — А ти?

Сокола гледаше лицето ѝ с лениво задоволство.

— Добре.

— Не си ли се схванал? — запита тя с предизвикателна усмивка.

— Не. Къде отиваш?

— От начало мислех да поюзая, но... — Лана се поколеба, хвърляйки поглед към къщата сред дърветата. — Сега мисля да навестя Кетрин, Стори ми се много разстроена от нещо, което каза Боби Черния гарван.

Сокола се обърна, за да зърне къщата, и имитирайки загрижен израз на лицето, каза подигравателно:

— Може би наистина трябва да идеш да я навестиш. Аз пък ще ида да видя как Боби Черния гарван се оправя с твоя мил и щедър Чад.

Саркастичната му усмивка я разгневи. Гледаше гърба му, докато той се отдалечаваше, усещайки, че лоялността и се раздвоява между двамата братя. Съзнаваше, че това няма да е за последен път. Рязко се извърна кръгом и се отправи към къщата с бърза стъпка.

Когато отвори вратата, чу гневния глас на Кетрин, който долиташе от всекидневната. Тонът на този глас не отговаряше на

образа, който жената винаги демонстрираше на обществени места, а именно на една възпитана и фина дама. Това събуди любопитството на Лана. Тя леко затвори вратата, стремейки се да не вдига никакъв шум.

— Ще го убия! Кълна се, че ще го убия! — крещеше Кетрин — Не ми стига ужасът в болницата! Керъл, когато Джон Бъкенън протегна ръка, помислих си, че най-после го направи за мен! Господи, помислих си, най-после, най-после да помисли и за мен! После прошепна нейното име... нейното име! А сега и този мръсен индианец изникна тук!

— Кетрин, всичко вече е минало — опита се да я успокои Керъл.

— Не, не е минало!

— Но ти се измъчваш от нещо, което вече няма никакво значение! — имаше някаква гневна нотка в гласа на Керъл в този миг.

— Няма ли?

— Ш-ш-шт!

Лана си даде сметка, че двете жени се съмняват дали някой не слуша разговора им, и на пръсти се върна до вратата отвори я шумно и я затвори. Беше чула достатъчно, за да разбере, че Кетрин ревнува връзката на Джон с майката на Сокола, една ревност, простираща се отвъд гроба и времето.

Докато вървеше към всекидневната, Лана пъкна пръст в подбрадника на шапката и охлаби връзката, за да свали, шапката.

Лицето ѝ изглеждаше оживено, когато влезе в стаята.

— Мислех, че си отишла на езда, Лана — Керъл я изгледа внимателно.

— Реших да изчакам обяда. Чад ми каза, че би могъл да дойде с мен. — Отпусна се на едно кресло. Протегна се и закачи шапката на облегалото. — Да не би нещо да не е наред? — попита тя, като поглеждаше ту към Керъл, ту към Кетрин.

Възрастната жена им обърна гръб и си тръгна.

— Имам ужасно главоболие. Струва ми се, че е от слънцето. — Както гласът, така и държанието ѝ бяха спокойни. — Глупаво беше от моя страна да не си сложа шапка тази сутрин.

Лана се засрами, че е задала този въпрос, принуждавайки жената да лъже. Стана от креслото, в което бе седнала, и се извини:

— Ще отида да видя дали не е останало малко кафе.

Разговорът, който тя прекъсна, не се поднови след нейното тръгване. Но мислите ѝ продължаваха да кръжат около онова, което бе чула, докато седеше сама в стаята за закуска. Съжаляваше много за Кетрин. Животът ѝ бе преминал в горчива ревност, която сама се подхранваше и все повече нарастваше. Това сигурно бе отровило всеки миг от живота ѝ. И продължаваше да го трови. Лана въздъхна.

[1] наркотик — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Сокола вдигна поглед от картите за покер и погледна към ъгъла на стаята, където двама по-възрастни каубои седяха до Боби Черния гарван. Индианецът ги забавляваше с историите си за дните, прекарани в Холивуд, за филмите и звездите, които е познавал. Бе се опитал да продаде всичко, което имаше за глътка уиски, но и до този момент бе на сухо.

— Наистина ли си играл във всички тези филми с Джон Уейн? — Бил Шорт гледаше Боби недоверчиво.

— Той винаги искаше мен — Боби кимна утвърдително. Нямаше ги вече мръсната розова наметка и перото.

Вместо парцаливите дрехи носеше карирана риза в ярки цветове и джинси. В новото облекло още по-силно изпъкваше неговата слабост.

— Аз го наричах Херцога, а той ми викаше Гарвана-който-си-почива.

— Наистина ли ти играеше в „Тя носеше жълта панделка“? Гледал съм този филм четири пъти, но не си спомням да съм те виждал. — Другият каубой размени поглед с Бил Шорт. — Единствените индианци, които видях там, бяха мъртви.

— Аз бях! — поясни Боби с усмивка, която разкриваше всичките му зъби. — Това бе причината, поради която винаги бях добър за индианец — винаги бях мъртъв във филмите. По тази причина Джон Уейн ме наричаше Гарвана-който-си-почива. Винаги бях проснат в прахта!

Боби се засмя. Засмяха се и слушателите му.

— Какво смяташ да правиш, Соколе? — Мексиканецът Санчес привлече отново вниманието му към картите. — Дан току-що се качи. Трябва да платиш, за да продължиш играта.

Сокола хвърли поглед към откритите си карти на масата. Всичко, което имаше, бе двойка четворки. Нямаше нищо в закритата карта, а седмата бе сменил. Дан щеше да го бие с двойка дами, които лежаха пред него. В чинията можеше да има и към три долара. Е, можеше и да

блъфира! Толкова пъти го бе правил навремето. Но в този момент чувстваше един по-силен, по-властен, по-неудържим порив, който рушеше самоконтрола му, правейки го безотговорен и безгрижен към възможните последици. Бе същото чувство от предишната вечер.

Сокола хвърли картите на масата и рязко се изправи:

— Излизам от играта.

Искаше му се да бърза, но си наложи да върви бавно чак до вратата. Когато излезе, Сокола се спря за миг под навеса, за да свикнат очите му с тъмнината. Вниманието му привлякоха светлините сред дърветата. Идеха от господарския дом. Внезапен огън пламна във вените му. Пристъпи в посока на светлините, но спря и замръзна на мястото си, щом чу глас, идещ от сянката на дърветата, близо до него.

— И тебе ли те дразни димът? — попита Лутер Уилкокс със зле прикрито безразличие в гласа. — Трябваше да изляза да подишам чист въздух. Тютюнът ме задушава.

Сокола чу глухия удар на задните крака на стола, на който седеше мъжът. Задави го гняв. Защо не беше забелязал, че Лутер е там? Отговорът не го зарадва, защото знаеше че го разсейва образът на Лана, лицето ѝ, лешниковите очи и спокойната красота на чертите ѝ.

Сокола се извърна с привидно нехайство, за да разгледа мъжа, седящ в тъмното. С годините Лутер бе напълнял. Косите му сивееха. Въпреки че си разменяха по някоя дума, отношенията им си оставаха по-скоро хладни. Лутер и Бил Шорт го бяха държали по време на боя, който му нанесе Том Роулинс. Сокола не беше го забравил. Двамата мъже го знаеха и се държаха с него много предпазливо.

— Да, имах нужда от малко чист въздух. — Той прие обяснението, което Лутер сам му предложи.

Задмина мъжа и се облегна на рамката на един прозорец. Мястото му даваше възможност да следи какво става в общата спалня, при вратата, да гледа стария каубой и господарския дом. Лутер с мъка се извърна на стола и погледна Сокола. Умората на годините личеше по-силно след работния ден.

— Трябваше да излезеш в пенсия, Лутер. Вече си много стар за тази работа. — Това бе по-скоро констатация отколкото заинтересованост за здравето на възрастния мъж.

— В пенсия? По дяволите! Ще бъда каубой, докато не пукна или не се парализирам — изръмжа Лутер. — Ако се парализирам, е,

можеш да ме вържеш за някое седло. Никога няма да изляза в пенсия. По-скоро ще умра.

Сокола се вбесяваше от нетърпение, въпреки че не личеше по израза на лицето му. В общата спалня избухна смях.

— Трябваше и ти да отидеш при тях, Лутер, за да чуеш Боби Черния гарван. Снимал се е в доста филми от твое време, знаеш ли?

Присъствието на индианеца беше още едно от нещата, което не се харесваше на Сокола. Чад сигурно имаше някаква скрита цел. Лана можеше да си мисли, че е жест на добра воля, но не и Сокола. Не го предполагаше дори и за миг.

— Не съм ходил много на кино. Не можех да си го позволя. — Лутер се закашля и се извърна, за да се изплюе. — След вечеря този индианец се опита да ми продаде далекогледа си. Не беше далекоглед. Това е едно от онези неща, за зяпачите. Гледаш в него и виждаш гола жена. Истинска бомба. Разпали кръвта на стареца.

Лутер преглътна и вдигна живите си очи към Сокола:

— Новата приятелка на Чад има лице и фигура, които могат да накарат всеки мъж да си помисли някои неща, нали?

— Не съм я заглеждал. — Е, не колкото му се искаше да я види. — Чад сигурно не иска много-много да я показва наоколо.

Самият факт, че говореха за Лана, привлече вниманието му към господарския дом.

— Не свири тази вечер — отбеляза Лутер. — Кетрин свири така, че разтърсва душата на човека.

— Добра пианистка е — каза Сокола.

— Сигурно снощи до късно те е обработвала, след като се прибра едва призори!

— Ти да не би да ме държиш под око, Лутер? — заяде се Сокола с провлачен глас, но очите му яростно блестяха.

Каубоят се поколеба, хапейки устни. Поклати глава:

— Не. Не те следя. — Лицето му, белязано от годините и слънцето, изглеждаше тъжно. — Зная, че няма да послушаш ничий съвет. Но, момче, дириш си белята. Не ти ли стига това, което получи? Откажи се, момче, докато е време.

— Не разбирам за какво говориш. — Сокола не промени държанието си.

— Прави каквото щеш — каубоят сви рамене.

— Сигурно си уморен, Лутер. Сънчо вече мина. Защо не си легнеш? — подкани го Сокола.

— Не, ще поостана малко. Не спя много добре. Когато човек остарее, изглежда тялото му няма нужда от толкова сън колкото едно време.

Сокола изруга наум. Хвърли прощален поглед към светлините на къщата, които го примамваха, после се изправи.

— Влизам вътре — каза той. — Лека нощ, Лутер.

— Лека.

Към залез слънце на другия ден Сокола влезе на кон в двора на ранчото. Разгорещен, изморен и мръсен. Прекара, една кучешка нощ. Лежеше буден на койката, потънал в спомени за насладата на предишната нощ на друго легло. Ядосваше се на себе си, защото не можеше да я забрави. Този ден си наложи да поработи здраво, за да се накаже. По дяволите, искаше един душ и допира на нещо чисто до кожата си, нещо като Лана. Сокола бясно стисна зъби.

Дръпвайки юздите, спря коня пред конюшната. Плъзна се по стремето и го поведе вътре, за да го разседлае. От близката страна на сградата долетя неуверен глас, който припяваше монотонно. Спря и се загледа с любопитство нататък.

След като уви поводите около кола и ги върза на възел, Сокола се отправи към мястото, откъдето идеше мелодията. Когато зави зад ъгъла, видя Боби Черния гарван с лице към залязващото слънце, който се поклащаше и пееше. Сокола се спря и се заслуша. Недоумяващо сви вежди, тъй като не успяваше да разбере нито дума, нито тон, за да разпознае песента. Всичко излизаше неразбираемо и нечленоразделно..

— Коя е тази песен? — прекъсна той мъжа. — Не мога да я позная. Откъде е?

Боби Черния гарван погледна презрително на това признание.

— От „Горящи стрели“, 1949 година.

Сокола поклати глава. Но веселото му настроение се стопи, щом зърна бутилката с уиски от 750 грама в ръцете на индианеца.

— Откъде си взел това уиски? — Сокола мислеше, че всички са разбрали за строгата забрана никой да не му дава силни напитки. — Кой ти го даде?

— Направих размяна — увери го индианецът, засегнат, че го подозират в просия. — Дадох голяма магия за бутилка.

Ъгълчетата на устните на Сокола се извиха надолу. „Голямата магия“ може би беше фигурата на гола жена, която той се бе опитвал да пробута на каубоите миналата вечер, но безуспешно. Най-последно някой се бе излъгал.

— Кой е разменил уискито за голямата магия? — попита Сокола. Индианецът сви вежди, като се мъчеше да си спомни:

— Човекът-с-две-лица.

— Описанието ти приляга на мнозина от това ранчо — промърмори на себе си Сокола. После по-високо каза: — Знаеш ли американското му име?

— Тя дала мене добър уиски. — Отпи глътка и въздъхна с облекчение. — Искаш малко?

Тя? Като размисли добре, Сокола разбра, че това не означава нищо. Боби отново се бе върнал към стария си начин на говорене. В езика навахос нямаше местоимения, които да различават родовете мъжки от женски.

Сокола попита:

— Мъж ли беше или жена?

Но Боби бе погълнал толкова алкохол, че остана глух за въпроса му. Продължи да гледа втренчено златното слънчево кълбо, припявайки неразбираемата мелодия.

Поклащайки глава, Сокола си тръгна. Реши, че няма никакво значение кой му е дал уискито. По един или друг начин, рано или късно, той щеше да се добере до бутилката. Бе единственият начин, по който старецът можеше отново да преживее отминалите славни неща.

— Казах ли ти, че Джони е получил най-високата оценка по математика на контролното, Кетрин? — Керъл вдигна поглед от ръкоделието и остана с игла в ръка. — Пише го в писмото, което днес пристигна. Толкова е горд!

— Не, не си ми казвала. Трябва да ми напомниш да му изпратя някой дребен подарък за добрите оценки, които получава — отвърна Кетрин с присъщата за бабите щедрост. — Джони много добре се учи в училище, също като баща си. — Думите ѝ бяха отправени към Лана.

Седяха на един и същ диван. Керъл, заета с бродерията си, а Лана прелистваше страниците на модно списание.

— Чад трябваше да учи, за да получава добри оценки — намеси се Кетрин. — Не му ги пишеха ей така, просто защото носеше името Фокнър.

— Разбира се, че не — отвърна ѝ Керъл. — Всички знаят, че Чад е изключително интелигентен.

Лана се опита да прояви интерес към разговора, но той я вълнуваше точно толкова, колкото списанието, което разглеждаше. Постави ръка на уста и се прозя.

— Отегчавам ли те с всички тези приказки за Джони? — извини се Керъл.

— Не, разбира се, не — увери я Лана. — Само че съм много изморена. Не спях добре миналата нощ.

Цяла нощ се бе въртяла в леглото. Пробуждаше се при най-малкия шум, мислейки, че може да е Сокола. Даде си сметка колко държеше да го види миналата нощ и това я развълнува. Целия ден се чувстваше уморена и отчаяна. Колко малко сили ѝ бяха останали след грипа!

— Може би трябва да си легнете по-рано тази вечер. Изглеждате ми толкова изморена — припомни ѝ Кетрин.

— Мисля, че сте права — въздъхна Лана. — Хвърли последен поглед на списанието на дивана и стана.

— Лека нощ. Кажете „лека нощ“ и на Чад от мен. Не искам да го безпокоя, когато работи.

— Разбира се — обеща Керъл. — Ако не излезе от кабинета скоро, ще отида да го изкарам насила. Работи прекалено много.

— Желаете ли малко топло мляко? Или мляко с какао? — предложи ѝ Кетрин.

— Не, благодаря — отказа Лана.

Когато се обърна, за да си тръгне, тя се поколеба. Погледна домакините и помоли:

— Да имате случайно чай от сасафрас? Това е лекарството ми за всички болести.

Кетрин се поколеба за миг, преди да отговори:

— Мисля, че имаме. Ще помоля Розана да ви донесе една чаша в стаята.

— Благодаря. Лека нощ.

Тръгна по коридора към спалнята си. Щом отвори вратата, погледът ѝ незабавно се впи в остъклената врата на верандата. Просто така за миг, после се отправи натам, за да дръпне завесите. Ръката ѝ се поколеба на кордона, докато гледаше тъмнината навън. Няколко светлилки премигваха сред дърветата. Лана дръпна малката дръжка, която блокираше вратата, и пусна пердетата.

Четвърт час по-късно вече бе намазала с крем лицето си, измила зъбите и облякла копринената пижама. Отправи се към леглото и дръпна покривката. Някой леко почука на вратата. После Керъл весело извика:

— Рум сервис! Лана се усмихна.

— Влез!

Докато вратата се отваряше, издърпа докрай покривката и започна да отупва една от възглавниците.

— Не трябва да се грижиш чак толкова за мен. Аз и не очаквам чак такива грижи.

— Знам.

Керъл постави подноса с чашата на нощната масичка до леглото на Лана.

— Благодаря ти, че ми го донесе!

Лана взе чашата от подноса и вдъхна от аромата на горещата течност.

— Но това нищо не ми коства. — Керъл сви рамене. — Ще бъде ужасно, ако здравето ти се влоши, докато си на почивка!

— Уморена съм — повтори Лана и отпи от течността.

— По-различен е от моя чай — отбеляза тя след още една малка глътка. — Харесва ми. Знаеш ли от каква марка е?

— Не. Кетрин го приготви. Розана вече си е легнала. Ето защо предложих аз да го донеса.

— Няма значение — и отпи още една глътка, преди да остави чашата на подноса.

— Ти си изморена. Не искам да те държа будна. — Керъл се отправи към вратата. — Лека нощ!

— Лека нощ! — Лана се извърна на леглото и запали нощната лампа. — Имаш ли нещо против да загасиш светлината?

— Не, разбира се.

Керъл отвори вратата, спря се за миг, пресегна се към ключа и изгаси светлината. Усмихна се и затвори.

След като взе чашата, Лана мълчаливо си пожела успокояващата напитка да ѝ помогне да заспи. Не искаше да прекара още една нощ като предишната. Прозя се, изпи чашата до дъно, после се хлъзна под завивките и протегна ръка да загаси нощната лампа.

Няколко минути след като полежа на възглавницата, почувства, че ѝ се гади. После заспа. Почти незабавно започна да сънува. Сокола беше в леглото, близо до нея. Очите му бяха яркосини, бляскави и магнетични. Цветовете бяха ясни и контрастни. Косите му бяха още по-черни и така блестяха, че Лана трябваше да затвори очи, за да не я заслепят странните видения.

Зад клепките на очите ѝ се криеше истински взрив от цветове. Сърцето ѝ биеше така силно, че Лана бе сигурна, че то е във тялото ѝ. Когато отново отвори очи, Сокола сдържеше в ръце сърцето ѝ. Помоли го да ѝ го върне, но той се усмихна по своя нехаен начин и си отиде. После дойде Чад, обещавайки да ѝ даде ново сърце, утешавайки я, както винаги бе правил. Гласът му беше много ясен, но лицето му бе размито, разкривено като в криво огледало на някой луна парк.

Дойде Керъл да ѝ разкаже за писмото до сина си Джони. Лана се опита да обясни, че Сокола е откраднал сърцето ѝ, но Керъл се засмя и я увери, че той не би сторил подобно нещо. Той беше като неин брат — нима не бе израснала с него като сестричка?

Сънят се превърна в шествие от образи — първо Сокола, после Чад, Керъл, последва я Кетрин, която крещеше срещу Джон. Джон също я навести, с джобове, от които се поддаваха пачки долари. Той непрекъснато тъпчеше в ръцете ѝ пари, като я молеше да си вземе още. Старият индианец изникна изневиделица, тръскайки скъсаната розова наметка и грачейки като гарван. Кривите му пръсти се впиха в ръката ѝ като орлови нокти. На врата си имаше гердан от кедрови орехи.

Лана дишаше мъчително. Чуваше как въздухът влиза и излиза от дробовете ѝ със свистене. Сърцето ѝ отново бе на мястото си. Дали Сокола ѝ го беше върнал? Дали не беше новото сърце, което Чад ѝ беше обещал? Ако имаше отпечатъци от пръсти, щеше да успее да разбере. Но как можеше да има отпечатъци от пръсти по сърцето ѝ, след като то беше вътре в нея? Ами ако не беше нейното сърце, а на някой друг?

Лана се опита да избяга от съня, но краката ѝ отказваха. Имаше толкова цветове... толкова цветове: Великолепно! Беше Четвърти юли. Отпусна се, за да гледа каскадата от звезди и цветове — червено, синьо, зелено, жълто. Те се въртяха непрестанно. Лана се намираше в центъра на калейдоскоп. Невероятни форми и комбинации от цветове, създадени само за нея. Аметистово, оранжево, ярко виолетово червено, рубинено, смарагдово. Бе заобиколена от скъпоценности. Огромни камъни от по сто карата. Някой продължаваше да ги трупа върху нея, докато ръцете ѝ не се размазаха под тежестта на пръстените.

Цяла нощ се люля между сънищата и кошмарите. Никога не разбра кое е сън, кое — видение. Когато се събуди, изпита известно съжаление. Не искаше да остави цялата тази красота зад гърба си. Усещанията от съня оставиха бяла диря, която полека започна да избледнява. Почувства се отпочинала, но и малко безволево отпусната.

Когато влезе в стаята за закуска, Кетрин седеше сама на масата. Усмихна се учтиво:

— Днес станяхте малко по-рано от обикновено. Как се чувствате?

— По-добре — отвърна Лана на усмивката ѝ.

— Какво предпочитате — сок от портокал или от грейпфрут? Имаме и от двата.

Кетрин стана от плетения стол и се отправи към подвижната масичка, отрупана с всичко необходимо за закуската.

— Няма значение. Мога и сама да се обслужа — предложи Лана.

— Седнете — настоя Кетрин. — Тъкмо ставах да си долея още кафе.

Лана отпи глътка от портокаловия сок. Къде е Керъл? Още ли спи?

— Не. Мисля, че приготвя куфарите на Чад. — Кетрин добави лъжичка захар в кафето си.

— Чад заминава ли?

— Да. Трябва да се върне със самолета във Финикс тази сутрин. Вече прекалено много отсъства от службата. — Лъжичката мелодично почукваше по стените на чашката, докато Кетрин разбъркваше кафето. — Сега е в кабинета си, за да вземе документите, които са му необходими. Ако желаете да говорите с него, преди да замине, трябва да го сторите незабавно.

— Да. Може би — промърмори Лана с леко недоумение. — Трябва да му поискам новото си сърце.

В мига, в който произнесе думите на висок глас, разбра, — че се е върнала към съня от изтеклата нощ, и се засмя.

— Каква лудост!

— Какво има, скъпа? — Кетрин вдигна любопитно поглед.

— Нищо. — Лана поклати глава и избута под Себе си стола. — Само дето тази нощ сънувах странен сън. Извинете!

— Няма защо.

След като напусна стаята за закуска, Лана пое със забързана крачка по коридора. Сви под втората арка, която водеше към друг коридор, завършващ пред врата от дърворезбован махагон. Беше единствената стая, освен спалните, осигуряваща пълно спокойствие. Почука два пъти на лъскавото дърво.

— Влез — каза Чад.

Завъртайки месинговата дръжка, Лана отвори вратата. Кабинетът бе стая, издържана в чисто мъжки стил, пропита от духа и личността на Джон. Лана незабавно го откри в декоративния килим на индианците навахос, окачен на стената, в куклите качина, подредени на полицата на камината. Над свода ѝ висяха препарирани глави на антилопи. Мебелите бяха от масивен дъб, а диванът и столовете бяха тапицирани с кожа. Всичко бе разположено около огромно чертожно бюро с картотека и кош, пълен със завити на руло хартии. Това наистина бе в стила на Джон — човек на откритите пространства, ловкия строителен предприемач, изследователя на културата навахос.

Чад стоеше прав зад масивното дъбово бюро и подбиеше документи, които слагаше в отвореното си куфарче. Усмивка засия на лицето му, щом я зърна.

— Добър ден! Кетрин току-що ми каза, че заминаваш тази сутрин. — Лана бе прекосила стаята и в момента стоеше пред бюрото. — Ти вчера нищо не ми каза.

— Мислех да тръгна днес късно следобед. После Керъл ме помоли да спра в стария ми университет, за да видя Джони. Купила е някои книги за него, а Розана му е приготвила любимите сладки, така че ме изпращат с „кош изненади“. — Сложи няколко листа в папката, която държеше в ръка, а папката — в куфарчето при останалите

документи. — Това е начинът, по който Керъл иска да се извини, че не го е виждала миналата седмица.

— Надявам се, че не съм била причина за нещо — рече Лана.

— Не, не си ти. Имаше много занимания в училищната програма за миналия уикенд. Джони не искаше да ги пропусне. Той е в отбора по ръгби.

Лана се успокои след обяснението на Чад.

— Предполагам, че Керъл се гордее с него, нали?

— Гордее ли? Това не е подходящият израз — заяви Чад. — Керъл на практика живее само за това момче. Знам, че е така, защото вече не може да има други деца, но се притеснявам, понеже за нея той е смисълът на живота. Пише му по четири-пет пъти седмично. Понякога си мисля, че се грижи за нашия син повече, отколкото... — Замълча, а лицето му изразяваше раздразнение. — Извини ме, Лана.

— За какво?

Изви глава на една страна. Лъскавите тъмни коси се разпиляха по раменете.

— Стара история. Съпрузите винаги се жалват от начина, по който жените им ги пренебрегват. — Внезапно затвори куфарчето и погледна като човек, който е приключил с работата си. — Не исках да говоря за това. Керъл не е безгрешна, но и аз не съм съвършен.

— Ти си по-близо до съвършенството от нея — пошегува се Лана, опитвайки се да разведри атмосферата от внезапно изникналото напрежение помежду им.

Чад заобиколи бюрото и застана пред нея. Постава ръце на раменете ѝ. Гледаше е дълбок поглед, който сякаш беше олицетворение на искреността. Обаче Сокола не му се доверяваше. Тази мисъл внезапно ѝ дойде на ум.

— Керъл е добра съпруга... и добра майка — разпалено обясняваше Чад. — Искам да го разбереш, за да знаеш, че не липсата на нещо е причината, заради която...

Замълча и не довърши мисълта си.

— Щеше ми се да не беше идвала да се сбогуваме — тихо прошепна Чад. — Ако тук бяха майка ми или Керъл, щеше да е по-лесно.

Смисълът на обърканите слова се, изясни от само себе си, когато пръстите му се впиха в раменете на Лана. Тя го погледна в очи. Златен

прашец заискри в светлокафявите му зеници. Блясъкът им сякаш я омагьоса. Лана разбра опасния му чар — опасен, защото този мъж твърдеше, че уважава жена си, докато ѝ даваше аванси. Образът на Чад започна да се размива пред очите ѝ, но тя не направи никакъв опит да го спре, само за да види докъде ще стигне. Ръцете му я привлякоха, Лана отпусна глава назад. Устата на Чад бе гореща, когато облада устните ѝ, движейки се към тях с вещината на експерт. Ръцете му я обгърнаха и се заключиха зад гърба ѝ. Вместо да се развълнува, Лана сякаш угасна. Нямаше я онази възбуда, онзи божествен световъртеж, който получаваше само от Сокола. Започна да се отдръпва, за да прекрати целувката, съжaliaвайки, че изобщо я позволи.

Когато вратата на кабинета се отвори, тя все още беше в обятията му и устните им едва се отделяха. От внезапното нахлуване и на двамата им се зави свят. Очите на Лана се разшириха от ужас, като видя Сокола на прага. Очите му сякаш бяха от лед и тя замръзна на мястото си. Ръцете на Чад охлабиха прегръдката, но покровителствено останаха на раменете ѝ.

— Самолетът ще бъде готов за излитане след четвърт час Джейк ще те закара до Финикс. — Сокола направи кратка пауза след съобщението, после ледена усмивка се изписа на устните му: — Съжaliaвам, че ви обезпокоих.

Оттегли се в коридора, затваряйки вратата зад себе си, Лана сведе глава в безмълвно отчаяние, какво ли си помисли Сокола и какво ли обяснение можеше да му даде. Дори не се бе опитала да се откъсне от прегръдката на Чад

— Лана, какво да ти кажа? — прошепна той. — Не трябваше да допусна тази целувка. Беше Сокола, но можеха да бъдат...

Той хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— Съжaliaвам, но не мога да направя нищо срещу чувствата, които изпитвам към теб.

Лана се измъкна от ръцете му.

— Не казвай нищо, Чад.

— Зная, че нямам право да казвам нищо. — Той хвана ръката и, за да не я пусне да си отиде. — И нямам право да изпитвам онова, което изпитвам. Но това не променя положението. Чувствам се отчаян, както сигурно и ти се чувстваш, повярвай ми!

— Вярвам ти.

Дали наистина му вярваше? Или бе възможно всичко да е добре премислено, за да накара Сокола да се отдалечи от нея?

— Никога не съм искал да ти причиня зло или да те поставя в неловко положение — тихо добави Чад. — Последните дни бяха истинско мъчение за мен — да си толкова близо и да не мога да те прегърна и целуна!

— Никога повече няма да се случи — увери го Лана.

— Не те упреквам за начина, по който мислиш, скъпа... — Чад се опита отново да я прегърне, но Лана се възпротиви.

— Не! — каза тя решително и се освободи от прегръдката му.

Той я извика по име, но тя се направи, че не чува, и избяга от стаята. Не бягаше от Чад. Тичаше към Сокола. Но нямаше никакво намерение да го обяснява на Чад.

Навън слънцето така ослепително грееше, че очите я заболяха. Трябваше да ги покрива с ръка, докато стигне до сянката на дърветата на поляната. Когато бе вече на двора, се спря и се огледа, търсейки Сокола. Нямаше и следа от него.

Близо до една от постройките някакъв каубой товареше нещо на камионетка. Лана прекоси двора и се отправи към него. Мъжът може би беше видял Сокола да излиза от къщата и знаеше в каква посока е тръгнал.

— Къде мога да намеря Сокола?

Беше останала без дъх, прислонила се до свалената задна рамка на камионетката. Каубоят извърна глава. Лана почувства любопитния му поглед, но не я интересуваше какво може да си помисли старецът

— Виждали ли сте го? — попита тя настойчиво.

— Видях го да влиза в конюшната преди минута — отвърна той, и посочи с ръка сградата, за която говореше.

— Благодаря! — Лана произнесе думата, вървейки с бърза крачка натам.

Промъкна се през тясната пролука на притворената врата. Вътре, в сумрака, миришеше на спарено, на коне и прах от сено. В другия край широка двойна врата бе отворена, и пропускаше ярките слънчеви лъчи. Сокола водеше кон точно отгук. Докато Лана прекоси целия циментов пасаж, той вече увиваше някакво въже в една метална халка на стената. На земята се виждаха седлото, покривалото и чергилото,

лежащо под седлото. Сокола дори не я погледна, когато тя стигна при него. Лицето му бе като маска.

— Соколе, трябва да ти обясня сцената, която видя в кабинета — поде тя.

— Защо? — прекара веднъж чесалото по конския гръб, за да почисти праха. — Не ме засяга.

Равният и безразличен тон предупреди Лана, че той няма да я улесни в намеренията ѝ. Но по някакъв начин трябваше да му обясни, а не знаеше откъде да започне.

— Не е онова, което изглеждаше — запротестира Лана, желаяйки той поне да я погледне, докато говори.

Но вниманието на Сокола бе изцяло насочено към работата.

— Сигурен съм, че вие сте само приятели.

Нямаше никакъв оттенък на подигравка в гласа му, но въпреки това забележката му я засегна.

— Не това се опитвах да ти обясня. Искях да ти кажа, че сме приятели. Той много ми помогна през последните две седмици. — Във вълнението си усети, че говори не това, което иска да каже.

— И ти само му се отблагодари за всичко, което е направил.

След което закачи чесалото на куката на стената, той се наведе да вземе покривалото на коня.

— Не го целунах от благодарност! — отрече тя, като гледаше как покрива гръба на коня. Строгийт му мъжки профил още повече затрудняваше задачата ѝ.

— Не може ли поне да ме гледаш, докато говоря? — попита Лана гневно.

Сокола се извърна към нея с покривалото в ръце.

— Какво искаш да ми кажеш? — Огромното търпение в очите му изглежда подчертаваше пълното му безразличие, към разговора. — Че ти си се опитвала да се съпротивляваш, а той те е накарал насила да го целунеш?

— Не!

Лана реагира така, сякаш той се опитваше да я обиди, въпреки че нищо подобно не личеше в израза и тона на думите му. Сокола се извърна отново и вдигна другото покривало.

— Ако ми дадеш тази възможност, ще ти обясня как наистина станаха нещата.

— Какво има между теб и Чад не ме интересува — той нави двете постелки. — Аз се държа настрана от него и той от мен.

— Въпреки всичко ще ти обясня — повтори Лана с пресипнал глас. — Чад е хубав мъж, изискан и очарователен. Не мисля, че ще оцениш правилно това, което ще ти кажа, но една жена се чувства поласкана, когато мъж като Чад прояви интерес към нея. Дава ѝ увереност в себе си, въпреки че е женен. За подобно нещо не можеш да лепнеш плесница на човека.

— С подобни ласкателства, предполагам, че ще скочиш и в леглото с него. — Той вдигна седлото, метна го на гърба на коня и го оправи. — Естествено ще трябва да кажеш на Керъл да се поотмести. На нея ѝ харесват забранените неща, така че ти и Чад ще можете да я замесите в един хубав любовен триъгълник!

— По дяволите, Соколе! Престани да изопачаваш всичко, което казвам, и то така, че да изглежда по-лошо! Опитвам се да ти набия в дебелата глава, че целунах Чад преди всичко от любопитство. Питам се дали ще изпитам същата възбуда, каквато изпитах, когато те целунах!

— Едно състезание по целувки? — Устата му се изкриви, но имаше и някакъв оттенък на веселие в тази гънка. След като метна юздите на ръкохватката на седлото, той се наведе, за да закопчае ремъка под корема на животното. — Нова линия на защита. Много си оригинална.

Лана чакаше, но Сокола не зададе въпроса, който очакваше.

— И искаш ли да знаеш до какво заключение стигнах?

— Не особено. — След като стегна ремъка, мина от другата страна, за да поправи юздите.

— Няма място за сравнение. — Гласът ѝ беше мек и покорен. — Бях като труп в прегръдките му.

— Наистина жалко.

Сокола натисна мундщука в устата на коня. Металът звънна, щом животното стисна зъби.

— Само това ли ще кажеш? — Болка и недоверие се изписаха на лицето ѝ.

— Всеки си има своите проблеми. — Закопча ремъка под шията и намести оглавника. — Но аз няма да се меса в работите на хората.

Лана го видя как хваща поводите и отвежда коня.

— Къде отиваш?

— Трябва да нагледам няколко ограждения.

— Почакай! — тя постави длан на ръката му. — Ще дойда с теб. Накарай да ми оседлаят кон.

Сокола спря и хвърли поглед на ръката, поставена на неговата. Изглеждаше малка и бяла на фона на жълтия ръкав на ризата му. Когато бавно вдигна поглед към лицето ѝ, очите му бяха непроницаеми. Погледна я безстрастно.

— Отивам сам — заяви той.

Лана отказа да приеме предизвикателството.

— Не трябва да яздиш сам сега. Ще дойда да ти правя компания.

— Не мисля, че е добра идея да се показваш наоколо в моята компания — отвърна той.

— Не ме интересува. Искаш ли да разбереш, че не ме интересува чий си и как си роден? Искам да дойда с теб! — Лана захвърли настрана цялата си гордост, въпреки че говореше със спокойна решимост.

— Ще яздя сам, защото така съм решил. — Сокола отдръпна ръката си от ръката на Лана.

— Нямах ли нужда от никого, Соколе? — попита Лана, болезнено засегната.

— За какво? — той отново ѝ отправи един от своите безизразни погледи.

Бе неочакван удар.

— Престани да ме гледаш като прокле... — Гневният изблик заседна в гърлото ѝ и тя отчаяно диреше точната дума

Но Сокола ѝ подсказа какво трябва да каже:

— Като, проклет индианец! Но това е само половината — От мен. С коя половина искаш да яздиш — с индианската или с бялата? — предизвика я той със сурова ярост в гласа.

Нямаше никакво основание за подобно нападение. Лана гневно се хвърли в самозащита. Зашлеви му един шамар. Ръката ѝ не можа да измине и половината от траекторията обратно, когато той я сграбчи и привлече грубо към себе си. Ръцете ѝ прилепнаха до хълбоците, стегнати в желязната му хватка. Блъснаха я към каменната стена на гърдите му. Той сграбчи кичур от косите ѝ, безчувствен към болката, която ѝ причиняваше с това дърпане.

Приглушеният ѝ вик дори не бе забелязан. Насила облада устата ѝ, сякаш разкъсвайки я в нов порив на гняв. Зъбите му смазаха устните на Лана, разкъсвайки нежната кожа. Усети вкус на кръв в устата си.

Целувката свърши внезапно и грубо, както беше започнала. Сокола яростно я блъсна назад и Лана залитна. Момичето инстинктивно поднесе ръка към туптящите си и разранени устни.

— Върви си! — Очите му горяха от зле прикриван гняв. — Ако побързаш, ще успееш да видиш Чад, преди да е заминал, и ще можеш да поплачеш на рамото му.

Лана усети сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, но гневно ги пропъди.

— Ти не си свободен, Соколе. Сам си се обрекъл на доброволно заточение. — Гласът ѝ трепереше, но тя запази самообладание. — Никога няма да си свободен, докато не обикнеш някого и не му позволиш да те обича. Трябва да се доверяваш и да имаш нужда от другите, за да живееш истински!

Думите ѝ изглежда не му направиха никакво впечатление. Той се обърна и се качи на седлото. Лана го видя да се отдалечава към отворената врата, огрян от слънчевите лъчи. Петнистият кон се разигра весело на светлината, но Сокола го задържа, за да го накара да препуска равномерно. Лана потръпна.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Цяла седмица почти не излезе от къщи. Продължаваше да се надява, че Сокола ще дойде да я потърси, но тя не го зърна дори отдалече. Обхваналата я депресия нарастваше с всеки изминат ден.

Продължаваше да взема всяка вечер чаша чай от сасафрас. Сутрин Лана се събуждаше бодра, но след обяд ободряващото въздействие на чая преставаше да ѝ влияе и тя ставаше все по-безразлична към заобикалящата я среда.

Мотаеше се във всекидневната безцелно. Кетрин подреждаше букет от бронзови и бели хризантеми в кристална ваза, като им слагаше клонки от папрат. Седнала на стол до камината, Керъл дописваше едно от своите писма до сина си Джони.

— Здравейте, Лана. Чудехме се къде сте. — Кетрин прекъсна заниманието си, за да я погледне. — Чад се обади, че ще дойде в четвъртък.

— Чудесно — прошепна тя.

— Уверих го, че си почиваш. — Тя подряза стеблото на едно от цветята. — Тук няма бог знае какво да се прави. Надявам се, че не ви е омръзнало, Лана.

— Не, не ми е скучно — по-скоро беше ѝ безразлично. Гледаше Кетрин как умело подрежда букета и се почувства никому ненужна. Не правеше абсолютно нищо. Готвачката приготвяше яденето и миеше съдовете. Камериерката оправяше леглата и чистеше къщата. Кетрин и Керъл подреждаха цветята, а тя си седеше, оставяйки всички да се грижат за нея.

— Наистина тук не допринасям нищо. Единственото, което правя, е да създавам работа на другите. Би трябвало да участвам и аз в работата.

— Глупости, Лана. Вие сте тук, за да почивате — напомни и Кетрин. — Няма да ви позволя да си помръднете дори пръста. Чад би се ядосал, ако ви чуе да предлагате подобно нещо.

Лана въздъхна и се отдалечи. Нямаше сили да спори. Беше предложила нещо честно, затова съвестта ѝ бе спокойна. Отправи се

бавно към прозореца и загледа дългите сенки, които дърветата хвърляха върху земята. Прошумоля хартия: Керъл прибираше писмата.

— Искаш ли да пояздим, Лана? — предложи тя. — Ще излезем тъкмо навреме, за да наблюдаваме залеза.

— Щом искаш. — Беше ѝ безразлично, но знаеше, че Керъл иска да ѝ угоди.

— Ще ми бъдат необходими петнадесетина минути, за да се преоблека. А на тебе? — Керъл ѝ се усмихна.

— Петнадесет минути — съгласи се Лана. — Изразходва по-малко време, защото ѝ беше безразлично какво ще облече. Нямаше кого да впечатли. Дори да срещнеше Сокола, той нямаше да и обърне внимание. Само насън идваше при нея. Лана се учудваше на цветните си сънища. Преди не беше ги забелязвала, а и рядко си спомняше какво е сънувала.

Докато отиваха към конюшната, Керъл не престана да бърбори. Понякога кипящата блондинка отегчаваше ужасно Лана, макар и да знаеше, че Керъл има най-добри намерения. Мъчеше се да я развесели и заинтригува с нещо. Керъл не беше виновна за безразличието на Лана към нейните усилия. Знаеше защо. Не беше виждала Сокола дълго време.

Сокола бе прекарал три дена сред прах, пот и мърсотия. Последните две нощи беше спал на открито. Не защото се е отдалечил много от центъра на ранчото, за да не може да остави коня си при някои от каубоите. Остана умишлено, за да бъде далече от светлините на къщата. Никога не бе спал така хубаво върху твърдата студена земя със звездна завивка, както под открито небе.

Вътрешният му конфликт не беше приключил. Желаше много, както винаги, Лана, а може би и повече, защото я нямаше. Гневът му не стихваше. Честността ѝ продължаваше да го тревожи. Беше позволила на Чад да я целуне, дори си обясняваше мотивите, които би трябвало да го удовлетворят, но всеки път, когато си я представеше в прегръдките му, побесняваше. Сега той се връщаше, като я желаше, и знаеше, че няма да отиде при нея. Народът на хората не смяташе за разумно да се въздържат сексуалните инстинкти. Но и много секс също смятаха за лош знак. Освен това вярваха и във вещици. Лана сигурно го беше омагьосала, помисли си Сокола, и направи кисела гримаса. Дръпна юздите, за да спре коня пред конюшната, и скочи от седлото.

Ставите му се бяха схванали, докато въвеждаше дорестия кон в обора и го връзваше за стоманената халка на стената. Отвърза сгънатата постеля от задния лък на седлото и я опря на стената. След това се върна, за да свали седлото. Стремената се удариха в краката му, когато го свалеше от коня. Шум от стъпки привлече вниманието му към отворената врата на конюшнията. Появи се Том Роулинс, Сокола се престори, че не го забелязва, и заоправя обърнатото седло, на пода.

— Какво правиш тук? — запита Роулинс подигравателно.

— Оправям коня — отвърна най-непринудено Сокола, без да търси подтекст във въпроса на управителя.

— Мислех, че помагаш при дамгосването на животните.

— Не си познал — наблегна натъртено Сокола.

— Не разбирам защо се мотаеш тук. Казах на Чад, че когато дойде, ти няма да бъдеш тук. Ще се върне утре — в гласа му имаше заплаха.

— Трябваше да провериш първо какви са плановете ми — Свали попона и наметката от плувналия в пот гръб на коня и ги разстла върху седлото. — Ще замина след няколко дена.

— Не смяташ ли да провериш твоята част от животните? — запита Роулинс.

Сокола разкопча подбрадния ремък на юздите и махна оглавника.

— Преброяването ще бъде честно.

— Две ферми не могат да обработват една и съща земя, защото няма място за двама господари. Мисля, че си достатъчно умен, за да го разбереш — каза подигравателно управителят. Усмивка на задоволство се разля по злобното му лице.

— А, и това си знаел? — усмихна се Сокола с ледено безразличие. — Аз съм само един тъп мелез.

— По-добре би било да отидеш и да присъстваш на белязването на животните.

— Заповеди от тебе не приемам — попи потта от гърба и хълбоците на коня, който потрепера от допира на ръката му. — След няколко дена ще замина. Жалко, ако на тебе и на Чад това не харесва.

— А ако това не е толкова просто? — предизвикваше го Роулинс, като стискаше зъби.

Внезапното изскърцване на другата врата на конюшнията накара Сокола да се полуобърне, не изцяло, защото не искаше да даде гръб на

Роулинс. Изгарящо удоволствие премина през вените и костите му, когато зърна Лана да влиза през входа. Мислено я докосна, но не се помръдна. Само хвърли поглед на Роулинс.

— Ще си отида, когато му дойде времето, Том. По-добре не се ядосвай — посъветва го Сокола тихо, за да не се чуе до другия вход на обора.

— Здравейте! — гласът на Лана достигна до него като песента на вятъра, отлитайки заглъхващо.

Роулинс беше ядосан, че го бяха прекъснали, но се държеше добре.

— Ще отидете ли на езда с Керъл, госпожице Маршал? — запита учтиво Том.

— Да, бихме могли — отговори Керъл вместо Лана.

— Ще ви приготвя коне — предложи Роулинс.

Сокола използва отсъствието на Роулинс и продължи да наблюдава Лана. Кръглите ѝ светлокафяви очи изглеждаха тъжни и уморени. Върху лицето ѝ нямаше радост от живота. Може би той беше прекършил нежната ѝ душа със своята жестокост? Сокола изпита диво желание да я има в прегръдките си и да ѝ върне отново живителната искра, — Която беше изгасил.

С бързи стъпки Керъл застана между тях, за да хване ръката на Лана.

— Хайде да помогнем на татко за конете — и тя поведе Лана към вратата.

Лана не се обърна нито един път и продължи да се отдалечава с Керъл. Сокола следеше всяка нейна стъпка, докато изчезна от погледа му. Какво очакваше? Проклинаше се, защото знаеше, че няма да отиде да ѝ поиска прошка. Мразеше себе си заради това.

Сънищата на Лана бяха жестоки и объркани. Сънуваше, че бе на лов за коне. Яздеше със Сокола. Само че вместо да карат добитък, те събираха тълпи от хора, които, носеха чудновати маски. Въпреки това Лана ги разпознаваше лесно. Всеки път, когато минаваше край някоя фигура с жълта маска, човекът размахваше под носа ѝ писмо и настояваше да пише на Джони и да се подпише със собственото си

име. Лана знаеше, че това е Керъл. Чад носеше сърце от масивно злато и се опитваше непрекъснато да го даде.

Кошмарът трая дълго. През цялото време яздеше около маскираните хора без определена посока. Продължаваше да пита Сокола накъде тръгна, а той я питаше непрекъснато иска ли да отиде с него.

Когато се събуждаше, трябваше да положи усилия, за да разграничи действителността от съня. Ярките цветове на маските продължаваха да се появяват в съзнанието ѝ, а напрежението от объркването не свършваше до късно сутринта.

Дори идването на Чад рано този следобед не успя да разведри Лана. Усмивките му не я очароваха вече, а комплиментите му ѝ се струваха плоски. Но той изглеждаше искрен и загрижен както преди. Лана разбра, че вече не я интересуваше. Това я смущаваше. Мислеше, че ще се чувства по-добре, когато се върне Сокола, но мрачното настроение не се променяше.

— Том ми каза, че утре ще започне есенното събиране на животните, за да се изкарат от летните пасбища. — Чад разклати картините си с маслинка. — Разгарът ще бъде в събота.

— Тази година той закъсня — измърмори Кетрин критично. — Вече е последната седмица на октомври.

— Но времето е много хубаво — напомни ѝ Чад, като се усмихна. — Не исках да кажа това. Когато стана въпрос за събирането на животните, помислих си, че това би било прекрасна възможност да се запознае Лана с най-романтичната страна от работата на ранчото. Почивала е повече от две седмици и си е поскучала. Има нужда от малко приключения, за да разпалят ентузиазма ѝ. Какво мислиш, Лана? — Подказа ѝ една идея. — Би ли желала да участват няколко дни в събирането на животните? Ще спим нощем на открити под звездите, стига да не вали, разбира се.

Предложението не привличаше Лана в състоянието, в което се намираше. Обикновено се съгласяваше бързо. Какво ставаше с нея? Готвеше се да откаже отиването, когато Керъл подкрепи ентузиазирано плана.

— Прекрасна идея, Чад! Ще бъде толкова забавно, нали, Лана? — настоя тя. — Била съм само веднъж, когато бях ученичка и татко ме взе със себе си. Вълшебно е, Лана. Ще дойдеш, нали?

При такъв ентузиазъм Лана не можа да намери подходящ мотив, за да откаже. Освен това имаше нужда от нещо, което да я извади от тази летаргия.

— Разбира се — сви рамене в знак на примирение.

— Добре — Керъл стана от стола и хвана Лана под ръка като ученичка. — Да видим какви дрехи ще вземеш. Трябват ни топли дрехи за високите поляни. Имаш ли дебело яке? Ако нямаш, ще ти дам едно, което може би ще ти е малко тясно в раменете.

Предложението на Чад беше превърнато веднага в план. Лана беше въввлечена във вихъра на приготовленията без някой да се интересува от желанието ѝ. Оставяше Керъл да взема по-голяма част от решенията, което водеше неизменно до консултации с Кетрин, окончателния арбитър по всички въпроси. Когато дойде време за спане. Лана беше напълно изтощена. Странно, тази нощ сънищата ѝ бяха спокойни, изпълнени, с небесни дъги, светещи призми, слънчеви залези и изгреви.

Сутринта се събуди възродена, изпълнена с желание да се впусне в приключенията, предложени от Чад. По обяд интересът ѝ се беше изпарил. Лана беше сигурна, че Керъл ще бръщолеви до втръсване, и се чудеше защо ѝ липсва и на нея този ентузиазъм. Искаше ѝ се да види Сокола, но защо не се вълнуваше? Пак ли беше се простудила? Или предишното ѝ заболяване се активизира повече, отколкото тя предполагаше?

След обяда Лана отиде с Кетрин във всекидневната. След тях дойдоха Керъл и Чад, които се смееха и припомняха случки от предишните събирания на животните. На Лана и се струваше, че това пътешествие сближаваше съпрузите още повече.

— Почти забравих. — Чад щракна с пръст. — Има няколко документа, които трябваше да подпишеш. В куфарчето ми в кабинета. Отивам да ги взема. — Отдалечавайки се от групата, той се отправи към двойната врата.

— Отиди с него — подсказа ѝ Кетрин. Без да дочака отговора на Лана, извика на сина си. — Не ги изнасяй. Лана ще е в кабинета.

От момента, когато Лана влезе в кабинета, тя се почувства като марионетка, направлявана от кукловода. Обвини се за циничните

мисли, които бяха й дошли в ума. Кетрин, а не Чад движеше конците. Веднага загуби интерес към въпроса. Като взе купчинката листа от куфарчето, Чад отгърна страницата за подписване.

— Трябва да се подпишеш само на няколко места.

— За какво става дума? — чувстваше, че не може да се оправи с няколкото страници правна терминология.

— Практически това е пълномощно, което ми позволява да влагам акциите на твоите капитали по най-изгоден за тебе начин — обясни той. — Предстои събиране на съвета, на което ще се вземат важни решения. Няма много време да ти обясня подробностите, за да участваш в него и ти.

— Би трябвало поне да го прочета — колебаеше се Лана.

— Само ще се объркаш — подаде й усмихнато химикалката. — Това е само формално пълномощно.

— И този куп от страници е само за нещо толкова просто? — отбеляза Лана. — Нека да поговорим по-късно, Чад.

— Лана, няма абсолютно никакъв смисъл да говорим — в смеха му прозвуча раздражение. — Вече ти казах за какво става дума.

— Знам, че ми го каза. Ако наистина е това, което пише в него, не би трябвало да имаш нищо против да го прочета — напомни му тя.

— Разбира се, че нямам нищо против. Само че ще отнеме доста време.

— Съжалявам, че съм толкова глупава за такива неща — отвърна Лана. — Но не смятам да подпиша нещо, преди да съм го прочела. Никога не съм го правила и няма да започна сега да го правя.

— Не ми ли вярваш, Лана? — Чад я погледна обиден и изненадан.

— Да, имам ти доверие — подчерта тя, но осъзна, че не беше точно така, особено когато се опитваше да я принуди по този начин. — Само че съм много изморена. Тези неща сега не ме интересуват.

— Трябва да имам подписа ти, преди да се върна във Финикс. Не обичам да оставям нещата за последния момент. Седни — предложи Чад. — Ще го прегледаме страница по страница, параграф по параграф.

— Не. Не сега. — Не можеше да се съсредоточи продължително време по никакъв въпрос. — По-късно. Когато се върнем — обеща Лана.

Чад се замисли за миг, след това се усмихна леко и поклати глава.
— Добре. Не искам да оставаш с впечатление, че те принуждавам.

— Знам.

Може би Чад наистина нямаше такова намерение.

Пред Лана, яхнала коня си на върха на една височина, се разкриваше безкрайната гледка на поляните в каньона под нея. Рижавочервеникавите гърбове на керфордската порода животни образуваха все по-разширяващо се петно върху жълтеникавата трева долу. Каубоите присъединявала към стадото групички от три-четири животни, прогонения от техните убежища от други ездачи. Чад беше ѝ обяснил, че прегрупирането е започнало преди няколко седмици като подготовка към последното пътуване.

Сокола не беше с другите ездачи. Така поне си мислеше Лана. Работеше сам, често го виждаше да дава указания на другите. Беше облечен, със синя дочена риза и елече от еленова кожа, подплатено с каракул. Яздеше необуздан кон с бяло петно на муцуната и дълги неспокойни крака. Лана си мислеше, че конят и ездачът представляват едно цяло.

На тази височина затопленият от слънцето въздух беше освежен. Лана го почувства и пъкна ръка в джоба на якето. Силният полъх на вятъра развяваше черните ѝ коси под шапката с широка периферия. Водопадът от остри камъни, жълтеникави тополи и зелена трева като че ли беше я омаял. Лана въздъхна, защото всъщност не беше така, и се запита защо.

Кроткият ѝ кон мръдна ухо. След миг чу трополене на подкови върху камъните, и полуобърнатата на седлото, зърна Керъл да се приближава с дорестия си кон.

— Здравей — поздрави я Керъл задъхано и дръпна повода, за да спре своя кон до нейния. — Чад каза, че те видял да яздиш насам. Има прекрасна гледка — потупа врата на коня, наслаждавайки се на пейзажа, който се разстилаше под тях.

— Да, наистина е прекрасно — каза Лана.

— Как ти се струва досега? Очарователно е, нали? — Керъл беше ентузиазирана.

— Да наистина. — Лана се почувства като парцал в сравнение с жизнерадостната блондинка. Всичко ѝ тежеше, но не можеше да се промени. — Мисля да отида до лагера и да взема малко кафе. Тук можеш да замръзнеш.

Почувствала неодобрение върху лицето на Керъл, Лана обърна коня си. Не обичаше да се преструва на ентузиазирана, когато не изпитваше подобно чувство.

Като насочи в желаната посока дорестия кон, тя го остави да намери сам пътя сред полираните от вятъра скали до пътеката за добитъка, която водеше в подножието на височината. Лъкатушещата пътека скоро я скри от погледа зад каменни блокове сред смърчови храсталаци, заградени от златисти тополи, потръпващи от вятъра. Студеният вятър донасяше приглушеното мучене на животните и отделни викове на каубоите. Тези звуци нарушаваха тихото трополене на копитата на коня ѝ, който се носеше бавно между шумолящите дървета.

При следващия завой на пътеката дърветата се разрешиха и отстъпиха място на поляна, покрита с камъни и трева. От другата страна на поляната се приближаваше ездач. Лана зърна проблясващите бели и сини ивици на кафявата, жилетка. След това конят и ездачът изскочиха от дърветата точно срещу нея. Кафявият кон с бяло петно на муцуна — той разтърси глава с пръхтене, движейки се встрани възбуден, но обуздан от своя ездач. Сокола изчака продължителния ѝ поглед, след това отслаби натиска върху мундщука и пусна коня напред с бърза стъпка.

— Къде отиваш?

Лана не успя да различи нищо особено в лекото, учтиво и зле прикрито любопитство.

— В лагера за малко кафе.

— Ще дойда с тебе — каза той, като доближи коня си до нейния.

— Мислех, че яздиш сам — не се съдържа да се заяде с него.

— Искам само да съм сигурен, че ще пристигнеш в лагера здрава и читава — уточни Сокола.

Желанието ѝ да го запита на какво се дължи внезапният му интерес към нейната сигурност изгасна след като, Лана си даде сметка, че може би това беше единственият начин, по който той искаше да

изрази, че съжالياва за последното им скарване. Беше много горд човек. Едва ли можеше да се извинява.

Конят му беше избързал, когато прекосиха поляната. Дразнеше го мундшукът и той тръскаше глава, като хвърляше яростни погледи към ездача си, сякаш очакваше подходящ момент, за да го хвърли на земята.

— Защо не напусна ранчото, Соколе? — наруши тя краткото мълчание.

— Защо трябваше да го напусна?

— Защо остана? Защо поиска да останеш? — Поправи тя въпроса си.

— И аз това се питах.

— И? — напомни тя.

— Играя една игра. Трябва да я изкарам докрай. Може би когато всички карти бъдат сложени на масата, ще знам дали съм спечелил.

Косият му поглед й подсказа, че това беше единственият отговор, който можеше да й даде сега.

— Една птица излетя от храста пред тях. Конят на Сокола се изправи на задните си крака и препусна, намирайки прекрасен повод за лошото си държание. След минута той овладя дорестия кон и го докара до кроткия кон на Лана, който само беше помръднал ухо при шума на птицата. Лицето на Сокола направи кисела гримаса.

— Никой не желае да го язди.

— Не разбирам защо — промърмори сухо Лана. Усещането, че се развлича, трая само миг, след което мислите й се върнаха отново. — Защо Роулинс не те харесва? Практически той те е отгледал?

— Отгледал ме е.

— Тогава защо? Може би защото си искал да се ожениш за Керъл?

— Да кажем, че не ме е искал за зет — усмихна се леко Сокола.

— Още ли си й сърдит, че се е омъжила за Чад?

— Тя му е лика-прилика. От едно тесто са. Те са си един за друг. Забеляза, че погледът му стана твърд, и се запита какво ли си е спомнил.

— Когато Чад те наби...

— Чад ли? — прекъсна я Сокола. — Чад никога не ме е бил.

— Но Керъл каза... — започна Лана.

— Керъл лъже. Единственият човек, който ме е бил, е баща й, докато Бил Шорт и Лутел Уилкокс ме държаха. Наистина там беше и Чад, но гледаше отстрани. Когато се свестих, разбрах, че носът ми е счупен, за спомен — докосна с пръст малката гърбица на носа си.

— Том Роулинс те е бил? — Лана беше смутена от обърканите истории. — Защо?

Дълго време се чуваше единствено скърцането на коженото седло, подрънкването на шпорите и юздите и неравният ход на конете, които вървяха по твърдата почва.

Сокола гледаше подстриганата глава на коня си.

— Твърдеше, че съм изнасилил дъщеря му.

Лана не можа да реагира веднага. Спомняше си ясно как грубо се нахвърли върху нея, знаеше силата на неговия гняв и въпреки това запита:

— Нима?

Като извърна глава назад, той се изсмя тихо към небето.

— Знаеш ли, ти си първият човек, който ме пита? Том не го стори. Нито другите мъже. Нито дори Джон Бъкенън. — Лана почувства неговото огорчение и разбра мотивите. — Ако те интересува дали съм се любил с нея, отговорът ми е — да, много пъти. Но това беше отдавна.

— А тя се омъжи за Чад — промърмори Лана.

— Винаги е желала да стане изискана дама като Кетрин. От това, което чувам, Керъл е слънцето на обществото във Финикс. Тя постигна мечтата си.

Изглеждаше, че Сокола не я мразеше. Лана не би могла дори да помисли, че казаното от него го правеше циник. Имаше известна горчивина, вярно, но събитията в живота си бе приел като нещо естествено. Това говореше красноречиво за неговата вътрешна сила.

Намекът за Кетрин я накара да запита:

— Името на майка ти беше Бяла салвия, нали?

— Да — погледът му я питаше откъде знае.

— Джон я е обичал много. Мислех, че това е навахското име на Кетрин. В деня, когато пристигна Боби Черния гарван, беше бясна от ревност. Чух да казва на Керъл, че Джон промълвил името на майка ти, преди да умре.

Тежестта на депресията започна отново да я гнети. Вече дори присъствието на Сокола не ѝ въздействаше.

— Защо се интересуваш толкова от миналото?

— Защото се опитвам да разбера какво става сега — въздъхна тя.. — Това е като да се загубиш в огромна къща с много стаи без светлини. И най-незначителната информация ти запалва по една свещичка. Така мога да намеря пътя.

— Нищо не може да промениш. Не можеш дори да опиташ, без да промениш себе си — предупреди я той.

— Всички се променяме, Соколе. Това е част от живота — гласът ѝ беше равен, безразличен.

Сокола протегна ръка, хвана поводите на коня ѝ до подбрадния ремък и го накара да спре. След това накара своя кон да се завърти, без да обръща внимание на съпротивата за да застане точно срещу нея, така че краката им се докосваха. Дълго време той я гледаше втренчено.

— Нещо не е в ред ли, Лана? — запита я озадачено. — Има нещо. Усещам го. Не се държиш както преди. Ако съм те обидил...

— Не е това. Струва ми се, че... не. — Неопределеното повдигане на рамене показваше, че и тя не знае истинската причина. — Случиха се толкова неща: смъртта на Джон, внезапното наследство и цялата тази лудница, след това болестта, идването ми тук. Мисля, че всичко това ми дойде много.

Можеше ли да му обясни, че вече нищо не я интересуваше? Това я тревожеше също.

Като се наведе, Сокола обхвана шията ѝ с ръка, поставена в кожена ръкавица, и я привлече към себе си. Мощното докосване на устата му разкриваше желание, което изчерпваше и последните ѝ сили. Въпреки това целувката я развълнува.

Дорестият кон на Сокола не хареса близкия допир на нейния кон, дръпна се настрана и ги раздели. Ядосан, Сокола го пришпори и го накара да се върне до нейния кон отново. Нетърпението, което бликаше от сините му очи, нямаше нищо общо с капризите на коня му.

— Ще ме търсят, ако не се върна бързо при стадото — каза Сокола.

— Знам. По-добре е да вървиш — посъветва го Лана, ненавиждайки го заради апатията си. Обърна глава и стисна поводите още по-силно. — Не съм добра за компания. Съжалявам.

Без да обръща внимание на объркването на Сокола, тя заби шпори в хълбоците на коня и препусна към лагера, натъжи се още повече, като чу конски тропот, отдалечаващ се в обратна посока.

Когато пристигна, Чад беше в лагера. Той ѝ помогна да слезе от коня и хвърли поводите на един от чираците, каза, че иска чаша кафе, и той ѝ наля. Наля и на себе

— Нещо става с мене, нещо не върви, Чад — въздъхна и погледна седналия до нея на един пън мъж.

— Не се ли чувстваш добре? — показа бързо безпокойството си той.

— Не съм болна. Нямам сили и желание за нищо друго освен да седя. Като че ли вегетирам.

— Сигурен съм, че преувеличаваш — усмихна се той.

— Не, не преувеличавам, Чад — настояваше тя, поклащайки печално глава.

— Толкова неща ти се случиха напоследък както физически, така и душевни. Може би имаш нужда от почивка. Няма по-хубаво нещо от това да се освободиш от някои мисли — заключи той. — Скоро ще се почувстваш добре. Ще видиш.

— Предполагам, че си прав — изглеждаше логично, но тя продължаваше да се притеснява.

Останалия следобед Чад беше непрекъснато край нея, за да бъде сигурен, че се чувства добре. Грижите му, които не искаха нищо в замяна, я успокояваха. Когато ѝ предложи да се върне в ранчото, вместо да спи на открито, тя отказа. Вече беше му създала достатъчно главоболия и не искаше да му причинява нови.

Вечерта Лана нямаше никаква възможност да говори със Сокола, тъй като Чад и Керъл бяха до нея. Улавяше много пъти погледа му, но тази вечер той не се приближи до нея нито веднъж. Беше все още доста рано, а Керъл подсказа, че трябва да си лягат, предупреждавайки Лана, че ще станат с изгрева на слънцето.

Чад донесе спалните чували от камиона.

— Ще ти приготвя леглото предложи ѝ Керъл.

— Не бива да се притесняваш за мене — запротестира, Лана.

— Не се притеснявам — тръсна глава Керъл.

— Ето, вземи — Чад ѝ поднесе чаша кафе.

— Благодаря, не искам повече кафе — отказа Лана.

— Това не е кафе. Мама ти е приготвила чай от сасафрас и ти го е изпратила в манерка — обясни той.

Лана взе чашата, объркана от вниманието на Кетрин към нея. Не беше в стила ѝ.

— Много мило от нейна страна.

— Всички се научихме да се грижим за теб, Лана. — Чад ѝ се усмихна — Пий.

Вниманието, което семейство Фокнър ѝ оказваше, накара Лана да мисли, че това наистина е важно за тях. Въпреки всичко нещата не си пасваха, още повече когато знаеше как се отнасят към Сокола. Имаше нещо фалшиво.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Сокола седеше в сянката, извън светлия кръг на огъня. Чуваше се непрекъснат конски тропот от заградения с въжета яхър. Погледът му обходи района, а след това се насочи към лагера и обитателите му, които дълбоко спяха. Потърси автоматично заспалата фигура на Лана.

Той не знаеше какво точно можеше да се очаква от днешната им среща. Знаеше, че Лана няма да се хвърли в обятията му, но не вярваше, че е толкова бездушна. А не прие нейното обяснение. Промяната в държанието ѝ продължаваше да го тревожи, не му позволяваше да заспи. Огънят бавно гаснеше. Блясъкът му беше погълнат от тлеещата жарава на главните. Скоро нощният хлад щеше да обхване лагера. Обут с мокасини вместо с ботуши, Сокола се приближи безшумно до купчината нарязани дърва в края на лагера и взе две големи цепеници. Като мина край заспалите тела, той се приближи до загасващия огън и пъкна пъновете в жаравата.

Пламъците лакомо обхванаха сухите дърва, увеличавайки светлинния кръг от внезапното лумване на огъня. Сокола гледаше как огънят хвърля светлина върху заспалата фигура на Лана. Погледът му стана по-внимателен, когато забеляза неволните потръпвания на тялото ѝ под спалния чувал. Той отиде до нея, за да я събуди от кошмара.

— Лана, събуди се — прошепна тихо, за да не събуди Керъл, — легнала от другата ѝ страна. Докосна рамото ѝ, тя се стресна. Покри с ръка веднага устата ѝ, за да я предпази да не извика от уплаха.

— Сънуваше лош сън — обясни ѝ, гледайки разширените и очи, отправени към него.

— Очите ти — прошепна тя с характерния отпаднал глас — са толкова сини.

Нещо не беше наред. Усещането беше толкова силно, че той се почувства потресен. Изучаваше я внимателно, забеляза разширените зеници и зачервяването на кожата. Частите на загадката започнаха да идват на местата си: яркостта на цветовете, безразличието, потреперването на тялото. Сокола откри симптомите и тихичко се наруга, че не е и помислил за подобно нещо по-рано.

— Слушай, Лана — прошепна настойчиво. — Това е много важно — Тя го погледна с широко отворени и неестествено оцъкдени очи. — Когато пи кафе преди да си легнеш, стори ли ти се по-особен вкусът му?

— Не кафе — помъчи се да поклати глава, но не успяваше да координира движенията си. — Кетрин беше изпратила чай.

Сокола се обърна и погледна зад легналата Керъл фигурата на Чад. Стисна челюсти от див гняв.

— Затвори очи, Лана. Заспивай. Всичко е наред. Разбра ли?

Видя я да се успокоява и затваря очи. Другата част на съмненията трябваше да почака, докато премине ефектът, на наркотика. Не можеше да рискува и да невротизира Лана в сегашното ѝ състояние. Първо трябваше да потвърди подозренията си, а след това да състави план.

Остави Лана и се промъкна внимателно край Керъл и Чад. Логиката говореше, че чайт е бил приготвен по-рано, тъй като Чад не би рискувал да го вари при толкова много хора наоколо. Това стесняваше значително полето за изследване. Намери манерката в дисагите на Чад. Една малка глътка му потвърди, че беше пейот, много лека настойка.

Той имаше доказателства подръка, но кой щеше да му, повярва? В сегашното ѝ хипнотично състояние Лана лесно можеше да бъде настроена срещу него. Необходими бяха най-малко четиридесет и осем часа, за да премине ефектът на наркотика. Това означаваше, че ако иска тя да разбере положението си, трябваше да я отведе оттук. Сокола затвори манерката и така я сложи в дисагите, както я намери.

Хвърли бърз поглед към лагерния огън и се убеди, че никой не бе се пробудил, докато се измъкне от лагера. В този случай, да си настрана от другите, беше преимущество. Като използва наметалото и попона, за да заглуши дрънкането на метала и скърцането на седлото, Сокола изнесе екипировката на коня извън очертаванията на лагера. След това се върна и напълни една торба с провизии.

При връщането конете пръхтяха и потропваха нервно, но като познаха спокойния му глас, се успокоиха. Отиде, право при кроткия кон, който Лана яздеше, и го хвана лесно. Завърза го за едно дърво вън от оградата и го оседла. Върна се, за да вземе големия пъстър кон и го изведе. За него нямаше седло. Сокола не можеше да рискува да вземе

седлото на Лана. Когато дойдеше моментът, може би щеше да язди без седло.

Промъквайки се отново тихо към лагера, той се отправи към Лана. Не я събуди, а я взе внимателно на ръце и я понесе към конете. Кроткият дорест кон остана спокоен, когато я постави върху седлото и се качи зад нея. Не реагира срещу двойния товар. Пъстрият кон се противопостави на първоначалното опъване на въжета около шията му, но после тръгна след другаря си и двамата му ездачи.

Сокола прекара коня през тревния килим. Гъстата трева заглушаваше конския тропот и те се отдалечиха достатъчно от лагера. После преминаха в тръст, за да се отдалечат още повече.

Чад щеше да ги последва веднага, щом забележеше отсъствието на Лана. Ако и другата част от предположенията на Сокола беше вярна, Чад нямаше да позволи да му отнемат Лана, без да се бори. Имаше известна надежда да не забележат до сутринта. Можеха да помислят, че Сокола я е отвел към резервата. Роулинс знаеше къде се намира колибата на майка му, но той се надяваше, че не знае пещерата в скалата над колибата. Необходими бяха два или три дена, за да изчезне ефектът от пейота. През това време трябваше да укрива Лана.

На всеки изминал час Сокола спираше конете, за да починат. Беше почти два часът, когато смени коня. Постави седлото на пъстрия. Потегли, като водеше за поводите дорестия. Към четири часа пресече автострадата, недалече от най-южната граница на резервата на навахо.

Въпреки несвързаните бълнувания Лана не се събуди от съня, приличащ повече на транс. Всеки път, когато Сокола поглеждаше жената в спалния чувал, отпусната в ръцете му, се чувстваше раздвоен. Чувството на закрила, което изпитваше, беше толкова силно, че той забравяше умората и слабостта, гонеше съня и желанието за почивка.

Слънцето се показва на хоризонта. Сокола слезе от коня, за да разузнае територията пред него. До изоставената колиба на майка му имаше още пет километра. Пъстрият кон се разигра и изцвили в утринната тишина. Внимателно, за да не я безпокои, той я нагласи поудобно в прегръдката си. Първите лъчи на новата утрин осветиха лицето, Подчертавайки веждите и скулите ѝ. Погледът му падна върху яркочервените устни. С умиление оправи кичура от копринените и кестеняви коси.

— От този момент ще бъде много трудно — промълви — Оставих следи, които и слепец може да проследи, та ще вървим по скалите. Няма от какво да се страхуваш. Сокола знаеше как се променят усещанията при нейното състояние; — Ще бъде малко неудобно, но си на сигурно място. Запомни това. Никой няма да ти направи лошо.

Лана издаде слаб звук, като че ли беше го чула. Беше възможно и да го е чула, защото пейотът усилваше слуховите и зрителните възприятия. Сигурно гласът му се беше преплел в някой от сънищата. Сокола чувстваше, че побеснява при мисълта за тези, които ѝ бяха причинили това. Но не беше време за подобни емоции и той ги потисна.

Пред тях имаше пресъхнал поток. Насочи се към него. Конете нямаше да оставят следи в пясъка, по които можеха да ги открият. Не беше възможно да ги различат от следите на стадо овце, минало преди няколко дни оттам.

Стотина метра напред в дефилето една канара се беше свлякла върху купчина камъни. Той прекара конете по камъните, които се свличаха като лавина и закриваха следите им. По-нагоре имаше още камъни и глинест слой, който слънцето беше спекъл като цимент. По този път Сокола продължи, докато стигне до платото, чиито стени образуваха каньона, където се намираше изоставената колиба.

Мъчителният маршрут удължи пътуването им с три километра. Целта беше пред тях, под най-високия ръб на каньона. Спря петнистия кон и уви въжето, с което теглеше дорестия, около седлото, като го завърза на възел. Слезе от коня с Лана на ръце. Постави я на земята малко по-далече от коня, който завърза за едно дърво. След това тръгна пеш, за да провери последната част от пътя. Беше минало доста време, откакто беше слизал за последен път по тясната пътечка, спускаща се от каменистия хребет до пещерата, изкопана в скалата на каньона. Ерозията на дъжда, вятъра и времето може би бяха я разрушили напълно.

Надничайки през ръба на скалата, Сокола проучи отначало дъното на каньона. В ранния час изглеждаше пусто, но обитателите му бяха многобройни. Един който се гощаваше за сметка на хванатия гризач, а заек с дълги уши си миеше муцунката, като спираше да подуши дали го грози опасност.

Почти точно под Сокола имаше изворче с прясна вода, единственото на много километри разстояние. В сушави години и изворът пресъхваше. Но там, където бълбукаше: водата, върху оскъдната пустинна почва, бяха поникнали тополи. Една от тях, цял гигант, се извисяваше над останалите, обгръщайки скалистата стена, като достигаше гордия ръб на каньона. Дървото закриваше с гъстите си клони входа на пещерата от всеки поглед, с изключение на тези, които знаеха за съществуването ѝ.

Старата пътека завършваше на тясната площадка пред входа на пещерата. Оттам стената на каньона се спускаше стремглаво надолу до дъното. В скалата бяха изсечени няколко стъпала от същите хора, които бяха издълбали пещерата преди много години. Стигнаха почти до дъното на каньона. Сокола се надяваше, че стъпалата все още са запазени, защото щяха да им предоставят най-краткия път до водата. В противен случай трябваше да се спускат с въже и да се надяват, че е достатъчно дълго, за да достигнат дъното, или да заобиколят през входа на каньона, като оставят следи на преследвачите.

Кръглият покрив на колибата почти не се забелязваше от мястото, където се намираще, но ясно се виждаха останките от оградата и клони от почти съборения покрив. Доволен, че може да наблюдава почти всичко, което влиза в каньона, Сокола започна да се придвижва внимателно покрай издатината на скалата, която ограждаше пътеката към пещерата.

На някои места ерозията прекъсваше пътеката, но все още можеше да се премине с добре подкован кон. Пред входа на пещерата беше паднал голям камък, закривайки почти една трета от него, но това още по-добре потулваше Скривалището. Като влезе в хладната тъмнина на пещерата, той запали клечка кибрит, държейки я високо. Вътрешността беше издълбана, образуваше широко пространство, достатъчно да побере и конете, както си спомняше. Не се доверяваше на паметта си, знаейки как човек преувеличава размерите като дете.

Щом излезе от пещерата, Сокола се върна по пътеката, към ръба на каньона; където остави Лана и конете. Вдигна девойката и я занесе по тясната пътека в пещерата. След като я настани най-удобно, върна се, за да докара конете, първо петнистия, после дорестия. Убеди се, че Лана няма да се събуди, преди да напусне пещерата. Хвърли поглед към слънцето в сутрешното небе и се сети, че става късно. Щом като

забележеше отсъствието Лана, Чад щеше да тръгне да ги търси. Сокола помисли, че щяха да организират две групи. Тока поне Роулинс щеше да го направи, защото Чад нямаше да се сети. Една група щеше да върви по следите им на коне. Но другата, водена от Чад, щеше да стигне до каньона с камионетката, в зависимост от бързината, с която щяха да се организират първата група щеше да пристигне след един, най-много два часа.

Втората група и хитростта на Роулинс безпокоеше Сокола. Премина отново последния километър от техния маршрут. Заличи слабите следи от конски копита. Разпръсна пясък по всички следи. Знаеше, че това е най-сигурният начин, защото ако беше използвал клонки, за да заличи следите, те също щяха да оставят видими белези. Внимателно върна преобърнатите камъни с тъмната им страна надолу, за да са еднакви с останалите, избелели от слънцето. Междувременно внимаваше да не оставя следи от мокасините си. Намери къде беше пасло стадото овце и свали ризата си и я напълни с трева, за да нахрани конете. Доволен от стореното, с ясно съзнание, че само ловджийско куче може да ги открие, Сокола се върна в пещерата. Хвърли една трета от тревата на конете, сложи останалото настрана и изтупа хубаво ризата си, за да я облече. Събра съчки и клонки, докарани от вятъра пред входа на пещерата, запали малък огън в дъното ѝ. Сложи да се свари кафе. Разтърка уморените си мускули, знаейки, че трябва да се задоволи с малко минути сън през следващите четиридесет и осем часа. Разтърка възпалените си очи и седна с подвити пети, очаквайки спокойно развитието на събитията.

Какво щеше да стане, ако Чад ги открие? Сокола не знаеше наистина колко отчаян беше брат му. Трябваше да реагира според обстоятелствата и да се приготви за най-лошото.

Лана отвори бавно очи в тъмнината. Беше ѝ трудно да разбере къде се намира. Един кон потропваше непрекъснато наблизко до нея. Чувстваше вибрациите на пода под себе си. Потрепваше светлина, която привличаше вниманието ѝ. Някаква мъжка фигура седеше до огъня с тенекиена чаша в ръка. Взе да си дава сметка за твърдостта на постелята и мрака. Бяха в лагера заедно с другите каубои за есенното събиране на добитъка.

Обърна глава, за да види дали Керъл се е събудила, но остана заслепена от правоъгълника светлина, проникваща през отвора в

тъмнината. Това я учуди и тя се събуди още по-бързо. Зад диагонално опънатото въже имаше два коня завързани за две срещуположни издатини на скалата. Сред тъмнината разпозна дорестия, който беше яздила предния ден. Втория кон беше по-светъл и по-висок.

Започна да си мисли, че се намира в нещо като пещера. Лана скочи и седна озадачена, докато обезпокоеният и поглед се насочи към човека, седнал край огъня. Размърдвайки се, тя привлече вниманието му. С облекчение разпозна Сокола, но присъствието му не обясняваше нещата.

Като се изправи. Сокола се приближи и ѝ протегна чашата, която държеше в ръката си.

— Кафе? Имаме само една чаша. Ще трябва да ни послужи и за кафе, и за вода. — Не спомена нищо за странното място, в което се намираха.

— Къде съм? — Лана взе разсеяно подадената ѝ чаша. — Как съм пристигнала тук?

— Аз те доведох — призна непринудено Сокола.

— Да, но... — Лана огледа отново наоколо, — къде съм? И как си ме довел, без да разбере?

— Беше дрогирана.

— Дрогирана ли? Каква глупост! — засмя се недоверчиво, после замълча, като разбра, че той е сериозен. — Какво си направил? Дал си ми нещо, докато съм спала? — Въпросът ѝ звучеше по-скоро объркано отколкото като обвинение.

— Чувала ли си някога за пейот? Вероятно го познаваш с името мескалина, получавана от връхчетата на кактуса пейот. — Наведе се, за да бъде по-близо до нея, запазвайки равновесие върху пръстите на краката си.

— Мескалина, да. — Лана беше чувала за нея, — Това е психонаркотик. В повечето случаи не се пристрастяват към него и няма продължителни странични ефекти. Зависи кой го ползва — изрече механично всичко, което си спомняше от съобщенията. — Казваш, че съм вземала пейот?

— Обикновено се прибавя към някаква течност, като например чай.

— Чай — Лана започна да осъзнава това, което той искаше да ѝ каже, макар и да не разбираше как го е установил. — Чай от сасафрас

ли? Пиех по една чаша всяка вечер преди лягане. Обикновено ми го носеше Керъл.

— Снощи ти го даде Чад.

— Да! — потвърди тя. Ледена тръпка премина по гърба ѝ. — Каза ми, че ми го е изпратила Кетрин в манерка. Това обяснява сънищата ми, нали? Защо не съм подозирала от преди? — запита се Лана, докато истината все повече и повече изплуваше. — Но как разбра?

— Снощи се опитвах да те събудя, като мислех, сънуваш лош сън. И друг път съм виждал сънуващи, под действието на пейот. Родната американска църква го използва при някои свои религиозни ритуали под строг контрол. Когато открих манерката в дисагите на Чад, подозренията ми се потвърдиха.

— Но защо? Какво са се надявали да спечелят?

— Сънното състояние и будната напрегнатост траят около дванадесет часа. Обикновено ефектът на опиата изчезва напълно след двадесет и четири часа. Но когато се използва непрекъснато, а ти си вземала всяка вечер, в последните дванадесет часа се губи интерес към всичко, което ни заобикаля, и се чувстваш неспособен за каквато и да е работа.

— Изпитвах го. — Тя потърка с ръка лицето си, разбирайки защо се беше държала толкова странно. — Не разбирах защо съм толкова апатична. Ето защо! Но с каква цел?

— Откакто започна да сънуваш такива сънища, подписвала ли си някакъв документ, без да си го чела? — запита я Сокола, гледайки я отблизо.

— Не, аз... — после си спомни. — Чад имаше някакви документи, които искаше да подпиша. Каза ми, че са пълномощни, които ще му позволяват да залага моите акции.

— Подписа ли ги? — устата му се изкриви в гримаса.

— Не, нямах сили да ги чета. Макар че ми обясни съдържанието им, не исках да ги подпиша. — Лана се учуди, че не ги беше подписала. — Не разбирах защо настоява толкова много. — Погледна го в лицето и прочете недоверието му към Чад. — Опитвал се е да ме измами по някакъв начин. Ето защо ме е упоявал.

— Сигурен съм в това. Изпий си кафето, преди да е изстинало — нареди ѝ Сокола.

Отпи послушно една глътка, но съзнанието ѝ препускаше напред.

— Какво мислиш има в онзи документ? Щях да подпиша дарение на всичко за него.

— Вероятно доста тънко са го били изпипали — отвърна сухо Сокола. — Сигурно е документ, който му дава законен контрол върху твоето наследство, подобно на генерално пълномощно, което би му позволило да се разпорежда от твое име, лишавайки те от всякаква възможност за избор.

— Но Чад е толкова богат. Защо го е направил? — запротестира Лана, без да намира достатъчно доводи.

— Обикновено това се нарича алчност — усмихна се Сокола. — Защо трябва да се задоволява с половинката, когато може да има всичко? — взе шепа пръст и я остави да изтече между пръстите му. — Може би има и друга причина.

— През целия си живот Чад е бил „вторият“. Бил е втори за Джон Бъкенън в обичта му към Кетрин. А Керъл е дошла не девствена в леглото при сватбата. И в сделките авторитетът му е бил след този на Джон Бъкенън. Сигурно мисли, че е и след мене. Чад мрази да поделя каквото и да било. Когато е разбрал, че трябва да дели наследството с тебе, сигурно е помислил, че това е повече отколкото може да понесе.

— А аз си мислех колко е добър и вежлив с мене — разтърси гневно глава на собствената си доверчивост. — Продължавах да мисля, че прилича много на Джон. Толкова внимателен и учтив...

— Джон Бъкенън наистина е бил внимателен — каза иронично Сокола. — Трябвало е да предположи, че оставяйки ти парите, те прави мишена за всеки измамник в тази страна. Вероятно това е причината Чад да те заведе в ранчото, за да елиминира всякаква конкуренция върху контрола на парите ти.

— Но защо ще трябва да ме упойва? Аз му се доверявах. — Лана прокара пръсти по косите си, като че ли искаше да оправи объркването си. — Никога не ми е минавало през ум, че не би трябвало да му се доверявам, дори и след всички отрицателни неща, които ми каза за него. Мислех, че си предубеден.

— Може би се е страхувал, че чарът на Фокнърровци няма да ти повлияе. Може би е открил, че ти не се поддаваш. — Повдигна брадичката ѝ с пръст. — Не, нали?

Изпитателният му поглед изучаваше изражението на Лана. Почувства тръпка да преминава от сърцето ѝ и да се разлива във вените ѝ.

— Чувствителна съм към чара на Фокнърровци. Това е сигурно, но не и към обаянието на Чад — информира го Лана.

Ъглите на устните на Сокола се отпуснаха в самодоволна усмивка, докато държеше брадичката ѝ, за да я целуне. В нарастващата му страст имаше известна задръжка, която той контролираше. Лана се измъчваше лудо по него. Забеляза, че ефектът на пейота още не беше изчезнал, и увеличаваше усещанията ѝ. Сокола се откъсна насила от нея прекара пръст по устните ѝ.

— Мисля, че при тези обстоятелства Чад е решил, че неговият чар е изправен пред угроза. Пристигането на Боби Черния гарван му е дало прекрасна възможност.

— Защо? — Лана остана разочарована, когато Сокола оттегли ръката си.

— Ако нямаш намерение да изпиеш кафето, ще го изпия аз. — Взе чашата и се изправи на крака. — Не беше в стила на Чад да позволи на Боби да остане в ранчото. Но старецът знаеше къде да намери пейот, без да буди подозрение. Чарли, разбира се, не би могъл да направи това, без да даде повод за клюки около пристрастяването му към дрогата.

— Значи той е накарал Боби Черния гарван да му го набави — въздъхна Лана.

— Вероятно Чад му е заплатил с уиски. Попитах Боби откъде го е взел и той ми каза, че са му го дали срещу голямата магия. Мислех, че говори за някой от боклуците, които продава, не за пейот — потвърди Сокола. — Каза ми също, че продал магията на „човека-с-двете-лица“, но това име пасва на доста мои познати, включително и на Чад.

— И Кетрин, и Керъл — прибави Лана и тях към списъка. Тези имена засилиха гнева ѝ, но тя се гневеше най-много на себе си. — Не мога да повярвам, че съм била толкова наивна. Не съм била измамена само от Чад, но и от двете!

— Не си единствената, с която са се подиграли. С мен се случи същото. В самонадеяността си мислех, че искат да се освободят от мене, за да не им напомням неприятното, минало, а всъщност са ме

държали настрана, за да не открия какво правят с тебе — обясни Сокола. — Сигурно съм предчувствал, мислейки, че ще ти направят нещо, когато не съм там. След смъртта на Джон Бъкенън всяка моя заплаха срещу тях, истинска или фалшива, е мъртва.

— Радвам се, че не си отиде — каза Лана. Сама нямаше да разкрие това, което ѝ се случи, преди да бъде късно.

— Все още не е приключило всичко — предупреди Сокола.

Това върна Лана към първия ѝ въпрос.

— Къде сме?

— Ела да видиш. — Сокола ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

Като отхвърли спалния чувал, който покриваше краката ѝ хвана ръката му и се изправи, залитайки. Слънчевата светлина, която проникваше между червеникавите листа на дървото отвън, изобразяваше красиви рисунки върху стените на пещерата. Лана се спря почти на ръба на скалната площадка и погледна надолу към дъното на каньона. Отвърщайки веднага поглед от гледката, която я караше да губи равновесие, тя погледна тясната пътека, водеща към горния ръб на каньона.

— Виждаш ли покрива на онази постройка близо до входа на каньона? — показа ѝ Сокола и Лана потвърди, като едва забележа куполообразния покрив. — Там прекарах моето детство с майка си. Ние сме в резервата на навахите. — Обхвана кръста ѝ с ръка.

— Защо сме дошли тук? — Лана се обърна, за да го погледне, благодарна, че е с толкова силен мъж.

— Защото имах нужда от място, където да те държа скрита няколко дена, докато ефектът на пейота изчезне напълно. Може би утре вечер ще си заминеш. — Сокола ѝ хвърли страстен поглед. — В момента сетивата ти са под въздействието на наркотика и това е една от причините да не искам да се любим сега. Не желая да се форсират нещата защото изживяването ще бъде фалшиво.

Въпреки че желаше, Лана не засегна въпроса.

— А каква е другата причина? — запита вместо това.

— Тъй като скоро ще имаме посещение, искам да се подготвя за тяхното идване. — Свали погледа си от нея, за да огледа внимателно дъното, горния ръб и входа на каньона.

— Не си ми обяснил защо си избрал това място. Сигурна съм, че има още цяла дузина места, където можем да отидем.

— Роулинс и повечето от старите каубои познават всеки сантиметър от терена на ранчото, поне колкото мене. Ако бяхме си опитали да отидем в някой град, за да се скрием, сигурно щяха да ни видят. Парите и силата на Фокнърровци могат да накарат доста хора да кажат какво са видели. Но това място — и той показа с глава района наоколо — е моят дом. Роулинс знае къде е колибата, но се обзалагам на каквото и да е, че не знае тази пещера.

— Роулинс ли очакваш да дойде?

— Ще дойде преди Чад. Роулинс ще му обясни как да дойде, но ще накара няколко платени конника, които ще си държат устата затворени, за да проследят следите ни.

— Ще върви по дирите. И ще дойдат, нали? — запита изплашено Лана.

— Ще ги загуби на около километър и половина оттук, а може и по-рано — успокои я Сокола и се обърна, гледайки я замислено. Погали с пръст бузата ѝ с нежно докосване. — Можех да те забъркам в още по-голяма каша, Лана. Преди всичко можеше да загубиш всичките си пари. Трудно е да се каже колко отчаян се чувства Чад и докъде е способен да стигне, за да скрие това, което искаше да направи или доведе докрай.

Лана разбра потенциалната опасност на положението.

— Не ме е страх. — Странно, но беше истина. Съзнанието за това успокои гласа и.

— Докато сме вътре ѝ не излизаме, няма да ни видят. Можем да останем тук, додето не престанат да ни търсят.

— А какво ще правим с храната и водата?

— Позволих си да задигна от запасите на лагера, преди да тръгнем — сподели Сокола. — Колкото до водата, под нас има извор.

— А помпа, за да я качваме дотук? — запита Лана полусериозно, полушеговито.

— Макар и да не ги виждаш, има издълбани в камъка стъпала до дъното на каньона. Но трябва да сляза, за да напълня манерките.

Лана хвърли поглед към отвесната стена и се изплаши.

— Ами ако паднеш и си счупиш врата?

Лек смях бликна от гърлото му, прогонвайки всякакви страхове, а с ръката, с която я придържаше, я привлече към себе си.

— А защо трябва да се случи? — целуна я по бузата. — Ще внимавам! — обеща ѝ той.

— Не можем да останем тук завинаги, Соколе. — Лана сведе глава и облегна челото си на рамото му. — Какво ще стане след няколко дни? А

— Тогава... ще изберем подходящ момент, за да се противопоставим на Чад — каза с успокоителен тон.

Лана затвори очи, оценявайки маниера на Сокола да говори в множествено число.

— Веднъж ми каза, че не се намесваш в работите на другите. Сега определено не си безпристрастен наблюдател.

— Сега има разлика...

Не можа да довърши обяснението, защото замръзна за миг, като впи пръсти в рамото ѝ. Лана усети напрежението и вдигна глава, за да види какво става. Чу шум на мотор миг преди Сокола да я предупреди.

— Идват — бутна я във вътрешността на пещерата. — Загаси огъня и дръж спокойно конете.

Слабият огън почти беше загаснал. Лана го дозагаси, като хвърли пръст върху умиращите въглени. Отиде при конете. Погали муцуната на петнистия, докато дорестия подуши раменете ѝ. Чувстваше, че стомахът ѝ се свива всеки път, когато погледнеше към отвора на пещерата. Там беше Сокола, проснат по корем, прилепнал до земята. Лана искаше да е до него, за да вижда какво става. Вместо това можеше само да гадае по шумовете, които идваха отдалече.

Колата спря, моторът изгасна. Чу се металически шум от тръшването на врати, последван от тишина, изпълнена с напрежение. Лана напрегна слух и чу слаби гласове, или поне мислеше, че е чула. Не беше сигурна. Пъстрият кон обърна глава към входа на пещерата, наострайки уши. Спомняйки си задачата, поставена ѝ от Сокола, продължи да милва муцуната му.

Времето минаваше. След период, който ѝ се стори часове, умът ѝ се питаше наистина ли е необходимо да стои при конете. Този път обаче Лана не обърна внимание на усещанията си, знаейки, че това е продължаващият ефект на пейота. Накрая сантиметър по сантиметър Сокола се плъзна назад, след това се извърна тихо и отиде при нея.

— Какво става? — запита Лана, гледайки непроницаемото му лице. — Отиват ли си?

— Не — каза той, като поклати глава. — Мисля, че Чад ще чака Роулинс да дойде тук по нашите следи.

— Колко време ще му е необходимо?

— Късно следобед, най-вероятно. Да се върви по следи, е много трудна работа — обясни той. — Роулинс ще върви по тях, след като отгатне закъде сме тръгнали.

— Но ти каза, че ще ги загуби на километър и половина отгук — припомни му Лана.

— Когато ги изгуби, ще изпрати някой от момчетата, за да пресрещне Чад. Но Роулинс ще остане, за да разузнае района, като обикаля мястото, където е изгубил следите ни. Няма да се откаже лесно.

Сокола не изглеждаше притеснен. Отиде в дъното на пещерата, за да вземе стиска трева за конете.

— Можеш да си починеш малко — предупреди я той. — Ще бъде дълъг ден.

Стори им се още по-дълъг от необходимостта да се крият и да не вдигат никакъв шум. Както беше предвидил Сокола, в късния следобед един самотен конник се приближи до колибата. Час по-късно дойдоха още двама. След време Лана чу шум от затръшване на врати и от мотора на колата, която се отдалечаваше.

— Отиват ли си? — прошепна Лана от своето място.

— Не. — Сокола беше се скрил в сянката на скалата при на пещерата. — Чад заминава, но Роулинс и неговите хора сигурно мислят да прекарат нощта тук. Завързали са конете и палят огън.

Лана въздъхна и погледна към торбата с провизиите.

— Ние също можем да хапнем. Ще приготвя храната и ще направя кафе — предложи тя.

Преди да отвори торбата с провизиите, Сокола беше до нея.

— Никакво кафе и никакъв огън — й каза. — Ще хапнем по един сандвич, както на обяд. Има достатъчно хляб и месо.

— Но защо? — протестираше тя.

— Сега само се съмняват, че сме някъде наблизко. — Сокола подчерта думата. — Но ако усетят миризмата на храна и на огън, ще бъдат сигурни, че сме ние.

— Прав си, разбира се — съгласи се Лана натъжено.

Хлябът и месото се бяха спекли и само водата от манерката ги прекарваше в стомасите им. Беше топла и безвкусна. Чаша топло кафе щеше да им помогне срещу нощния студ, който започна да нахлува в пещерата след залязването на слънцето.

Лана се сгуши в спалния чувал, намирайки повече топлинка в краката на конете. Нощният огън криеше опасността да бъде забелязан от мъжете, разположили се на бивак в каньона. Лана се примири и потрепера в тъмнината. Сокола остави наблюдателния си пост и влезе тихо в пещерата. Спря се, за да вземе спалния си чувал. Отвори, го и отдели вътрешността от подплатата. Постла я на земята близо до седлото. Погледна Лана и ѝ каза:

— Глупаво е и двамата да не спим. Защо не си починеш; малко?
— Наметна подплатата върху раменете си като мантия и се върна при входа на пещерата.

Лана гледаше постелката и седлото, което беше като възглавница, но се направи, че не чува поканата му. Вместо това се изправи и отиде при Сокола, който седеше с опънати напред крака и опрян гръб о скалата.

— Нека да постоя аз на пост мъничко, а ти иди да поспиш — предложи тя.

На слабата лунна светлина Лана видя изморената усмивка, която изкривяваше устата му, докато клатеше отрицателно глава.

— Иди да си полегнеш.

— Ако ти не си легнеш, и аз няма да отида да си легна. — Лана клекна близо до него. — Ще остана при тебе.

Сокола се подвоуми и отгърна завивката. Лана се мушна при него. Облегна глава върху рамото му и метна своя спален чувал върху двамата.

— Така ще ни бъде по-топло — каза. — М-м-м-м!... — Тя почувства нотките на одобрение в гласа му и дъха му в косите си. — Надявам се да не бъде прекалено топло — прошепна той.

Лана се усмихна в мрака, наслаждавайки се на успокояващата ръка на Сокола върху стомаха ѝ и на топлината, която излъчваха слетите им тела.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Изпърхаха крила и Сокола отвори очи. Ядосан, той разбра, че котешката му полудрямка се беше превърнала в дълбок сън. Колко ли беше спал? Погледна към слънцето, току-що изскочило на небосклон. Може би не повече от два часа. Лана се беше отпуснала върху ръцете му, дишайки дълбоко, както спеше.

Тялото ѝ беше схванато и вцепенено от неудобното положение, но Сокола се въздържа да се помръдне. Нещо беше изплашило птиците и той остана неподвижен, ослушвайки се. Изминаха няколко секунди, преди да отличи шепота на лекия ветреца в сухите листа на дървото от стъпките на някой или нещо, което вървеше по тревата. След това чу характерното чаткане на конска подкова върху камък. Тропотът идваше точно под тях и конете бяха няколко.

Покри устата на Лана с ръка, за да я събуди и заглуши всеки неволно издаден звук. Лана се изпъна, после се отпусна под натиска на ръката, която я принуждаваше да замълчи. Изпръхтя кон, след което се чу трополенето на ботуши по калдъръма. Сокола погледна техните си коне, но не реагираха на шума.

— А-а-а! Това е най-вкусната вода, която някога съм пил.

Сокола позна гласа на Бил Шорт.

— Напълни манерките преди конете да са размътили водата! — заповяда Роулинс.

— Какво мислиш е направил, за да изчезне, без да остави никакви следи? — запита Бил смутено. — Все си мислех, че ще остави следи.

— Виж колко е хитър! Иска да ни внуши тъкмо това. Така ще загубим време да го търсим тук, а той в същото ще бъде на друго място. Затова ни заблуди и с няколко километра оттук.

— Тогава къде е?

— Много от тези навахос са си построили летни колиби по хълмовете. Убеден съм, че Сокола е завел момичето на такова място — каза Роулинс. — Вероятно сега е там и ни се смее. Но когато го открием, няма да му е до смях.

— Знаеш ли къде трябва да го търсим? — попита скептично Бил Шорт.

— Спомням си, че Джон Бъкенън говореше за няколко места на хълмовете, където има вода. Ще го открием, ако преди това не ги засечем някъде по пътя. — Роулинс беше оптимист. — Да тръгваме.

Чу скърцането на кожените седла под тежестта на хората и трополенето на конете, които вървяха през водата преди земята да започне да се тресе под копитата на животните, пуснати в галоп. Сокола изчака, докато шумът се, отдалечи. След това махна ръцете си от Лана, която се изправи трудно, като гледаше отдалечаването на ездачите.

— Дали си отидоха окончателно? — запита обнадеждена Лана, когато той се обърна, за да я погледне.

— Не знам. Защо не напоиш конете и не им дадеш малко трева? — каза той и свали одеялото от плещите си.

— А ти къде ще отидеш?

— Може би съм подозрителен — рече Сокола, като повдигна рамене, — но искам да бъда сигурен, че наистина са заминали и че разговорът, който чухме, не е част от някакъв план. Няма да се бавя много — обеща и пое по тясната пътека по склона на каньона.

Сокола се върна след един час.

— Заминали са — потвърди, отговаряйки на немия въпрос в очите на Лана. — Тръгнаха са към хълмовете западно отук. Един от малкото случаи, когато умението на Том Роулинс му изневерява. Ще бъдем в безопасност няколко дни.

Лана почувства умората в гласа му, когато произнасяше последните думи. Щом се усмихнеше, бръчките около очите му ставаха все по-дълбоки.

— Какво ще кажеш за малко кафе и нещо топличко?

Докато Лана режеше парченца от бекона, взет от лагера. Сокола накладе малък огън. Пиха кафе от една чаша, докато беконът цвъртеше в тиганчето. Лана използва останалата вода, за да разбие яйцата на прах, а след това ги изля и изпържи в мазнината от бекона. Стори й се, че това е най-вкусното ядене, което не беше опитвала от години.

— Останали са няколко глътки кафе — Сокола ѝ подаде тенекиената чаша.

— Нямаме никаква вода — каза му Лана, преди да изпие и усети аромата на кафето. То я съживи, но мускулите и бяха все още схванати бе неудобната поза, в която беше спала.

— Ще отида да наляя. — Преметна през рамо манерките. — Във всеки случай конете имат нужда от трева.

— Почакай — Лана изпи набързо кафето, без да остави и капка. — Ще дойда с тебе.

— Какво? Да си счупиш врата ли? — пошегува се Сокола.

Лана си помисли за импровизираната стълба, направена от стъпала, издълбани в скалата, която той ѝ беше описал, и повдигна рамене.

— Катерила съм се малко, когато живеех в Колорадо. Нищо особено и опасно, но след като ти ще отидеш, защо да не дойда и аз? — След това добави заключителния и най-убедителен аргумент: — Омръзна ми да стоя затворена в пещерата. Изпитвам страх от затворени помещения. — Преувеличаваше, защото не искаше да остане сама. Сокола се поколеба малко, после се съгласи.

— Добре, ела. Ще сляза пръв.

— Така ще можеш да ме хванеш, ако падна — пошегува се Лана.

— Точно така — Сокола се усмихна и ѝ подаде одеялото си — Когато сляза долу, хвърли ми ги, за да го използвам да събера трева и на връщане да я донеса тук.

Тя го последва по каменния корниз пред входа на пещерата, като го гледаше как се поклаща, търсейки с крак първото стъпало. Изчезна бавно от погледа ѝ. Дъхът на Лана спря, докато не го видя долу. Хвърли му сгънатото одеяло.

— Твой ред е — извика ѝ Сокола, държейки ръце като фуния пред устата си. — Ако искаш, можеш да се откажеш.

— В никакъв случай. — Лана повтаряше движенията му, се просна по корем и търсеше с крака издатината.

Не беше сигурна, както ѝ се струваше отначало, но веднъж започнала, имаше само един-единствен изход — да слиза надолу. Предпочиташе да използва издълбаните в скалата стъпала, за да достигне целта си, вместо да падне. Колената ѝ трепереха, когато стигна долу и Сокола я хвана праз кръста, за да премине по-бързо

последните сантиметри от слизането. Лана можеше да го обвини, че преувеличава. Ерозията на времето беше превърнала стъпалата и местата за хващане с ръце в дупки, в които пръстите на ръцете и краката едва се задържаха, но тя беше доволна, че е слязла здрава и читава, и те вече не ѝ правеха впечатление.

— Още ли ти бие сърцето? — засмя се Сокола.

— Сто удара в минута — кимна Лана.

— Можеш да напълниш манерките от извора, докато аз нарежа трева за конете. — Свали манерките от раменете, си и ѝ ги подаде.

— Не се ли страхуваш, че ще оставим следи, ако се върнат? — запита тя.

— Преминали са и са отгъпали целия каньон. Не биха могли да различат нашите от техните следи — увери я той.

Сокола извади ловджийския си нож от ножницата, взе одеялото и се отправи към пожълтялата трева под дърветата. Лана прекоси с празните манерки разстоянието от няколко крачки, които я деляха от извора. Там, където извираше от земята, водата се лееше весело върху купчина камъчета, за да бликне в малко езерце, подобно на вана. В течение на много години водата беше прокопала в твърдата скала тесен канал в отсрещната стена на басейнчето, откъдето се изливаше като сребърна лента. Лана изгуби от погледа си поточето, което се криеше в тунела от избуяла трева.

Задържа манерките под повърхността на водата и чу бълбукането, докато се пълнеха. Водата беше ледено студена. Гребна с шепи и пи жадно. След това напръска лицето си. Кожата ѝ се зачерви, освежена от студената вода.

Когато манерките се напълниха, Лана ги опря върху камъните на каньона и се отправи към мястото, където работеше Сокола. Колибата се виждаше много добре зад тополите. Любопитството ѝ беше привлечено от по-малка сграда, скрита между дърветата.

— Соколе, какво е това? — запита, показвайки сградата, приличаща на малка колиба. — Барака?

Сокола погледна, после се обърна, за да продължи да реже трева, но не толкова бързо, че да прикрие от Лана усмивката, която се изписа върху лицето му.

— Не, това е потилия.

— Какво е потилия? — Лана се смути, защото въпросът го забавляваше.

— Точно това, което подсказва думата. Място, където човек се поти. — Сокола спря за малко да работи. — Можеш да я наречеш навахска сауна.

— Звучи божествено — промърмори Лана с глас, изпълнен с желание. — Мисля, че не е използвана от години.

— В действителност била е използвана. Ползвал съм я винаги, когато съм идвал тук за по-продължително или по-кратко време. — Започна да реже тревата с острия нож и да я слага в одеялото.

Лана погледна постройката.

— Дори не мога да си помисля... — тя се обърна и разбра, че той я наблюдава с присмехулен блясък в сините си очи.

— Една потилия е място само за мъже — каза той.

— Не е ли позволено за жени? — запита с леко предизвикателство.

Сокола погледна на запад. Лана знаеше, че мисли за Роулис и мястото, където би могъл да бъде. За миг беше си позволила да забрави техните преследвачи. Неохотно ѝ хрумна идеята да използва потилнята, макар да разбираше, че би било твърдо рисковано.

— Понарежи трева — той заби острието на ножа в земята. — Ще запалят огън и ще нагорещат камъни.

— Ако смяташ, че не бихме могли... — започна Лана с благоразумен тон.

— Няма по-подходящ момент от този — прекъсна я Сокола — Утре трябва да се върнат отново, за да търсят потвърждение на тяхното предположение.

— Убеди ме — усмихна се Лана и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Мисля, че бих могъл да го направя — отвърна той сухо.

Сокола се отдалечи и се забави доста време. Когато се върна, Лана беше натрупала трева върху купа, който Сокола беше събрал върху одеялото. Носеше празна катуна, приличаща на кана. Сложи я на земята, за да завърже четирите краища на одеялото.

— Ще занеса тревата в пещерата — като пяхна взела на двата края на главата си и промуши едната си ръка свободно, той праметна

вързопа върху гърба си. — Защо не напълниш с вода кратуната, докато отида.

— Добре.

Но Лана остана да го гледа, докато изкачваше скалата, като се страхуваше, че няма да успее с огромния товар на гърба. Щом го зърна, опрял коляно върху издатината пред пещерата, да се вмъква вътре, въздъхна и се отправи към извора.

Сокола не беше се върнал, когато напълни кратуната с вода и се отправи към банята. Прашно одеяло заместваше вратата на постройката, покрита с пръст. Лана го отмести. Усети веднага горещината. Влезе, и остави одеялото да падне след нея. Малките размери на помещението позволяваха да се затопля бързо, а глинените стени запазваха топлината дълго време. В средата имаше купчина камъни. Лана пъкна ръка в кратуната и поръси с вода камъните. Капките зацвъртяха и се изпариха веднага.

Остави кратуната и излезе от банята. Погледна към пещерата, но не зърна Сокола. Изкушението да използва странната сауна беше голямо. Без да го дочака, Лана се съблече, сгъна внимателно блузата, джинсите и бельото си и ги сложи до вратата.

Преди студеният есенен въздух да докосне кожата ѝ, тя побърза да се вмъкне в банята. Този път напръска по-щедро камъните. Вдигна се облак пара. Като седна на земята, изпъкна краката си върху твърдия под и се опря назад на ръцете си. След малко почувства как влажната топлина прониква в тялото ѝ, отпуска мускулите и намалява напрежението през последните двадесет и четири часа. Изпъкна назад глава и затвори очи, за да се наслаждава на приятното усещане.

Студен полъх я накара да настръхне. Отвори очи и видя Сокола изправен до нея, с набедрена превръзка, която го прикриваше толкова малко. Кожата му беше нежна и светла като мед от краката до гладките мускули на торса. Сините му очи се премрежиха, когато погледът му падна върху нея. Лана усети, че сърцето ѝ започва да бие по-силно. Превръзката разкриваше бедрените мускули, които като въжета стигаха до хълбоците, и показваше извивката на седалището. Почувства, че се задушаваше и че приятна възбуда обхваща всяко нервно влакънце.

— Камъните бяха нагорещени — прошепна. — Помислих, че няма да се разсърдиш да се изкъпя, преди да си се върнал.

— Не, няма. — Сокола плисна още вода върху камъните и парата се вдигна като лек бял облак.

Очарована от блясъка, който потта придаваше на кожата на Сокола, Лана не усети движението на ръката му, която развързваше превръзката, покриваща бедрата му. Но когато я развърза и остави да падне небрежно на пода, стори ѝ се, че дишането ѝ причинява внезапна и непоносима болка, и почувства, че се задушава от горещина, идваща и бликаща от нея.

С животинско изящество Сокола седна на пода до нея.

Погледите им се срещнаха. Примитивната среда, тяхната голота и вулканичната жар, излъчвана от камъните, подтичнаха Лана да пристъпи. Сокола я последва. Хвана кичур от косата и като придържаше изправена главата ѝ, изучаваше пламналото ѝ лице. Дъхът на Лана премина в стон, докато устата на Сокола бавно търсеха устните ѝ.

Лана вдигна ръце към потната му и хлъзгава кожа и спусна длани по тръпнещите мускули на кръста и по ребрата. Устните им се изучаваха взаимно, във всепоглъщаща чувственост. Въпреки това в тях имаше някакъв плам, който щеше да гори силно и дълго.

Ръцете на Сокола се движеха по тялото на Лана. Плътта изгаряше при този допир. Галещите пръсти изпадаха във възторг, щом откриеха някоя чувствителна точка по тялото ѝ, когато докосваха прелъстителката извивка на шията или заобикаляха извивките на гърдите. Неговото ухание на земя изпълваше всичките ѝ сетива, освен мъката, загнездила се дълбоко у нея, която прекалено дълго бе крила.

Устните им се разделиха, но той не се откъсна от нея. Плъзна ги по кожата, по бузата, чак до вената, която бясно пулсираше на шията. Устните ѝ се разтвориха и тя почувства неговата влага по кожата си.

— Толкова дълго чаках този миг!

Гласът на Сокола бе леко пресипнал. Дишаше пресекливо. Думите му сякаш бяха отговор на чувствата на Лана.

Когато устните му целунаха извивката на гърдите ѝ, тя прекара пръсти през косите му. Потта бе разделила на малки мокри кичурчета неговите синкавочерни коси и те полепваха по пръстите ѝ като мокра коприна.

Неспособна да понася повече начина, по който той гъделичкаше гърдата ѝ, Лана се наведе над него и отблъсна главата му надолу.

Устата му се отвори и обхвана розовото зърно и бледорозовия кръг около него, захапвайки го като зрял плод. От гърлото ѝ излезе треперлив стон на диво желание. Дълбокият повик на устата му стегна мускулите на стомаха ѝ и я накара да трепери в бясна жажда. Ръцете на Сокола се плъзнаха надолу, за да разтрият горящата ѝ болка. Хълбоците на Лана плавно се задвижиха при това действие, което успокояваше болката, но я довеждаше до състояние на трескаво желание. Неспкойните ръце и тръпнещото тяло го молеха да изпълни обещанието за удовлетворение, с които устата и ръцете му я измъчваха.

Мъжествените устни на Сокола отново бяха върху нейните, разучавайки най-потайните им гълбини с твърд език. Тялото му се хлъзна над нейното. Тънкият потен слой ги сля неразделно. Горещият влажен въздух я задушаваше. Под тежестта на Сокола Лана не можеше да диша, притисната към каменистия под и също толкова непоклатимата му твърдина.

Изхлузи се, за да освободи устата си, и му прошепна огорчено:

— Соколе... много си тежък. Не мога да дишам!

С едно единствено гъвкаво, пързлящо се движение. Сокола се претърколи по гръб, увличайки я със себе си така, че тя се намери отгоре му. Повдигайки я леко от гърдите си с ръце, той плъзна смущаващ поглед по голите ѝ гърди.

— Мислех, че предпочиташ ортодоксалния начин — промърмори Сокола, шегувайки се леко с нея.

После ръцете му отново бяха по тялото ѝ, възбуждащи, ловки, галещи. Горещината се превърна в златист ад, сред който телата им се движеха в бесен ритъм. Обгърна я огнена жар, която премина границите на страстта. В един миг тя надмогна бариерата на телесното и я накара да изпита неизразимото сливане с духа.

Магията бавно отмина, а Лана лежеше в мощните обятия на Сокола. Не говореше, защото сметна, че думите са недостатъчно средство, за да изрази собствените си чувства. Затвори очи и вкуси частици от яростния екстаз, полепнали по нервните ѝ окончания. Сокола помръдна под нея и прекара пръсти по мократа ѝ кожа. Лана безпричинно запротестира.

— Парата ще отнесе онова, което е останало от нашите сили — предупреди я той с тих глас, принуждавайки я да седне.

Когато Сокола се изправи, Лана остана седнала с подвити настрани крака. Лешниковите ѝ очи грееха от нежност, когато погледът ѝ се спря на него и открито признаваха, че му принадлежи. Искрата, блеснала в погледа му, казваше: „Да, ти си моя!“ и това утвърди мълчаливия им договор. Той се наведе, за да ѝ помогне да се изправи. После, когато тя се изправи напълно, промени решението си и я взе на ръце. Лана се хвана за тила му, притисна устни до шията му и покри топлатата и влажна кожа с целувки.

От соления вкус главата ѝ се замая повече отколкото от силен ликьор — беше пияна от любов.

Сокола я отведе към вратата, отмествайки чергилото с рамо. След сумрака, който цареше в потилнята, яркото слънце я заслепи. Стисна очи и прегърна с все сила Сокола, за да чувства по-близо топлината на тялото му, докато кожата ѝ потръпваше при допира с хладния въздух. Сокола не я пусна да слезе, а продължи да върви, носейки я на ръце.

— Къде отиваме? — попита Лана, без обаче това да я интересува, докато палецът ѝ продължаваше да гали линията на неговата ключица.

— Шведите смятат, че човек трябва да се изкъпе след сауна сред някой фиорд, нали? — отвърна той.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да схване скрития смисъл на тези думи. Вдигна глава от рамото му и широко отвори очи. Когато се извърна, видя, че Сокола я носи към извора. Отново извърна поглед към него и забеляза дяволити искрици в очите му.

— Соколе, ти няма да направиш това! Няма да... — Но знаеше, че щеше да го направи, защото тъкмо... — Не! Пусни ме на земята! — Лана се боричкаше в ръцете му. Ужасът ѝ бе много смешен. — Моля ти се, Соколе, недей!

— Ще те пусна вътре само за минута — каза той, смеейки се.

— Не, не ме пускай вътре! — протестираше тя, но не беше нито изплашена, нито ядосана, а само искаше да избегне тази част от ритуала.

— Добре.

Той се спря близо до потока.

— Няма да те хвърля — обеща ѝ.

Лана въздъхна облекчено и се отпусна на ръцете му.

Повярва му. Ненадейно ръката, която държеше краката ѝ, — се отдръпна. Лана извика от ужас при допира на ледената вода до затоплените ѝ и изпотени крака.

— Студена ли е? — смееше се Сокола и пръскаше с вода бедрата ѝ.

— Нали ми обеща? — запита тя обвиняващо, докато се опитваше да запази равновесие на хлъзгавото дъно толкова, колкото да може да излезе от водата.

— Аз ти обещах да не те хвърлям — припомни ѝ той. След това започна да я пръска все по-силно и по-нагоре. Лана премина в контраатака, плискайки шепа вода по гърдите му. Сокола скочи във водата и започнаха весела битка, огласявана от смехове и весели викове, която отмиваше потта от кожата. Измокрена от глава до петите, Лана плисна шепа вода в лицето на Сокола, смеейки се, когато той отстъпи. Готвеше се да повтори действието, преди той да се е опомнил и минал в настъпление, но забеляза, че слага ръка на едното си око. Пусна водата да изтече през пръстите ѝ.

— Добре ли си? — Тя бързо се приближи до него. Когато се намери толкова близо до него, че можеше да я стигне, той светкавично хвана китките ѝ и я привлече в обятията си. Напористата му уста се сведе до нейната и сърцето ѝ отново силно заби. Лана се отпусна леко на тялото на мъжа и изви кръст, за да е по-близо до него. Отвори устни под неговите в отговор на желанието за по-силен контакт. Голата мъжественост на Сокола докосваше най-съкровената струна на женската ѝ същност и я караше да се подчинява на всяко негово желание, а той я искаше.

Вдигна я нависоко, над себе си, докато устата му не се изравни с нейните гърди. За да я държи в това положение, той изви едната ѝ ръка около талията, а другата — около бедрата, под извивката на меките ѝ части. Лана облегна ръце на изваяните мускули на раменете му, за да запази равновесие в тази главозамайваща прегръдка. С извити на дъга хълбоци и праметнати през него бедра, Сокола я изнесе от басейна.

Стигна до гигантското дърво, пусна я на земята и я прилепи до ствола. Ръцете му я обгърнаха като възглавници, които да я предпазят от грапавата кора на дървото, така че моментът, в който я облада, да ѝ достави само удоволствие.

Сякаш измина безкрайно време преди Лана отново да усети твърда земя под краката си. Ръцете ѝ все още здраво го стискаха, откривайки удоволствие в неукротимата му мъжка сила. Устата на Сокола галеше косите ѝ.

— Моя си, Лана — гласът му бе мощен и силен. — Вече никой друг мъж няма да те докосне.

Вдигна главата ѝ и взе лицето ѝ в шепи. Погледът му внимателно я следеше, сякаш я предизвикваше да отрече това заявление.

Но Лана не можеше. Блясъкът в погледа ѝ подсказваше, че тя е напълно съгласна.

— Да — радостно промълви тя.

Сокола дълбоко пое въздух. После го издиша. Огнят изглежда го напусна, докато той си почиваше така. Погледът му нежно се спря на нея.

— Студено ти е — отбеляза той.

Лана се огледа и видя, че е настръхнала от студения въздух. Потръпна, защото едва сега разбра, че се вледенява. Сокола се отдръпна от нея и я хвана за ръка.

— По-добре да се облечем, преди да си настинала.

— Ами ти? — отвърна му с въпрос Лана.

— Кожата ми е по-дебела от твоята по много линии — отговори той и я поведе към потилнята.

Дрехите му бяха сгънати до тези на Лана, но Сокола се скри зад постройката, докато Лана започна да се облича. Тъкмо закопчаваше копчето на джинсите си, когато той се появи по примитивната набедрена препаска. Облече се почти със същата скорост, но движенията му не бяха така припрени като тези на Лана.

— Мислиш ли, че ще можеш да се изкачиш до пещерата? — попита той.

— Качването трябва да е по-лесно — отвърна Лана.

Така беше, но въпреки това Сокола остана долу, докато тя стигна скалната издатина. След това и той се качи, носейки манерките. Мракът в пещерата я правеше още по-студена.

— Да направя ли малко кафе? — предложи Лана.

— Да, бих пийнал малко. — Той ѝ подаде една манерка.

Когато кафето завря в тенекиената съдинка, Лана добави лъжица изворна вода, за да подобри вкуса му. Седяха около огъня, разменяйки

си чашата в задушевна атмосфера.

Сокола уморено сведе плещи и ѝ подаде чашата.

— Допий го ти — каза той. — Аз ще подремна. Не съм мигнал през последните четиридесет и осем часа, по една или друга причина.

Изправи се на крака с котешка пъргавина и се отправи към леглото, стъкмено близо до седлото. Излегна се. Преди да закрие лицето си с шапката, я погледна:

— Не вярвам да имаме посещения, но по-добре ще е да си държиш очите отворени.

Заспа веднага. Лана се опита да не вдига шум, когато го заобикаляше. Намери гребен в торбата на Сокола и седна на огрения от слънцето праг на пещерата, за да среше косите си. Когато сенките започнаха да се издължават, Лана забеляза, че Сокола спи с ръце свити на гърдите, сякаш да се пази от студа. Изтупа наметката, за да падне всеки стрък трева, всяка сламчица, полепнала по нея, и го зави. Сокола помръдна, но не се събуди.

Преди да се скрие слънцето, тя приготви вечерята, мислейки, че Сокола няма да позволи да се пали огън след залеза. Светлината щеше да се вижда от километри разстояние в равното и пустинно поле. Не го повика преди яденето да е готово. Достатъчно бе да го докосне с ръка, и той се събуди.

След като се нахраниха, Лана приготви последната чаша кафе. Небето се багреше в пурпурночервено, нощта падаше и тя изгаси огъня. Сокола стоеше прав на прага на пещерата и се взираше в залеза, когато тя му донесе кафето.

— Къде мислиш, че са? — попита тя, отгатвайки неговите мисли.

— Не зная.

Той се обърна към нея и леко сви рамене. Лана му подаде чашата и усети как кожата ѝ потръпва при допира на пръстите му, когато той я пое.

— Ще трябва ли да стоиш буден, за да пазиш тази нощ?

— Не. Не мисля, че ще се наложи. — Започна да духа горещата течност, преди да отпие глътка. — Не са такива хора, че да се върнат посред нощ.

В пурпурнооранжевата светлина Лана едва успяваше да различи покрива на колибата. Потилнята изобщо не се виждаше.

— Как си прекарал детството си тук? — попита тя, любопитна да узнае всичко, което бе свързано с него.

— По най-невинен начин. По дяволски невинен начин, както се разбра много по-късно — отвърна Сокола, но без горчивина. — Въпреки всичко през моето детство на навахос аз се научих на стабилност. Един ден ще ти покажа тази земя, най-вече Четирите ъгъла.

— Бих искала да я видя! — прие Лана. Той искаше да ѝ я покаже, защото за него тя имаше особен смисъл.

— Хълмове и плата се простират сред равнини, покрити със салвия, някои прекосени от скалисти вериги, други гладки. — Гледаше с невиждащ поглед, а пространствата се разкриваха само пред неговите очи в ярката светлина на залеза. — Синкави каньони, покрити с борове, тъмни пясъци, червени скали. Как мога да ти опиша тези невероятни цветове,менящи наситеност и нюанси на слънце и на сянка? Тази земя тръпне и се движи, тласкана от силата, която я е създала.

Плътните нотки в гласа на Сокола ѝ разкриха колко дълбоко чувстваше той връзката си със земята. Лана никога нямаше да може да сподели с него голямата привързаност. Трябваше да го разбере още в самото начало.

— Индианецът е неотделим от земята — каза Сокола.

Не се обръщаше към нея, а само гласно изразяваше мислите си:

— Всяко племе, отдалечено от земята на дедите си, е като отсечен клон — изсъхва и умира. Така е станало с чипеуа, с мохиканите, с чикасау. Докато навахос, пуеблос и апахите живеят по същите места от векове, сред четирите свещени планини и са надживели другите.

Замълча и ѝ хвърли кос поглед, сякаш едва сега усети нейното присъствие.

— Извинявай!

— Не трябва да се извиняваш — възрази Лана.

— Трябва да знаеш всичко за мен. Няма никога да мога да напусна това място, ако не знам, че ще мога да се върна, когато поискам. Но не мога и да остана тук, след като знам, че навън има един различен свят. У мен винаги ще живеят двама души. Трябваше да се науча да ги държа заедно в интерес на цялото.

— Двама души като твоето име — Джим и Сокола, едното американско, а другото — индианско. Дж. и Ф.^[1] — това са същите инициали като името на баща ти.

— Това е чисто съвпадение — каза, свивайки рамене, за да покаже каква малка важност придава на този факт.

— И все пак имате много общи черти. Чад е наследил от него слабостта, а може би и повърхността. — Лана бе склонна да приеме, че Джон е страдал от чисто човешки недостатъци. — Ти имаш неговата сила и неговия ум. Да поемеш ръководството е нещо, което ти е вътрешно присъщо. Забелязах го по време на прибирането на животните. И това, че ме доведе тук, след като си открил какво е искал да ми стори Чад. Защо никога не си използвал таланта си? Всеки път, щом ти задавах този въпрос, ти го отбягваше.

— Някой път имам нужда да си тръгвам и да се връщам, когато си поискам. А началниците имат отвратителния навик да изискват от хората да спазват стриктно работното време.

— Но ако ти сам си си началник, ще можеш да нагодиш работното си време според собствените си нужди — припомни му Лана.

Сокола се усмихна лениво и взе чашата.

— Вече ти казах веднъж, че много мислиш — пошегува се той и се отдалечи от прага на пещерата. — Отивам да дам вода на конете и да видя как са настанени за през нощта. Ще трябва да намерим начин да ги поразтъпчем утре, в противен случай ще ги втресе.

Лана стоеше неподвижно, вслушвайки се в леките шумове зад гърба си. Замисли се, като гледаше изгряващите звезди и луната, която бавно се издигаше по небесния склон. Изпи кафето до последна капка. После разклати чашата и изсипа на пода на пещерата останалите няколко зрънца. Когато се обърна, видя, че Сокола лежи на земята.

Той отхвърли единия край на кожения чувал.

— Донеси си завивката и седни близо до мен — покани я той.

Лана забеляза, че е напълно облечен, затова не свали дрехите си. След като остави чашата в торбата с провизиите, тя отиде при него. Сокола ѝ предложи рамото си за възглавница и тя се сви в гънката на ръката му.

— Уморен ли си? — попита тя.

— Не ме боли глава, ако това имаш предвид — закачливо отвърна той с нисък глас.

Лана усети, че руменина залива бузите ѝ.

— Не исках да кажа точно това.

Но плътта ѝ усещаше повика на неговия мъжествен профил и на тялото, лежащо до нея. Сокола въздъхна и се обърна на хълбок към нея. Ръката му се плъзна по-извивките на талията и на ханша ѝ в разсеяна ласка.

— Ти можеш да откраднеш потентността на един мъж — лениво я обвини той.

— Наистина ли мога? — Отметна глава назад към ръката му, като го гледаше с леко предизвикателство в погледа.

— Индианците навахос смятат, че прекаленият секс вреди — каза Сокола, а ръката му продължаваше небрежната си разходка.

— Защо? — В очите на Лана грееше любопитство.

— Защото може, превеждам от езика навахос буквално, „да увреди гръбнака там, където се съединява с мозъка“. Някой професор по анатомия би казал, че в случая става дума за нервус медианус. Занимавала ли си се някога с йога?

— Не.

Лана откопча едно копче на ризата му, за да провери ръката си и да почувства пряко допира с кожата му.

— За да постигне трансцендентално просветление, йогата трябва да насочи притока на сексуална мощ по нервус медианус към мозъка. Една голяма част от езотеричните церемонии на индианците навахос са свързани с притчите и митовете. От силата на телесното битие произтича духовната мощ — обясни Сокола. — Будистите смятат, че духът напуска тялото след смъртта от една точка, близо до основата на главата, в точката, в която излиза нервус медианус, и това е причината, поради която будистите бръснат главите си навсякъде, освен в тази точка. Когато умрат, изскубват им малко коса, за да осигурят безпрепятственото излитане на духа.

Той усуква около пръста си кичур коса на Лана от посоченото място.

— Това е и причината, много индиански племена да режат скалповете на враговете си за да се подсигурят, че духовете им ще отлетят и няма да се върнат да ги безпокоят.

— Възхитително — прошепна Лана.

Така мислеше умът ѝ, а сетивата бяха насочени към друго място.

— Не бих могъл да понеса да видя твоите прекрасни коси да висят на колана на някой друг.

Ръката му притисна плоския ѝ корем към земята.

— Дори и на твоя? — промълви Лана, докато чувстваше как ръцете на Сокола разкопчават копчетата на блузата ѝ.

— Дори и на моя — Сокола произнесе думите при устата ѝ и избра по-подходящо за случая средство за общуване.

Лана прие избора му за сполучлив с приглушен стон на задоволство.

[1] Ф. (фок — сокол) — игра на думи — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Лана наблюдаваше играта на светлините по далечния хълм, и премисляше думите, с които Сокола предишната нощ бе описал своите земи. Тя самата в този момент разбираше колко вълнуващ е пламтежът на глинестата почва на възвишението под косите лъчи на залеза. Сетне, колкото повече сенките се спускаха, толкова цветовете ставаха по-мътни, керемиденочервени. В далечината нисък облак закри хоризонта. Хълмът потъмня от хвойна и борове джуджета.

Лана подложи лице на вятъра и усети песъчинките, които навяваше. Вдигаше косите от раменете, развяваше ги като тъмно копринено знаме, а жълтата копринена риза плътно прилепваше към гърдите ѝ и свободно плющеше около кръста. От земята се носеше острото ухание на салвия и прах. Но беше жива — всичко беше живо.

— Какво мислиш, че правиш, като се разхождаш така наоколо? — Загриженият и гневен глас на Сокола я накара да се обърне.

— Разглеждах само околността.

Кичур коса, развята от вятъра, я плесна през лицето. Лана го отметна и отново обърна лице към упорития вятър.

— Исках да видя колибата, в която си живял като момче — поясни тя.

— Няма много за виждане — каза той, правейки това заключение вместо нея.

— Не какво има вътре — отвърна Лана, без да го погледне, докато погледът ѝ се рееше из околността. — А тук, навън...

Тя не завърши изречението. Едва ли щеше да намери подходящи думи от тези на Сокола, затова не се и опита. Той застана до нея, загледа се за миг в профила ѝ, после се взря в пейзажа.

Щом това сливане с природата изчезна, Лана се обърна и го загледа внимателно. Разпозна в него вроденото постоянство, дръзката гордост, силния независим дух. Почувства, че е настъпил моментът да говори открито, когато мисълта ѝ не бе повлияна нито от страстта, нито от желанието.

— Соколе, обичам те. — Изрече го простичко, без плам. Това го накара да застине за миг. После се обърна. Бе неумолим.

— Не познавам думата „любов“. Никога не съм я изпитвал, Лана.

Сложи ръце на раменете ѝ и докато я държеше да не мръдне, сините му очи внимателно се взираха в нея. Отговорът я накара да потръпне от обида, но Лана си каза, че трябва да се помъчи да го разбере.

— Знам само, че когато друг мъж те докосва, чувствам, че ме обзема убийствен гняв. Когато те държа в обятията си, чувствам, че се издигам по-високо от всяко същество, способно да лети, а когато те няма, сякаш някаква част от мен е откъсната. Ако любовта не е някое от тези неща, трябва да ме научиш какво е.

Леката въздишка застина в гърлото и разбра смисъла на думите. С цялото си същество се протегна към него, докато недоверчив блясък навлажняваше очите ѝ със сълзи, а лицето ѝ сияеше от чиста радост. Не можа да стори друго, защото Сокола я взе в прегръдките си, притисна главата ѝ до рамото си и положи буза в косите ѝ.

— Невероятно е, нали? — Сокола изглежда се шегуваше сам със себе си. — Искам да се ожена за теб. Искам да станеш моя жена.

Лана се смееше, преливаща от щастие. Вдигна глава да го погледне, горда и ликуваща.

— Ще се омъжа за теб, Соколе. Няма значение дали ще живеем в пещера, или...

— За мене обаче има — отвърна Сокола и сложи край на всякакво по-нататъшно обяснение с една дълга целувка.

После притисна устни до шията ѝ и промърмори досами кожата ѝ:

— Ти и твоите проклетни идеи ме променихте!

Устните им отново се срещнаха. Лана се притисна до мъжественото тяло, което се бе научила така добре да познава. Колкото и да ѝ бе познато, то продължаваше да я възбужда. Знаеше, че винаги щеше да бъде така, защото беше един изключителен мъж.

Дългата дълбока целувка обещаваха да бъде прелюдия към нещо повече, но Сокола внезапно я прекъсна. Мускулите му бяха напрегнати. Вдигна глава, наостри слух и я отдалечи от себе си.

— Имаме посещение — съобщи ѝ, като я гледаше. — Още не са ни видели. Все още можем да се справим и да стигнем до пещерата,

ако тича ме.

Лана видя облак прах и усети вибрацията на земята под себе си.

— Не, предпочитам да остана и да се срещна лице в лице с Чад — реши тя.

Сокола имаше доволно изражение. Като се усмихна едва-едва, той я пусна да върви. После рязко се обърна кръгом, за да бъде близо до нея. Хвърли бърз поглед зад гърба си, по посока на пещерата.

— Какво има? — попита Лана.

— Мислех си, че бих предпочел пушката да е при мен. Щеше да ми позволи да се справя със затрудненията в случай, че решат да станат опасни.

Увереността на Лана се разклати.

— Соколе... — поде тя.

— Не бой се! — Непокорен огън гореше в очите му. — Ще се справим!

Вятърът отвя кичур коса над очите ѝ, заслепявайки я преди да го отмести зад ухото. Камионетката и трима мъже на коне се приближаваха към каньона. Лана чуваше шума на мотора, но не го виждаше заради облака прах, който конете вдигаха. Сърцето ѝ заби по-силно. Сокола пристъпи половин крачка напред и застана пред нея.

Мъжът бе преизпълнен със смелост. Всичките му сетива работеха с максимална скорост, въпреки това чувстваше, че идеално може да ги контролира. Бе чудесно усещане. Конниците спряха на около шест метра разстояние от тях, а така също и камионетката. Сокола не си даваше сметка за ледената усмивка, изписана на устните му. Чад изскочи иззад волана и се втурна напред като разгневен бик. Сокола разпозна Керъл и Кетрин в първите двама пътници на предната седалка, преди да насочи изцяло вниманието си към Чад, но и без да изпуска из очи и Роулинс

— Здравей, Чад! Колко мила изненада от твоя страна! — възкликна саркастично Сокола. — Изглежда, че цялата банда е тук. Или греша?

— Пусни я веднага, Соколе! — заповяда Чад.

— Но аз не я задържам! — Сви рамене и погледна предизвикателно към Роулинс. — В какво ме обвиняваш този път? В отвлечане ли?

Управителят го изгледа студено, но не отвърна.

— Отвел си я от лагера — обвини го Чад. — Искам я обратно.

— Няма да дойда с теб, Чад — отвърна Лана. — Ще остана със Сокола, защото точно това искам. Зная какво искаше да ми сториш.

— Не знам за какво говориш — отрече Чад.

— Можеш спокойно да се качиш в камионетката и да си тръгнеш, Чад. Историята е приключена. Ти се опита, но не успя. Лана иска нещата да свършат така — спокойно заяви Сокола.

— Не, не е приключила! — изкрещя Чад, обзет от гневно отчаяние. — Няма да успееш да объркаш плановете ми! Няма да ти го позволя! А сега се разкарай оттук! Лана ще дойде с нас!

— Не.

Сокола видя движението и чу заповедта, която Роулинс даде с тих глас на двамата мъже. Ръката му разкопча калъфа на ловджийския нож. Изваждайки оръжието, той се обърна към Роулинс. За момента Чад не представляваше опасност.

— Не слизай от седлото, Том! — предупреди го Сокола, насочвайки ножа към него. — Ако го сториш, ще ме принудиш да забравя, че вече си стар!

Помощта дойде от съвсем неочаквана страна. Най-задният конник, Лутер Уилкокс, извади пушката от кобура на седлото и я насочи към двамата си другари.

— Няма да се замесваме в тази история, нали, Бил? Том, стой си, където си. Ако трябва да има борба, нека да бъде между Сокола и Чад. А аз ще контролирам дали всичко е честно.

— Дръпни пушката! — нареди Роулинс. — Ако не искаш да бъдеш уволнен, по-добре ще е да го насочиш другаде!

— Във всички случаи аз работя за фирмата — заяви Лутер, без да отклонява пушката от целта. — Мисля, че ти забравяш, че Сокола е собственик на половината ранчо, Том.

— Твой ред е, Чад! — предизвика го Сокола, когато по-голямата опасност попадна под контрола на пушката на Лутер, — Или ще си дръпнеш лапите?

Забеляза колебанието, нерешителността, които прозираха в израза на лицето на заварения му брат. В този момент Кетрин промърмори:

— Не можеш да се признаеш за победен по този начин, Чад! Не можеш да, му вярваш!

Сините очи на Сокола се спряха на по-възрастната жена. Забеляза, че в очите ѝ грееше смъртна омраза. Чертите на лицето ѝ до такава степен се бяха променили, че тя насъскваше собствения си син срещу него, караше го да се бие. Нямаше съмнение, че ги придружаваше с явното намерение да го види пребит до смърт. Зелените очи на Керъл се разшириха, когато за миг срещнаха тези на Сокола. Усети предизвикателството им и си помисли, че тя може би си спомня онова далечно време, когато подобна сцена бе разиграна за самата нея.

— Никога не съм могъл да те понасям, Соколе! — Чад държеше ръце плътно прилепени към хълбоците, но ги сви в юмруци. — Защо не хвърлиш ножа и не видим наистина на какво си способен?

Кръвта пулсираше във вените му. Сокола леко се изненада, че и на него му се искаше да се бие. Двадесет години въздържане се бяха натрупали в него. А в този момент щяха да избухнат. Отмести се настрана, отдалечи се от Лана към мястото, където теренът бе свободен от храсти и салвия. Черната пепел от огъня на бивака отбелязваше центъра. Това беше мястото, на което Роулинс и хората му бяха прекарвали нощта. Без да откъсва очи от Чад, който се движеше към кръга, Сокола заби острието на ножа в един овъглен пън.

За няколко секунди Сокола прецени наум противника си. Преимущества на Чад бяха теглото и може би досега на юмрука, но му липсваше устойчивост. В казармата, а по-късно и в университета, Сокола си бе спечелил славата на побойник. Тези му навици може би бяха закърнели, но той не ги подценяваше.

Въртейки се внимателно в кръг, те се приближаваха един към друг и Сокола чакаше Чад да нанесе първия удар. Това се случи, и то мълниеносно. С частица от съзнанието си Сокола отбеляза, че Чад не беше нито бавен, нито непохватен. Рамото на Чад го блъсна, преди да успее да отскочи настрана. Сграбчи раменете му, за да не падне на земята. Стояха вкопчени така, без никой да покаже надмощие, докато най-накрая Сокола се отдръпна.

Когато Чад се извърна, за да го последва, откри първата добра възможност. Блокира вдигнатата ръка на Чад, удари го яростно с юмрук по устата, чувствайки, че собствените му кокалчета се разбиват в зъбите му. Противникът му остана зашеметен и Сокола се възползва от това, за да нанесе и други удари по брадичката и по слепоочията.

Тъмночервена кръв струеше от раните, а очите на Чад се изпълниха с убийствен гняв.

Той се нахвърли срещу Сокола като побесняло животно. Последният избегна първия удар, но следващият рязко отклони ръката му и се разби точно под брадата му, зашеметявайки го ѝ отхвърляйки го яростно назад. Чад скочи отгоре му, свали го на земята и продължи да нанася удари по врата му сякаш с чук.

Затъркаляха се по земята, бореха се диво, нанасяха си удари, които понякога постигаха целта, понякога — не. Задъхваха се, не им достигаше въздух, а от устата им излизаха гърлени звуци. Сокола не успяваше да различи собствените си хрипове от тези на Чад. Бориха се дълго, използвайки лакти и колена. Най-накрая Сокола нанесе удар, който отхвърли назад Чад. Той падна далече сред черната пепел. Сокола бързо скочи на крака. Кръвта, която шуртеше в очите, му, замъгляваше погледа му. Премигна и тръсна глава бързо, за да вижда по-добре, докато се свиваше в очакване на нападението на Чад.

— Соколе! — извика Лана, за го предупреди. — Ножът!

На моменти не виждаше блясъка на стоманеното острие в ръката на Чад. Отскочи, назад, за да се откъсне от траекторията на ножа, ако го хвърлеше, и в движение хвана ръката на противника. Сбиха се наново, а Сокола се опитваше да извие ръката на Чад, за да го накара да пусне оръжието. Удари сгъвката на коляното му с пета, което го накара да изгуби равновесие. Паднаха заедно. Чад падна тежко и въздухът шумно излезе от дробовете му, щом удари гръб о земята. Пръстите му се охлабиха и Сокола се възползва, за да издърпа оръжието. Яхнал противника си, с жажда за борба, пулсираща във вените му, Сокола погледна Чад. Чертите му бяха окървавени и контузени, вече не беше красив. Бе победен. Сокола виждаше победата в очите му.

Ножът в ръката му се издигна нагоре. Долятя приглушен вик, когато ръката на Сокола се спусна шеметно надолу заби с всичка сила острието до дръжката в черната пепел, до главата на Чад. Сокола дишаше задъхано като преследвано животно. Изправи се, залитна настрана, а тялото му започна да усеща болката от получените удари.

— Убий го! — долятя нечий вик. — Соколе, убий го!

Сокола се обърна в посока на звука, изненадан от ехтящата ярост. Керъл притича към него с лудешки блясък в очи спря се и сграбчи

краищата на разкъсаната му риза.

— Трябва да го убиеш, Соколе! — Този път гласът ѝ бе тих, пропит от отчаяние.

— Какво по дяволите, говориш? — каза той, гледайки я.

— Нима не разбираш? — имаше нещо отблъскващо в хищното изражение на очите ѝ. — Ако Чад умре, аз ще наследя неговия дял. Ние двамата ще се оженим и ще имаме всичко. Всичко ще бъде наше... Както трябва да бъде!

— Това, което говориш, е безсмислено!

Но един поглед му бе достатъчен, за да разбере, че тя не е на себе си.

— Има смисъл, Соколе, как да няма!. — упорстваше тя. — Ти като, истински баща на Джони ще можеш да упражняваш контрол върху кредитния фонд...

— Джони?

Развълнуваният глас на Кетрин прекъсна обяснението на Керъл. Бе коленичила близо до Чад и сълзите струяха по-бузите и. Лицето ѝ ненадейно бе остаряло. Той се опитваше да се изправи, облягайки се с огромно усилие на лакът.

— Да, Джони! — извика в лицето ѝ Керъл със злобно задоволство. Нима си мислила, че мога да раждам деца на Чад? Никога не съм загубвала негов плод. Аз го унищожавах! Всеки път, когато разбирах, че съм бременна, правех аборт! Ничие друго дете не трябваше да получи онова, което принадлежи на Джони и на Сокола!

Хвърли се отново към Сокола с отвращаващ израз на лицето.

— Направих така, че ти да получиш всичко!

— Не всичко! — припомни ѝ уморено Сокола. Постепенно той си даваше сметка, че Чад е бил само винтче в плана на Керъл.

— Чад никога не получи подписа на Лана.

— Не, но аз — да! — заяви Керъл и пусна ризата на Сокола, за да бръкне в джоба на панталоните си, и извади документа.

Отвори го с трескави ръце, и показа страницата с подписите.

— Приписа пълната собственост на имотите на теб.

Той погледна недоверчиво името на Лана в долния край на страницата.

— Как успя да го получиш?

— Лесно беше — засмя се Керъл. — Изчаках до полунощ, когато спеше под въздействието на пейота. Казах и, че трябва да подпише писмо до Джони.

Погледът ѝ отново засвятка лудешки, припомняйки си демоничния план.

— Но ти трябва да убиеш Чад. При самозащита, не разбираш ли? Сокола наведе глава и затвори за миг очи. Протегна ръка и нежно я постави на рамото ѝ.

— Чад ми е брат, Керъл.

— Но ти трябва да го убиеш — каза тя, после гласът ѝ стана умолителен. — Организирах всичко за теб, нали? Можеш да имаш всичките пари на Джон, всичките. Ранчото, така трябва да бъде. Можем да се оженим, Соколе. Ти си богат. Никой не може да има вече нищо против теб.

Сокола поклати глава.

— Няма да се ожения за теб, Керъл. Нашата история е отдавна приключена.

— Не!

Керъл не му повярва. Лудият ѝ поглед се взря в него.

— Не! — извика пак. — Направих го само за теб!

Погледът на жената се впиваше поред във всички, които я гледаха мълчаливо. С прегракнал от лудост глас тя извика, обърна се и се спусна да бяга в полето. Роулинс пришпори коня си и я подгони. По лицето му се стичаха сълзи. Сокола тъжно отмести поглед от момичето със златните коси, което тичаше към слънцето. Погледна Чад.

— Джони твой син ли е? — гласът на Чад бе пресипнал.

— Керъл е болна, Чад. Не вярвай на онова, което говори. Може тя да вярва, че е така, но аз не съм убеден — отвърна Сокола с уморен глас.

— Ами ако е вярно? — прошепна Чад.

— Ами ако не е вярно? — възрази Сокола. — Не се заразявай и ти от нейната лудост!

Усети допира на Лана по ръката си и се обърна. Лицето беше бледо. В очите ѝ грееше облекчение. Тя сякаш искаше да му каже нещо, само на него. Усещането, че светът, който го заобикаля, е ужасен, изчезна и той се усмихна. Тази жена щеше да стане майка на неговите синове и дъщери.

— Да вземем конете и да се махнем оттук — предложи ѝ — нежно.

Лана докосна с пръст раните на лицето му и кимна в знак на съгласие. Тя се обърна и Сокола я прегърна през талията. Лана също го прегърна през кръста. Чувстваха се свързани. Тръгнаха заедно към пещерата.

— Бедната Керъл! — промърмори Лана.

— Да.

Сокола усети, че още държи документа, който Керъл му бе дала. Сгъна го и го пъхна в джобчето на ризата си.

— Мислиш ли, че е законен? — попита Лана без особен интерес.

— Не зная. Но се съмнявам, тъй като си била упоена, когато си подписвала.

— Няма значение дали е, или не е — каза Лана и го погледна нежно, с блеснали очи. — Никога не съм искала пари. Сега имам онова, което съм желала.

С лека усмивка на удовлетворение тя отново погледна напред и положи ръка на рамото му.

Сякаш топъл пламък изпълни гърдите му. Сокола погледна нагоре към небето, бистро и синьо, чак до хоризонта. Стегна по-силно ръка около талията ѝ, за да я има по-близо до себе си.

Издание:

Джанет Дейли. Ритуалът на нощта

Редактор: Илия Балджиев

Коректор: Таня Саева

Оформление на корицата: Лъчезар Русанов

Книгоиздателство „Драгойна — ИГ“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.